Sfinţii 7 tineri din Efes: Maximilian, Iamvlih, Martian, Dionisie, Antonin, Exacustodian şi Constantin († 270)

(4 august/22 octombrie)

Materiale despre Sfinţii 7 tineri din Efes:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf.%207%20tineri%20din%20Efes

https://archive.org/details/@steaemy?query=7+tineri+din+Efes

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=7+tineri+din+Efes

***

Cei şapte tineri mucenici pe care Biserica Ortodoxă îi prăznuieşte astăzi, 22 octombrie, dar şi la 4 august: Maximilian, Iamvlih, Martinian, Ioan, Dionisie, Exacustodian si Antonin, au trăit la jumătatea secolului al III-lea, în cetatea Efes

cunoscuţi şi sub numele de „cei şapte adormiţi“, scot în evidenţă, prin viaţa lor, modul în care Dumnezeu lucrează prin sfinţii Săi pentru unitatea Bisericii. Într-o perioadă în care învăţătura despre înviere era atacată de eretici, Dumnezeu îi adoarme, iar apoi îi înviază pe cei şapte tineri, cu scopul de a întări credinţa oamenilor în înviere.

Index

Evanghelia şi Apostolul zilei 4
În această lună (august), ziua a patra - Sfinţii şapte tineri cei din Efes (Minei) 6
În această lună (octombrie), ziua a douăzeci şi doua - Sfinţii şapte tineri din Efes (Minei)..... 17
Canon de rugăciune către Sfinţii 7 tineri din Efes: Maximilian, Exacustodian, Iamvlih, Martinian, Dionisie, Ioan şi Constantin (4 august) 34
Canon de rugăciune către Sfinţii 7 tineri din Efes (22 octombrie)..... 43
Acatistul Sfinţilor şapte tineri din Efes..... 51
Rugăciune către Sfinții 7 tineri din Efes, pentru izbăvirea de insomnie (a episcopului Macarie Drăgoi) 63
Imnografie..... 65
Vieţile Sfinţilor - Sfinţii şapte tineri din Efes (4 august)..... 67
Sfinții 7 tineri din Efes - drumul spre sfințenie 79
Sinaxar - Pomenirea Sfinţilor şapte Tineri din Efes: Maximilian, Exacustodian, Iamvlih, Martinian, Dionisie, Ioan şi Constantin (4 august).... 80
Sinaxar - Pomenirea Sfinţilor şapte tineri din Efes: Maximilian, Iamvlih, Marţian, Dionisie, Antonin, Exacustodian şi Constantin (22 octombrie) 84
Arhid. Ștefan Sfarghie - Sinaxar - Sfinţii 7 tineri din Efes..... 88
Arhid. Ștefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul ierarh Averchie, episcopul Ierapolei, cel întocmai cu apostolii; Sfinţii 7 tineri din Efes (22 octombrie) 89
Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfinţii 7 tineri din Efes; Sfântul mucenic Tatuil 91
Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfântul ierarh Averchie, cel întocmai cu apostolii; Sfinţii 7 tineri din Efes (22 octombrie)..... 93
Proloage- Pomenirea Sfinţilor şapte tineri din Efes: Maximilian, Exacustodian, Iamblie, Martinian, Dionisie, Ioan şi Constantin († 250) (4 august)..... 96
Proloage - Pomenirea Sfinţilor şapte tineri din Efes (22 octombrie)..... 100
Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfinţilor şapte tineri din Efes (4 august)..... 106
Cântare de laudă la cei şapte tineri din Efes..... 108
Părintele Cleopa Ilie - Predică la Duminica a XXIV-a după Rusalii (Despre cei adormiţi în Hristos) 110
Arhimandritul Ilie Cleopa - Povestiri pentru copii - Cei 7 tineri din Efes.... 117

Mitropolitul Augustin de Florina (Kantiotis) – Predică la pomenirea Sfinţilor 7 tineri din Efes – 200 sute de ani de somn! 119
Teodor Danalache - Sfinţii şapte tineri din Efes care au dormit 200 de ani . 122
Pr. Ciprian Apetrei - Sângele martirilor, sămânţa creştinismului - Câţi ani au stat în peşteră cei şapte tineri din Efes? 128
Pr. Ciprian Florin Apetrei - Şapte modele de mărturisire vie a lui Hristos din Efes 132
Mihai Grobnicu - Dovada celor 7 tineri din Efes 135
Nicolae Pintilie - Tinerii din Efes - sfinții care ne demonstrează că există viață și după moarte 139
Sorin Preda - Minuni ale credinţei - Cei 7 tineri din Efes 143
Wikipedia - Cei șapte tineri din Efes 150
Mihai Alex Olteanu - Icoana Mineiului pe luna august 152
Ieromonahul Theologos Simonopetritul - Mormântul Sfintei Maria Magdalena - locul în care se săvârșesc multe minuni 155
Grota celor șapte adormiţi de la Efes 157
Turcia altfel 5 - Grota celor 7 tineri din Efes 189
Icoane 200

Evanghelia şi Apostolul zilei

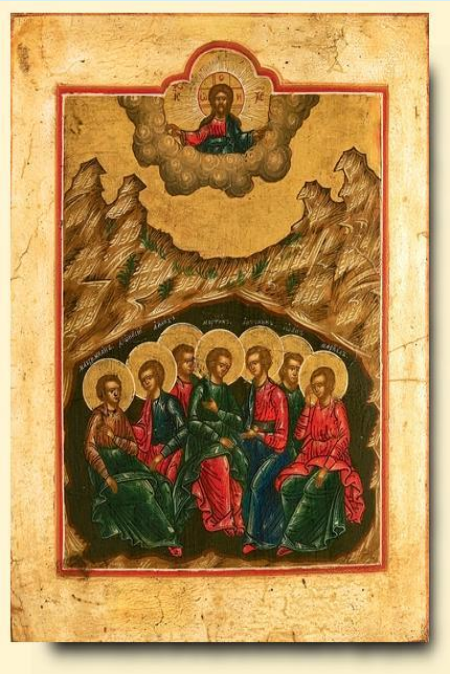

Evanghelia

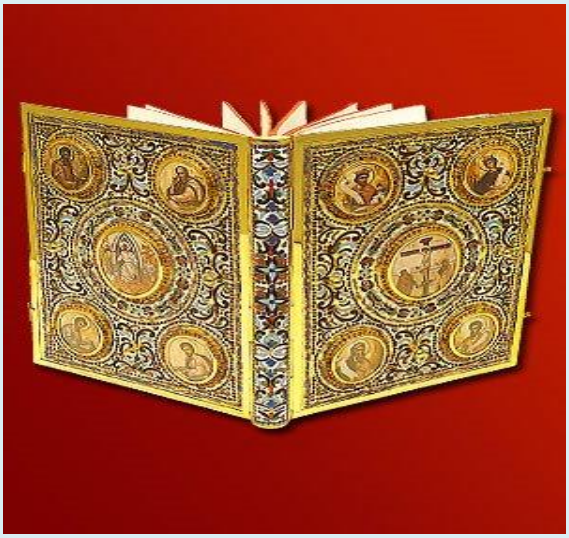

Ev. Matei 4, 25; 5, 1-12

25. Şi mulţimi multe mergeau după El, din Galileea, din Decapole, din Ierusalim, din Iudeea şi de dincolo de Iordan.
1. Văzând mulţimile, Iisus S-a suit în munte, şi aşezându-se, ucenicii Lui au venit la El.
2. Şi deschizându-şi gura, îi învăţa zicând:
3. Fericiţi cei săraci cu duhul, că a lor este Împărăţia Cerurilor.

4. Fericiţi cei ce plâng, că aceia se vor mângâia.
5. Fericiţi cei blânzi, că aceia vor moşteni pământul.
6. Fericiţi cei ce flămânzesc şi însetează de dreptate, că aceia se vor sătura.
7. Fericiţi cei milostivi, că aceia se vor milui.
8. Fericiţi cei curaţi cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu.
9. Fericiţi făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema.
10. Fericiţi cei prigoniţi pentru dreptate, că a lor este Împărăţia Cerurilor.
11. Fericiţi veţi fi voi când vă vor ocărî şi vă vor prigoni şi vor zice tot cuvântul rău împotriva voastră, minţind din pricina Mea.
12. Bucuraţi-vă şi veseliţi, că plata voastră multă este în ceruri.

Apostol

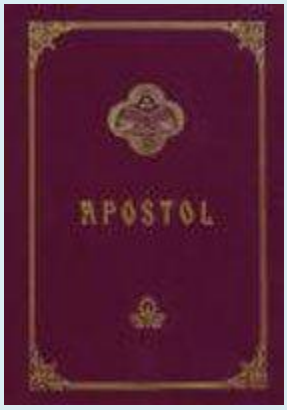

Epistola către Evrei a Sfântului apostol Pavel

Evrei 7, 26-28; 8, 1-2

26. Un astfel de Arhiereu se cuvenea să avem: sfânt, fără de răutate, fără de pată, osebit de cei păcătoşi, şi fiind mai presus decât cerurile.
27. El nu are nevoie să aducă zilnic jertfe, ca arhiereii: întâi pentru păcatele lor, apoi pentru ale poporului, căci El a făcut aceasta o dată pentru totdeauna, aducându-Se jertfă pe Sine însuşi.
28. Căci Legea pune ca arhierei oameni care au slăbiciune, pe când cuvântul jurământului, venit în urma Legii, pune pe Fiul, desăvârşit în veacul veacului.
1. Lucru de căpetenie din cele spuse este că avem astfel de Arhiereu care a şezut de-a dreapta tronului slavei în ceruri,
2. Slujitor Altarului şi Cortului celui adevărat, pe care l-a înfipt Dumnezeu şi nu omul.

În această lună (august), ziua a patra - Sfinţii şapte tineri cei din Efes (Minei)

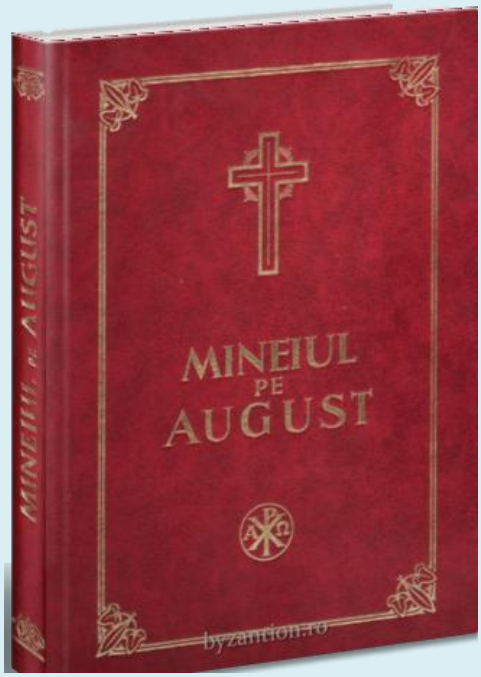

La Vecernie

La Doamne, strigat-am..., se pun **stihirile** pe 6; din Octoih 3 şi ale sfinţilor 3, glasul al 4-lea:

Podobie: Ca pe un viteaz...

Fericiţii tineri supunându-se lui Dumnezeu, au defăimat porunca cea fărădelege, şi legaţi fiind au dezlegat legătura rătăcirii, şi vrednicia cea lumească lepădându-o, au luat vrednicia ceea ce i-a făcut pe ei măriţi, şi le-a pricinuit desfătarea, Împărăţiei cea de sus.

Spre luptele pătimirii cu tărie iscusindu-vă sfinţilor, v-aţi ascuns în peşteră, rugându-vă Domnului cu neîncetate rugăciuni, ca să vă dea tărie şi putere, şi cu judecăţile care le ştie Iubitorul de oameni, dumnezeieşte v-a poruncit vouă a adormi în pace.

Taina tainelor, sfinţilor li se pune înainte; că precum adormind nu au simţit, aşa şi acum sculându-se se spăimântară, că ceea ce s-a săvârşit, s-a făcut încredinţare învierii morţilor, ca cunoscând cei ce se lepădau de dânsa, să li se astupe gurile, cu credinţă prea mărind pe mucenici.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu)

De osândire şi de greşalele cele cumplite, şi de moarte, Preasfântă dumnezeiască Mireasă, mântuieşte pe smerit sufletul meu, şi prin rugăciunile tale izbăveşte-l, şi-mi dăruieşte să dobândesc îndreptare în ziua ispitirii. Pe care o au dobândit adunările sfinţilor, prin pocăinţă mai-nainte de sfârşit curăţindu-mă, şi prin vărsările lacrimilor.

A Crucii, a Născătoarei

Pe tine Mieluşelul şi Păstorul, dacă Te-a văzut pe lemn Mieluşeaua ceea ce Te-a născut, se tânguia şi ca o Maică grăia către Tine: Prea iubite Fiule îndelung-Răbdătorule, cum Te-ai spânzurat pe lemnul Crucii, Cuvinte? Cum mâinile şi picioarele Tale s-au pironit de cei fărădelege? Şi sângele Tău Ţi-ai vărsat, Stăpâne?

Tropar, glasul al 4-lea: Mucenicii Tăi, Doamne, întru nevoinţele lor, cununile nestricăciunii au dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru. Că având tăria Ta, pe chinuitori au învins; zdrobit-au şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lor, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

Sau acesta, glas acelaşi:

Mari sunt isprăvile credinţei, în peşteră ca întru o cămară împărătească au petrecut cei şapte Sfinţi tineri, şi fără stricăciune au murit; şi după multe vremi ca dintr-un somn s-au sculat, întru încredinţarea învierii tuturor oamenilor; prin rugăciunile lor Hristoase Dumnezeule, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu)

La Utrenie

Canoanele - Amândouă ale Octoihului, şi al Sfinţilor tineri pe 4.

Canonul Sfinților tineri

Cântarea 1

Irmos: Veniţi noroadelor să cântăm cântare lui Hristos Dumnezeu, celui ce a despărţit marea, şi a trecut pe poporul, pe care l-a liberat din robia egiptenilor, că S-a proslăvit.

Pe cinstiţii şi strălucitii tineri cei şapte cu numărul, veniţi să-i cinstim cu credinţă, căci luminează pe Biserica lui Hristos, mai bine decât sfeşnicul legii vechi, cel cu şapte lumini.

Cei şapte tineri care vieţuisesc lui Hristos mai-nainte întru omorârea trupului, primind minunată moarte ca un somn, iarăşi s-au sculat, întărind dogma Învierii.

Ierihonul a căzut prin strigarea celor şapte trâmbiţe, iar înălţarea înşelăciunii, prin credinţa cea cu şapte glasuri, a purtătorilor de chinuri s-a pogorât până la iad şi s-a risipit.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu adevărat îndoită cunună aţi primit Sfinţilor şapte tineri, înşelăciunea şi lepădarea scularii tuturor risipindu-o mai-nainte de moarte, şi încredinţându-o prin scularea voastră.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Naşterea cu cuviinţă nouă o înnoieşte, ceea ce nu ştii de mire, că Cuvântul cel împreună veşnic fără de început cu Tatăl şi cu Dumnezeiescul Duh, S-a întrupat din tine fără schimbare şi fără amestecare.

Cântarea a 3-a

Irmos: Întăreşte-ne pe noi întru Tine...

Strălucind cu credinţă v-aţi arătat şapte stele nerătăcite, şi pe cei ce înotau în luciul înşelăciunii, i-aţi îndreptat către limanul mântuirii purtătorilor de chinuri.

Cu tărie stând înaintea divanului muncitorului sfinţilor, ca şi de demult Macabeii, prin ostăşire aţi primenit mărirea cea vremelnică, făcându-vă ostaşi ai lui Hristos.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Arătatu-v-aţi după vrednicie jertfă rugăciunii primită lui Hristos, Sfinţilor tineri, şi cu mireasmă bine mirositoare, cu tărie aţi mustrat stricăciunea înşelăciunii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Rugul în Sinai mai-nainte a închipuit naşterea ta, prea lăudată Fecioară, căci cu credinţă primind Focul Dumnezeirii în pântece, nu te-ai ars.

Irmosul: Întăreşte-ne pe noi întru Tine, Doamne, cel ce prin Cruce ai omorât păcatul; şi frica Ta o sădeşte în inimile noastre, ale celor ce Te lăudăm pe Tine.

Sedealna, glasul al 4-lea:

Podobie: Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Cei ce au trecut cu vederea ceste lumeşti ca nişte stricăcioase, şi au primit darurile cele nestricăcioase, murind au rămas fără de stricăciune. Pentru aceasta după mulţi ani au înviat, îngropând toată necredinţa vrăjmaşilor, pe care cu laude astăzi credincioşii lăudându-i, pe Hristos să-L slăvim.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu)

Iubitor de păcate fiind, pe tine te rog Ceea ce ai născut pe Dumnezeu cel fără de păcate, care ridică păcatele lumii, cinstită; ca să miluiască sufletul meu cel mult păcătos, şi să curăţească păcatele mele cele multe, căci însuţi eşti curăţire păcătoşilor şi mântuire, şi sprijineala credincioşilor.

A Crucii, a Născătoarei

Pe Cel născut din Tatăl cel fără început, ceea ce mai pe urmă Te-a născut trupeşte, văzându-Te spânzurat pe Cruce, Hristoase, a strigat: Vai mie prea iubite Iisuse, cum Cela ce Te proslăveşti ca un Dumnezeu de îngeri, vrând Te răstigneşti acum de oamenii cei fărădelege; Te laud pe Tine îndelung Răbdătorule.

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am. Doamne, glasul rânduielii Tale şi Te-am prea slăvit pe Tine, Unule, Iubitorule de oameni.

Pe ceata cea prea sfinţită, cea cinstită cu numărul şeptimii, pe cei şapte cinstiţi tineri să-i lăudăm.

Pe răul credincios împărat, care izvodea cele deşarte ale înşelăciunii, pruncii efesenilor l-au arătat nebun.

Ca nişte junghieri cu totul fără prihană, şi jertfe cu adevărat ale Domnului, Sfinţii tineri prin credinţă s-au arătat.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Murind cu trupul, şi negrăit sculându-vă mai-nainte de Învierea cea de obşte, cu slavă v-aţi încoronat pruncilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Nu ne trece cu vederea prea binecuvântată, pururea pentru noi rugându-te, ca să ne mântuim de toată scârba, prea curată Fecioară.

Cântarea a 5-a

Irmos: Dătătorule de lumină şi Făcătorule al veacurilor, Doamne, întru lumina poruncilor Tale povăţuieşte-ne pe noi, că afară de Tine pe alt Dumnezeu nu ştim.

Voi pruncii Efesului murind odinioară pe pământ fără de simţire cu moartea cea de obşte, aţi înviat iarăşi mai presus de fire, arătat încredinţând învierea morţilor.

Ca nişte pătimitori după lege ai Domnului, sfinţindu-vă lui Dumnezeu prin mărturisirea; cea adevărată a credinţei, v-aţi mântuit înţelepţilor de sarcini şi de bătăi, şi aţi primit cununa.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Lăudaţilor mucenici cei ce tare aţi biruit înşelăciunea idolească, şi eresurile dogmelor celor păgâneşti, păziţi pururea pe cei ce mărturisesc învierea morţilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Arătatu-Te-ai desăvârşit Om fără de amestecare, şi Dumnezeu desăvârşit, în două firi şi într-un ipostas, din Sfântă Maică născându-Te, Cel mai presus de fiinţă.

Cântarea a 6-a

Irmos: Întru adâncul păcatelor...

Stâlpii cei întocmai cu numărul înţelepciunii celei dumnezeieşti, Sfinţii şapte tineri să se laude; care ca cu nişte pietre cu cuvintele au sfărâmat porunca cea fără de Dumnezeu a tiranilor.

De legea proniei celei dumnezeieşti fiind păziţi, peştera ca o îngropare gata aţi primit, întru care peste mulţi ani, morţi şi nestricaţi v-aţi arătat, sfinţilor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Mărturisitori nestricăciunii v-aţi sculat, gonind credinţa cea făcătoare de stricăciune şi moartă, şi rugându-vă lui Dumnezeu pentru cei ce nădăjduiesc învierea.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Acum s-a bucurat firea cea femeiască, acum a încetat întristarea, iar bucuria a înflorit, că Maria a născut bucuria pe Mântuitorul şi Domnul.

Irmosul: Întru adâncul greşalelor fiind înconjurat, chem adâncul milostivirii Tale cel neurmat; din stricăciune Dumnezeule scoate-mă.

Condacul, glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe bine credincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Cela ce ai minunat pe pământ pe sfinţii Tăi, mai-nainte de înfricoşata şi a doua venirea Ta, prin prea slăvită scularea tinerilor, Hristoase, descoperind învierea aceea ce va să fie celor ce nu o credeau, le-ai arătat îmbrăcămintile şi trupurile lor nestricate. Şi pe împăratul l-ai înduplecat a striga: Cu adevărat, este învierea morţilor.

Icos: Ierarhul efesenilor, văzând oarecând minunata şi înalta înviere a tinerilor, s-a spăimântat cu mintea, şi a scris cu degrab prea credinciosului împărat ca să voiască stăpânirea sa, să vină şi să vadă învierea lor, şi să cunoască puterea lui Dumnezeu cea cunoscută lui. Deci îndată sculându-se marele purtător de biruinţă, cu degrab a săvârşit calea bucurându-se, al doilea Ilie arătându-se purtat în căruţă; deci văzând şi minunându-se a strigat: Cu adevărat, este învierea morţilor.

Sinaxar

Întru această lună, în ziua a patra, pomenirea Sfinţilor şapte tineri celor din Efes: Maximilian, Exacustodian, Iamvlin, Martinian, Dionisie, Ioan şi Constantin.

Stih: Cinstesc ceata cea cu numărul de şapte a mucenicilor,
Care a arătat în lume învierea morţilor.
În această lună în a patra zi
Înviaţii din morţi şapte tineri împreună se prea mări.

Aceşti sfinţi au fost în vremea lui Deciu împăratul, fii ai mai marilor cetăţii, toţi erau de credinţa lui Hristos. Şi auzind Deciu pentru dânşii, a poruncit să-i aducă înaintea lui, şi mult silindu-i pe dânşii ca să jertfească deşerţilor dumnezei. Deci văzându-i pe dânşii nesupuşi, s-a dus în altă cetate ca să-şi facă obiceiurile sale, şi după ce se va întoarce să dea asupra lor hotărâre. Iar aceşti sfinţi tineri luând aur şi argint pentru hrana lor, au ieşit din cetate şi au intrat în peştera ce se află în muntele Ohlon, unde au petrecut zile multe rugându-se lui Dumnezeu; iar Iamvlin cel mai tânăr intra în cetate şi le cumpăra lor hrană.

Odinioară mergând el, a văzut pe Deciu intrând în cetate, şi întorcându-se în peşteră a spus fraţilor săi. Şi aşa rugându-se lui Dumnezeu, au adormit cu oarecare străină şi minunată adormire. Deci Deciu împăratul făcând cercare pentru dânşii, şi chemând pe părinţii lor, îi întrebă despre dânşii, şi spunându-i că se află în muntele acela Ohlon. Deciu socotind că sunt ei vii, a trimis de au pus pietre în gura peşterei aceleia; aceasta a fost prin pronia Iubitorului de oameni Dumnezeu.

Apoi împăratul Deciu murind, şi mulţi alţi împăraţi după dânsul schimbându-se până la împăratul Teodosie cel mic. Atuncea scornindu-se un eres cum că nu este înviere, iar împăratul îngrijindu-se despre aceasta şi Dumnezeu binevoind a descoperi tuturor că este învierea morţilor, a deschis peştera, şi a înviat pe aceşti şapte tineri din morţi, de la a căror adormire şi până la înviere au fost trecut trei sute şaptezeci şi doi de ani.

Şi şezând toţi împreună, părându-li-se a fi aseară s-au culcat. Apoi au trimis pe Iamvlin în cetate pentru trebuinţă, cu aur şi cu argint; iar el mergând spre cetate a văzut chipul cinstitei Cruci pe zid pus, şi se miră întru sine, şi intrând în cetate auzea pe mulţi cu numele lui Hristos jurându-se şi gândea întru sine, zicând: Au nu este acesta Efesul ? Şi scoţând banul cel de argint a început a cumpăra pâine, iar cei ce vindeau au vestit antipatului, căci era banul a celor mai vechi împăraţi, şi semnul lui Deciu pe banul acela. Deci mult fiind cercetat, a spus de fraţii săi cei din peşteră. Şi s-a dus episcopul cu antipatul la peşteră, şi au aflat mai întâi în gura peşterei un sicriaş de aramă cu două tăbliţe de plumb, pe care era scrisă

muncirea sfinţilor. Apoi intrând în peşteră au aflat pe sfinţi şezând, şi aşa au slăvit pe Dumnezeu. Arătarea acestora a fost în patru zile ale lui august.

Şi trimiţând înştiinţare la Constantinopol, către împăratul Teodosie, cu bucurie a venit împăratul la Efes şi intrând în peşteră, unde erau sfinţii, s-a închinat lor până la pământ, şi sărutând grumazii lor, slăvea pe Iubitorul de oameni Dumnezeu.
Şi mult învăţând pe împăratul credinţa lui Dumnezeu, şi-au dat sfintele lor suflete în mâinile lui Dumnezeu, în octombrie în douăzeci şi două de zile.

Iar cine va voi să ştie istoria despre aceşti şapte tineri mai pe larg, să citească viaţa lor în Mineiul cel mare, adică în vieţile sfinţilor din luna aceasta august, în patru zile.

Tot în această zi, aducerea moaştelor prea cuvioasei maicii noastre şi mucenice Evdochia.

Stih: Ce miros este acesta? Trupul Evdochiei,
Bine mirosind cu darurile nevoinţei.

Această Sfântă muceniţă Evdochia era romană creştină despre partea răsăritului, şi fiind robită de perşi, o duseră la ţara lor. Care fiind înţeleaptă, şi ştiută şi învăţată din dumnezeiasca Scriptură, învăţă pe toţi robii, şi cunoscându-se de dânşii o iubeau şi femeile perşilor, şi a întors pe multe la cunoştinţa dumnezeiască. Pentru aceea fiind pârâtă, a fost bătută cu vine de bou, şi băgându-o în temniţă zăcu două luni închisă, după aceea iarăşi cercându-o, şi mărturisind pe Hristos Dumnezeu adevărat, fu bătută cumplit cu toiege de rodiu, până i-au topit carnea de pica jos, şi cei ce o băteau se roşise de sângele ei, şi iarăşi aruncându-o în temniţă îi puseră străjeri.

De aceea peste şase luni scoţându-o şi întrebându-o, şi despicând trestii lungi cât dânsa, şi dezbrăcându-o o înfăşurară goală cu trestiile şi strângându-o vârtos cu sfori, i se înfigeau trestiile în toate mădularele, şi trăgându-le în silă acei cruzi şi fără de milă, tot câte una, şi rupându-i carnea, îi da dureri iuţi şi grele. După aceea spânzurându-o, şi înfăşurându-i tot trupul cu ştreanguri, şi tescuindu-o cu lemne îi zdrobiră oasele, şi dacă o văzură mai moartă şi fără grai, îi tăiară capul.

Tot în această zi, Sfântul mucenic Tatuil, în măr spânzurat s-a săvârşit.

Stih: Mori Tatuile, prin cea în măr spânzurare,
Ca să culegi în Eden străine mere.

Tot în această zi, Sfântul sfinţitul noul mucenic şi întocmai cu apostolii Cosma, care a mărturisit în Albania la anul o mie şapte sute şaptezeci şi nouă, prin sugrumare s-a săvârşit.

Stih: Bine împodobită podoabă te-ai arătat o, Cosma fericite.
Strălucind lumea în urmă cu sângiurile, iar mai-nainte prin ale tale cuvinte.

Cu ale lor sfinte rugăciuni. Doamne miluieşte-ne, şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Cântarea a 7-a

Irmos: Chipul cel de aur în câmpul Deira cinstindu-se, cei trei tineri au defăimat porunca cea prea fără de Dumnezeu, şi fiind aruncaţi în mijlocul focului, răcorindu-se au cântat: Bine eşti cuvântat Dumnezeul părinţilor noştri.

Vase curate şi alese ale lui Hristos s-au arătat tinerii, prin care dogma eresului din Biserică se izgoneşte, şi dreapta credinţă străluceşte, că va fi înviere a tot sufletul şi trupul, după cum s-a făcut.

Ca unii ce cu adevărat mai-nainte de moarte aţi fost tari întru pătimirea voastră, Sfinţilor tineri, şi după murire v-aţi arătat vieţuind iarăşi, împuternicindu-vă cu dumnezeiască mărire cu bună credinţă, întru sine-vă încredinţând adeverinţa învierii.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Sufletelor împreună şi trupurilor cestor simţitoare va fi înviere; căci precum nu are fire sufletul a ieşi în lume fără de trup, aşa nici trupurile fără suflet, ziceaţi prea lăudaţilor: Sufletul sau se va proslăvi sau se va ruşina.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Născând pe Dumnezeu Mântuitorul tuturor, Marie, te-ai făcut îndreptare celor necredincioşi, sprijinire celor rătăciţi, nădejde celor deznădăjduiţi, şi ajutorul celor ce cântă: Bine este cuvântat Rodul pântecelui tău.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Cel ce în cuptorul...

Rădăcina amărăciunii a înşelăciunii şi a eresului necredincioşilor, ceea ce a răsărit cumplit tăind acum dumnezeieştii tineri, plini sunt de roadele credinţei, care fiind în viaţă s-au îngropat cu credinţă şi au înviat.

Sfinţii şapte tineri şi purtătorii de chinuri, începătorii efesenilor, dumnezeieşte s-au arătat întărire Bisericii lui Hristos şi a Împărăţiei, pe care cu credinţă îi prea înălţăm întru toţi vecii.

Tari pătimitori ivindu-se tinerii pe pământ, şi arătându-se întocmai cu numărul stelelor, făcând călătoria cea nerătăcită a bunei credinţe, strigau: Pe Tine te prea înălţăm Hristoase în veci.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Lumina şi învierea vieţii tinerilor în peşteră cu prea mărire, de la Dumnezeu s-au dăruit, şi înviind cei mai-nainte morţi, ca nişte vii au strigat: Mântuieşte Dumnezeule pe cei ce cu credinţă Te laudă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

N-a pierit nimenea curată Fecioară, Maica lui Dumnezeu, din cei ce aveau spre tine nădejdea bunei credinţe, fără numai cei ce din zavistie s-au lepădat, ca să nu se închine vederii chipului tău.

Irmosul:

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul în toţi vecii.

Pe Dumnezeu, care s-a pogorât în cuptorul cel cu foc la tinerii evreieşti, şi văpaia întru răcoreală o a prefăcut, ca pe Domnul lăudaţi-L lucrurile, şi Îl prea înălţaţi întru toţi vecii

Cântarea a 9-a

Irmos: Ceea ce pe luminătorul...

Comoara tainelor, şi descoperirea minunilor celor dumnezeieşti s-a arătat acum învierea sfinţilor; pentru că cei ce de demult cu moartea cea firească trupeşte au murit, fără stricăciune acum au înviat îmbrăcaţi, ca şi cum nu ar fi murit.

Cămară cunoştinţei şi tare îngrădire credinţei, s-a arătat peştera Sfinţilor prunci, vestind mai-nainte învierea tuturor ce va să fie, înviind nu pe Lazăr cel de patru zile, ci pe cei morţi din veci.

Ca şi un număr cinstit cu adevărat s-au arătat tinerii ochii Bisericii, şi cu credinţă lui Hristos mai cu înălţime strălucind decât piatra lui Zorobabel, duhovniceşte să lăudăm duhurile lor cele dumnezeieşti.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

După lege pătimind v-aţi încununat cu cununa muceniciei, şapte tineri, şi stâlpii înţelepciunii celei dumnezeieşti, şi ridicare dogmelor Ortodoxiei v-aţi arătat, ca nişte apărători ai Bisericii, şi rugători ai celor ce vă laudă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Ca ceea ce ţi-ai păzit trupul şi sufletul neîntinat lui Dumnezeu, a iubit Împăratul Hristos frumuseţea ta Marie prea lăudată, şi te-a arătat Maică întrupării Sale, dându-mi pururea mântuire.

Irmosul: Pe tine ceea ce pe luminătorul Dumnezeu, cel ce a răsărit mai-nainte de soare, care trupeşte la noi a venit, din coapsele cele fecioreşti negrăit L-ai întrupat, binecuvântată prea curată de Dumnezeu Născătoare te slăvim.

Luminânda

Voi şapte tineri şi mucenici, înaintea divanului muncitorului, pe Hristos cu îndrăzneală L-aţi propovăduit Dumnezeu Mântuitor şi Ziditor al tuturor; pentru că voi cu pronie dumnezeiască, întru ani mulţi după fire murind în peşteră, mai presus de fire iarăşi ca din somn aţi înviat, astupând gurile tuturor ereticilor.

A Născătoarei

Cu Iamvlin să lăudăm pe Ioan, pe Martin şi pe Antonin, pe Maximilian şi pe Dionisie, împreună cu măritul Exacustodian, cu cântări să-i lăudăm luminat, prăznuind luminată pomenirea lor, ca prin rugăciunile acestora, şi cu solirile Născătoarei de Dumnezeu, să aflăm de la Hristos Mântuitorul, dezlegare greşalelor.

Şi cealaltă slujbă a Utreniei după rânduială şi Otpustul.

În această lună (octombrie), ziua a douăzeci şi doua - Sfinţii şapte tineri din Efes (Minei)

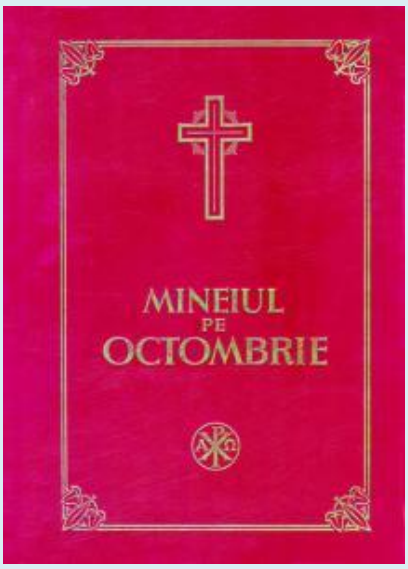

La Vecernie

La Doamne strigat-am..., punem Stihirile pe 6. Trei ale ierarhului, şi trei ale mucenicilor.

Stihirile ierarhului (Sfântul şi întocmai cu apostolii Averchie, episcopul Ierapoliei făcătorul de minuni), glasul al 2-lea:

Podobie: Când de pe lemn, mort Te-ai pogorât, cel din Arimateea pe Tine, viaţa tuturor, cu smirnă şi cu giulgiu Te-a înfăşurat, Hristoase şi cu dragoste s-a îndemnat a săruta, cu inima şi cu buzele, trupul Tău cel nestricat. Însă fiind cuprins de frică, se bucura strigând către Tine: Slavă smereniei Tale, iubitorule de oameni!

Lui Dumnezeu fiind cu totul plecat, te-ai arătat împlinitor dumnezeieştilor porunci Averchie, şi primind sfinte sar de la înălţime ai scăpat pe oameni de multe feluri de boli; dracii ai gonit, capiştile ai sfărâmat; cunoştinţa dumnezeiască ai sădit, la cei ce mai înainte cu necunoştinţa ticăloşeşte se primejduiau, fericite.

Cu fulgerele dumnezeieştilor învăţături, ai risipit noaptea a multor dumnezei părinte Averchie, şi ai răsărit zorii, fii zilei săvârşind, pe cei ce erau mai înainte întru întunericul nedumnezeirii, arătând minuni prea mărite. Pentru aceasta cu credinţă prăznuim sfântă pomenirea ta, lăudându-te toţi cu cuvântul pe tine de Dumnezeu insuflate.

Făcând minunea, în acelaşi vas ai împreunat vin şi untdelemn, şi alt fel de materie părinte se vedea, păzindu-se neamestecate cu dumnezeiescul dar când au ieşit din vas; şi cu rugăciunea ai făcut, de a izvorât dar din ape fierbinţi, care tămăduia toate bolile, celor ce veneau cu credinţă şi te fericeau pe tine Averchie.

Alte **Stihiri** ale sfinţilor mucenici, glasul al 4-lea:

Podobie: Ca pe un viteaz...

Pe Dumnezeu ascultând fericiţii tineri, au defăimat porunca cea fărădelege; şi fiind legaţi, au dezlegat legătura rătăcirii, şi lepădând cinstea lumii, au luat vrednicia care i-a făcut lăudaţi şi le-a pricinuit desfătarea Împărăţiei celei de sus.

Nevoindu-vă înşivă cu tărie către nevoinţele pătimirii sfinţilor, vă ascunde-aţi în peşteră, rugându-vă neîncetat către Domnul, să vă dea putere şi tărie; şi după judecăţile care ştie Iubitorul de oameni, a poruncit cu stăpânie dumnezeiască, să adormiţi voi toţi cu pace.

Peste taină se mai adăuga taină sfinţilor; că precum nu simţeau când s-au săvârşit, aşa şi acum sculându-se, arătat se înfricoşau. Acest lucru care s-a săvârşit, pentru încredinţarea Învierii morţilor s-a făcut. Care cunoscându-o cei ce se lepădau de dânsa, li se astupa gura; iar noi slavoslovim cu credinţă pe mucenici.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *a sfântului, glasul al 3-lea a lui Ioan monahul*

Arhiereule cuvioase, întru-tot fericite părinte, făcătorule de minuni, slugă a lui Hristos, Averchie, strălucind cu viaţa proorocească, te-ai învrednicit şi darurilor apostolice; slujind Mântuitorului, împreună cu îngerii te roagă neîncetat, să se ferească de toată îngrozirea sufletele noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Podobie: Mare este puterea Crucii...

Tu eşti Fecioară bucuria dumnezeieştilor îngeri, mărirea apostolilor, şi pecetea proorocilor, folositoarea oamenilor celor credincioşi, şi povăţuitoare de mântuire. Pentru aceasta ne închinăm ţie, Fecioară.

A Crucii, a Născătoarei

Văzând pe Cel ce S-a născut din tine, ceea ce eşti cu totul fără prihană, spânzurându-Se pe lemn, te văitai strigând: Prea doritul meu Fiu, unde Ți-a apus frumuseţea cea purtătoare de lumină? Aceluia ce ai înfrumuseţat neamul omenesc.

Stihoavnă din Octoih.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *a sfinţilor tineri, glasul al 8-lea*

Veniţi toată făptura, să trimitem laudă lui Dumnezeu, în chimvale de cântări, şi în glasuri de strigări, Celuia ce mai înaintea Învierii de obşte ne-a arătat nouă Învierea; care prin rugăciunea bine credinciosului împărat, a înviat din pământ pe sfinţii şapte tineri ce s-au fost săvârşit mai înainte cu trei sute şi şaptezeci şi doi de ani; spre căderea necredincioşilor vrăjmaşi, spre veşnica lor ruşine, şi spre lauda şi mărirea celor ce se tem de Dânsul. Că ştie Domnul a mări pe cei ce-L slăvesc pe Dânsul. Că face în adevăr voia celor ce se tem de El; Cel ce singur este Milostiv şi Iubitor de oameni.

Şi acum, a Născătoarei

Podobie: O, prea slăvită minune! Izvorul vieţii în mormânt se pune, şi scară către Cer mormântul se face; veseleşte-te Ghetsimanì, a Născătoarei de Dumnezeu sfântă casă. Să strigăm credincioşii, pe Gavriil având începător cetelor: cea plină de dar bucură-te, cu tine este Domnul, cel ce dă lumii prin tine mare milă.

Bucură-te, Născătoare de Dumnezeu Stăpână; bucură-te, nevinovată, lăcaşul cel curat al lui Dumnezeu. Bucură-te, căruţă dumnezeiască, care ai încăput pe Dumnezeu Cuvântul. Bucură-te, palat lucrat de Dumnezeu. Bucură-te, vistierie dăruită de Dumnezeu. Cămară însufleţită, dumnezeiască masă şi sicriu, şi lăcaş fără prihană al Dumnezeiescului Duh.

A Crucii, a Născătoarei, *asemenea*

O prea mărită minune! O taină nouă! O lucru înfricoşat! Fecioara zicea, văzându-Te pe Cruce spânzurat în mijlocul a doi tâlhari, pe Tine Cel ce fără de dureri minunat Te-a născut; şi plângea strigând: Vai mie Fiul meu prea iubite, cum Te-a pironit pe Cruce poporul cel cumplit şi nemulţumitor.

Troparul ierarhului, glasul al 4-lea: Îndreptător credinţei şi chip blândeţilor, învăţător înfrânării, te-a arătat pe tine, turmei tale adevărul lucrurilor. Pentru aceasta ai câştigat cu smerenia cele înalte, cu sărăcia cele bogate. Părinte ierarhe Averchie, roagă pe Hristos Dumnezeu ca să mântuiască sufletele noastre.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *al mucenicilor, asemenea*

Mucenicii Tăi, Doamne, întru nevoinţele lor, cununile nestricăciunii au dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru. Că având tăria Ta, pe chinuitori au învins; zdrobit-au şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lor, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

La Utrenie

Canoanele din Octoih, unul cu Irmosul pe 6, şi ale sfinţilor două pe 8.

Alt Canon, al mucenicilor

facere a lui Iosif

Cântarea 1-a, glasul al 4-lea

Irmos: Adâncul Mării Roşii, cu urme neudate, pedestru trecându-I Israel cel de de mult, cu mâinile lui Moise în chipul Crucii, puterea lui Amalec în pustie a biruit.

Ca unii ce staţi luminat înaintea Luminii celei mari mucenicilor, rugaţi-vă să apere de negura patimilor, pe cei ce cinstesc praznicul vostru cel dumnezeiesc şi luminat.

Când a-ţi cunoscut porunca cea păgânească şi fără de socoteală, care poruncea să jertfiţi celor spurcate, fiind întăriţi cu poruncile lui Dumnezeu, v-aţi arătat nestră-mutaţi mucenicilor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu posturi şi cu rugăciuni, aţi mers de v-aţi ascuns, gătindu-vă către lupta vrăjmaşilor, sfinţilor. Domnul v-a păzit pe voi nevătămaţi.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Aflându-te pe tine Preacurată, mai curată decât toată zidirea, Cel curat S-a sălăşluit întru tine, vrând să scoată nelegiuirea cea sălăşluită în Adam, ca un Iubitor de oameni.

Cântarea a 3-a

Irmos: Veselească-se de Tine, Biserica...

Adusu-v-aţi la împăratul cel fărădelege, mucenicilor, să mărturisiţi numele Dumnezeului Celui ce împărăţeşte în ceruri.

Fiind îmbrăcaţi luminat cu credinţa ca şi cu o lumină pavăză, aţi rămas mucenicilor neräniţi de săgeţile vrăjmaşilor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Stătut-aţi bărbăteşte, împotriva împăratului celui fărădelege sfinţilor, care poruncea vouă să aduceţi cinste necuvântătorilor idoli.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Îmbrăcându-Se cu mine Hristos, din dumnezeieştile tale sângiuri Preacurată, m-a îmbrăcat cu podoaba darului, de care eram de demult despuiat.

Irmosul: Veselească-se de Tine, Biserica Ta Hristoase strigând: Tu eşti puterea mea Doamne, şi scăparea şi întărirea.

Condacul Sfinţilor mucenici glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe binecredincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Prea mărit-ai pe pământ pe sfinţii Tăi mai înainte, prin înfricoşată şi prea mărita înviere ai însemnat printr-înşii, mai înainte de învierea cea de obşte, ca să se astupe gurile celor ce nu o credeau; iar mai pe urmă Hristoase Dumnezeule, i-ai sălăşluit întru împărăţia Ta, să se desfăteze în veac.

Icos: Învierea minunată şi prea mărită a tinerilor, văzând ierarhul Efesului oarecând, s-a spăimântat cu mintea, şi pe credinciosul împărat l-a înştiinţat de aceasta, şi la peşteră, unde sfinţii erau adunaţi, au mers cu toţi ai săi; şi văzând prea mărita minune care ai făcut Hristoase prin sfinţii Tăi, a poruncit ca tot pământul să se veselească crezând învierea, şi gurile ereticilor astupându-se; iar pe sfinţii Tăi iarăşi i-ai chemat la Tine, în vederea tuturor; ca să se desfăteze în veac.

Sedealna, glasul al 8-lea:

Podobie: Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Arătatu-te-ai ierarh părinte, fiind uns cu ungere cinstită prin lucrare dumnezeiască, şi cu darul desăvârşind pe toţi prea sfinţite; şi fiind împodobit cu darurile dumnezeieştilor minuni, lucrezi semne şi minuni nenumărate; tămăduind boli, pe draci arzându-i, şi mulţime de rătăciţi întorcând Averchie. Pentru aceasta strigăm ţie: Roagă-te lui Hristos Dumnezeu iertare de greşeli să dăruiască, celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea ta.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *a sfinţilor, glasul al 4-lea*

Podobie: Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Ca unii ce sunteţi stâlpi ai Bisericii lui Hristos, aţi surpat zidurile necredinţei, înţelepţilor mucenici cei şapte luminători; pentru aceasta, precum mai înainte de moarte aţi ruşinat nebunia păgânilor, aşa şi după moarte tulburarea eresului. Rugaţi-vă pentru sufletele noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu), *asemenea*

Înnoit-ai prea curată cu dumnezeiască naşterea ta firea pământenilor cea muritoare, fiind stricată de patimi; şi ne-ai ridicat pe toţi din moarte la viaţa fără de stricăciune. Pentru aceasta toţi te fericim după datorie Fecioară prea mărită, precum însuţi ai proorocit.

A Crucii, a Născătoarei

Fecioară cu totul fără prihană Maica lui Hristos Dumnezeu, armă a pătruns prea sfânt sufletul tău, când ai văzut pe Fiul tău şi Dumnezeu răstignindu-Se de bunăvoie, pe care binecuvântată nu înceta rugându-L, să ne dăruiască iertare de greşeli.

Cântarea a 4-a

Irmos: Pentru dragostea Chipului Tău, ai stat, Milostive, pe Crucea Ta şi neamurile s-au topit, că Tu eşti Tăria şi Lauda mea, Iubitorule de oameni.

Înfrumusețа-tu-s-au tinerii foarte, unindu-se cu Stăpânul tuturor; drept aceea au lepădat toată răutatea şarpelui.

Nădăjduind la răsplătirile cele bogate, toată avuţia aţi deşertat-o săracilor, câştigând în locul aceleia avuţie nestricată, sfinţilor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Iubind bunul neam cel de sus, fiind născuţi din părinţi de bun neam, nicicum n-au primit să-şi tragă la sine neamul cel rău al răutăţilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Prunc tânăr ai născut pe Cel ce este mai înainte de veci Fecioară, ca să înnoiască lumea cu cunoştinţele cele dumnezeieşti, fiind învechită în păcate. Pentru aceea te mărim.

Cântarea a 5-a

Irmos: Tu, Doamne, Lumina mea în lume ai venit, Lumina cea sfântă, care întorci din întunericul necunoştinţei pe cei ce Te laudă pe Tine cu credinţă.

Pe Maximilian, pe Constantin, pe Iamvlin, pe Martinian, luminătorii care luminează toate marginile, să-i cinstim.

Să lăudăm credincioşilor, pe măritul Antonin, şi pe Exacustodian; şi pe Dionisie cel prea înţelept, cu dragoste să-l mărim.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

În locul celor trecătoare şi pieritoare, aţi luat în schimb sfinţilor cele ce nu se strică, şi nicidecum nu se învechesc. Pentru aceea după vrednicie vă fericiţi.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Risipeşte orbirea sufletului meu Preacurată, şi-mi dă mie să iau aminte cu bună simţire la dumnezeieştile porunci ale Fiului tău.

Cântarea a 6-a

Irmos: Jertfi-voi Ţie cu glas de laudă...

Înotând prin luciul cel idolesc, acum aţi ajuns pătimitorilor la limanurile cele veşnice; ocârmuindu-vă de sus cu arma Crucii, şi făcându-vă dumnezei după dar.

Stropind pământul cu picăturile lacrimilor şi cu rugăciunea cea către Dumnezeu, aţi dormit mulţi ani, şi sculându-vă, aţi arătat învierea tuturor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

O, minune! Cum cei ce au dormit mulţi ani, încredinţează învierea care era neîncredinţată la cei mai mulţi, astupând gurile ereticilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Omoară cugetul trupului meu Fecioară, ceea ce ai născut Viaţa, care cu moarte a surpat moartea, şi pe tineri i-a prea mărit, cu scularea cea slăvită.

Irmosul: Jertfi-voi Ţie cu glas de laudă Doamne, Biserica strigă către Tine, de sângele dracilor curăţindu-se, cu sângele cel curs prin milostivire din coasta Ta.

Condacul ierarhului, glasul al 8-lea:

Podobie: Ca nişte pârgă a firii...

Ca pe un mai-mare preot, şi împreună locuitor cu apostolii, toată Biserica credincioşilor te cinsteşte pe tine Averchie. Pe care cu rugăciunile tale păzeşte-o, fericite, nebiruită şi fără de valuri, de tot eresul cel gânditor de cele deşarte, mult minunate.

Icos: Foarte multă este bogăţia darului Tău, şi cinstea Ta este fără măsură; că de unde n-au fost, toate le-ai făcut, cele văzute şi nevăzute, Doamne. Aşadar însuţi Tu Iubitorule de oameni, dăruieşte inimii mele celei spurcate, laudă dumnezeiască, Cel ce neîncetat eşti lăudat de îngeri, ca să cinstesc pe ierarhul cel ce cu adevărat este mult minunat.

Sinaxar

În această lună în ziua a douăzeci şi doua, pomenirea celui întru Sfinţi părintelui nostru şi întocmai cu apostolii Averchie, episcopul Ierapoliei făcătorul de minuni.

Stih: Averchie ţărâna ţărânei după legea muritorilor a dat,
Şi ca un dumnezeu de Dumnezeu prin aşezarea firii s-a apropiat.
Averchie bucurându-se a călătorit,
În ziua a douăzeci şi doua de pe pământ.

Acesta a fost episcop în Ierapolia Frigiei Salutarie, pe vremea împărăţiei lui Marco Antonin, făcător de multe minuni şi tămăduiri. Pentru că punând vin şi untdelemn şi cu alte feluri tot într-un vas, făcu de a fost neamestecată unirea lor, prin rugăciune; porunci şi unui drac, de-i aduse o piatră foarte mare de la Roma la Ierapolia, care în loc de stâlp o puse la mormântul lui.

Scoase şi ape calde cu rugăciunea sa din sânurile pământului; şi alte multe minuni a făcut, propovăduind apostoleşte dreapta credinţă întru toate cetăţile Siriei şi ale Mesopotamiei; împăcând şi bisericile şi cetăţile care aveau vrajbă între ele.

A lăsat încă şi o carte la biserica Ieropoliei, plină de învăţătură, pe care însuşi a scris-o foarte frumos.

Deci, aşa vieţuind fericitul, strălucind pretutindenea cu cuvintele, cu faptele şi cu minunile, şi ajungând la şaptezeci şi doi de ani, către Domnul s-a mutat.

Tot în această zi, pomenirea Sfinţilor şapte tineri din Efes: Maximilian, Iamvlin, Martinian, Dionisie, Antonin, Exacustodian şi Constantin.

Stih: Tinerii lăsând somnul cel îndelungat
Iarăşi somnul cel cu pace au adormit.

Aceşti sfinţi au fost în zilele împăratului Deciu; şi luând vremea ca să se sfătuiască, îşi împărţiră averea la săraci, şi intrară într-o peşteră; şi rugându-se lui Dumnezeu, să le ia sufletele, ca să nu cadă în mâna împăratului; aşa şi-au dat sufletele. Iar dacă se întoarse Deciu la Efes, întrebă de ei, ca să facă jertfă la idoli, şi aflând că au murit în peşteră porunci ca să astupe gura peşterii.

Deci, de atunci trecând trei sute şaptezeci şi doi de ani, când a fost în vremea împărăţiei lui Teodosie cel mic, scornindu-se, un eres cum că nu este înviere, la treizeci şi opt de ani ai împărăţiei lui; şi văzând împăratul că se tulbură Biserica lui Dumnezeu, pentru că se aflau şi unii din episcopi cuprinşi de acel eres, sta îndoit ce va face. Deci dezbrăcându-se de haine, şi culcându-se jos la pământ, se ruga lui Dumnezeu cu lacrimi, ca să-i arate ceea ce dorea să ştie.

Domnul nu i-a trecut lacrimile cu vederea, ci i-a arătat cu chip de orânduială ca acesta. Stăpânul muntelui în care era peştera aceea, a vrut să facă întru aceeaşi

vreme staul pentru turma sa; şi răsturnând pietrele de la peşteră, spre zidirea staulului, s-a deschis uşa peşterii; şi din porunca lui Dumnezeu s-au deşteptat acei şapte sfinţi tineri ce fusese săvârşiţi acolo, şi vorbeau între dânşii ca şi cum ar fi fost adormiţi de ieri, neschimbându-se nicidecum; atât cât nici hainele lor ce purtau, nu se stricase nimica de pământ; şi mai vârtos aceasta aducându-şi aminte, că şi Deciu îi cerca ca să-i muncească, vorbeau între dânşii, zicând Maximilian către ceilalţi: De cumva ne vor şi prinde fraţilor, să stăm bărbăteşte, şi să nu vindem bunul neam al credinţei noastre; iar tu frate Iamvline, du-te de cumpără pâine, şi ia mai multă, că aseară ai adus puţină, şi ne-am culcat flămânzi; şi află şi de Deciu, ce gând are pentru noi?

Deci, mergând Iamvlin la cetate, şi văzând semnul Crucii la poartă, se mira; acelaşi semn văzând şi prin alte părţi, şi zidirile schimbate, şi altfel de oameni, i se părea că visează, sau că nu-şi este în fire. Însă mergând către cei ce vindeau pâine, luă; şi dându-le argintul, se grăbea să se întoarcă. Văzând însă că vânzătorii arătau între dânşii şi pe la alţii argintul, şi căutând la dânsul, şi zicând că au găsit comoară, precum argintul arăta lucru de faţă, având închipuirea, celui ce a împărăţit mai înainte cu mulţi ani, îl cuprinse frică şi grijă şi nu putea să grăiască, cugetând că l-au cunoscut şi-l vor prinde, şi-l vor duce la împăratul Deciu.

Drept aceea căzând la dânşii cu rugăminte zicea: Rogu-mă vouă domnilor mei, dacă a-ţi luat argintul, luaţi şi pâinea, numai pe mine mă lăsaţi să-mi caut de cale.

Iar aceea îi ziceau: Arată-ne comoara, şi ne fă şi pe noi părtaşi; sau de nu, te vom da spre moarte.

Acestea zicându-i şi văzându-l că este pe gânduri, îl legară de grumazi, şi-l purtau prin târg, aducându-l la Antipatul cetăţii ca să-şi dea seama.

Iar văzându-l dregătorul îi zise: Spune-ne tânărule, cum, ai aflat comoara, câtă este, şi unde?

Iar el a răspuns: Nici odinioară n-am aflat, comoară, ci banii îmi sunt de la părinţi şi ce întâmplare este aceasta nu ştiu.

Iar Antipatul zise: Dar din care cetate eşti ? El zise: Dintru aceasta sunt, de este acesta Efesul.

Iar Antipatul zise: Dar care îţi sunt părinţii? Vie către noi, şi dacă se va cunoaşte adevărul te vom crede.

Iar el zise: Cutare este tatăl meu şi cutare este muma mea, şi cutării îmi sunt rudele şi cutare este moşul meu.

Iar dregătorul zise: Nu vei putea tu să ne faci să credem spunându-ne nume străine, care nu sunt acum, ci sunt afară din cele obişnuite.

Iar Iamvlin zise: De nu mă crezi că spun adevărul, nu ştiu ce să zic alta.

Atunci dregătorul zise: Păgâne, banul tău mărturiseşte după scrisoare că este tipărit mai înainte cu trei sute de ani şi mai bine, din zilele împăratului Deciu; şi tu fiind tânăr nici treizeci de ani având, te sileşte să ne amăgeşti.

Atunci Iamvlin căzând la picioarele lor se ruga zicând: Mă rog domnilor mei, spuneţi-mi unde se află împăratul Deciu, care era întru această cetate?

Iar ei ziseră: În vremurile acestea nu se află Deciu, ci a fost mai înainte cu mulţi ani.

Şi Iamvlin zise: Şi pentru aceasta v-aţi mirat domnii mei ? Veniţi dar după mine şi vă voi duce la soţii mei care sunt în peşteră, şi de la dânşii doară se vor crede cuvintele mele; că eu ştiu că am fugit de faţa împăratului Deciu. Şi ieri venind ca să cumpăr pâine, am văzut pe Deciu intrând în cetatea aceasta.

Acestea zise, şi auzind episcopul Marin, zise către Antipatul: Pare-mi-se, să se fi întâmplat vreo minune la această povestire. Ci ia să mergem cu dânsul dimpreună să vedem.

Şi mergând după cuvintele acestea, intră înainte Iamvlin în peşteră; după acea episcopul. Şi întorcându-se spre partea dreaptă a uşii, a văzut un sicriaş pecetluit, cu două peceţi de argint, pe care îl pusese Rufin şi Teodor creştini fiind, ce fuseseră trimişi împreună şi cu alţii de Deciu, ca să astupe peştera, scriind întru aceasta spre pomenirea sfinţilor, însemnându-le şi numele lor în table de plumb. Şi strângându-se toţi cei aleşi cu Antipatul le-au arătat lor. Şi deschizând găsiră tablele cele de plumb. Şi citind se minunară, şi intrând înlăuntru în peşteră, aflară pe sfinţi, şi au căzut la picioarele lor şi şezând îi întrebau.

Iar ei povesteau mai întâi despre ale lor; după aceea de isprăvile împăratului Deciu; şi se mirau toţi, şi slăveau pe Dumnezeul minunilor.

Atunci Antipatul împreună cu episcopul, au scris scrisoare la împăratul Teodosie, şi i-a vestit despre toate cele mai sus zise.

Deci împăratul luând scrisoarea, s-a umplut de bucurie pentru o înştiinţare ca aceasta, şi merse foarte degrab acolo la acel loc; şi cum intră în peşteră, căzu la pământ, şi udă picioarele sfinţilor cu lacrimile lui, şi i se bucura sufletul, căci i-a ascultat Domnul rugăciunea, arătându-i de faţă învierea morţilor.

Deci, făcând împăratul nu puţină vorbă cu sfinţii împreună cu episcopii şi cu boierimea, sfinţii se cuprinseră ca de un somn şi privind toţi cum dormitau, iară-şi răposară către Domnul.

Atunci împăratul dând haine scumpe şi aur şi argint, ca să facă şapte sicrie întru cinstea sfinţilor, îi puseră într-însele. Iar peste noapte se arătară împăratului şi-i ziseră: Lasă-ne împărate pe pământ, unde odată am înviat.

Şi făcându-se adunare mare de episcopi, împăratul puse pe pământ precum ei poruncise prin vedenie şi făcând praznic cu bucurie, au dat multă milostenie la săracii cetăţii Efesului, şi se bucura, pe tot poporul său cinstindu-l cu daruri. Şi slobozi pe episcopii care erau închişi prin temniţă, pentru propovăduirea Învierii; şi se făcu de toţi praznic obştesc, mulţumind şi slăvind pe Dumnezeu.

Tot în această zi, Sfântul mucenic Alexandru episcopul şi Iraclie mucenicul, Anna şi Elisavet, Teodota şi Glicheria.

Stih: Cinstitul Alexandru tăierea gâtului răbdând,
Şi mucenic al lui Hristos, nu numai jertfitor s-a arătat fiind.
Pe Teodota şi pe Glicheria sugrumând,
Pe dările lui Dumnezeu cele dulci ce dorite sunt.
Să stăm bine şi gâtul sub sabie să-l punem se cuvine,
Purtătoarele de biruinţă zic amândouă între sine.

Sfântul mucenic Alexandru, episcop fiind şi învăţând şi întorcând şi botezând pe mulţi, a fost prins de ighemonul şi muncindu-l mult, şi strujindu-l şi silindu-l ca să jertfească la idoli, n-a vrut să se supună. Deci văzând Iraclie ostaşul răbdarea lui, crezu în Hristos, şi muncindu-l şi pe el mai întâi mult, i-a tăiat capul.

Şi făcând Sfântul Alexandru minuni şi tămăduindu-se de răni, cu ajutorul şi darul lui Dumnezeu, a tras spre credinţa lui Hristos şi pe patru femei: Teodora, Glicheria, Anna şi Elisavet, care înaintea ighemonului stând şi mustrând înşelăciunea idolilor, li s-au tăiat capetele.

Apoi şi Sfântul Alexandru lovit de sabie se săvârşi.

Tot în această zi, Sfântul mucenic Zaharia, care în mare s-a săvârşit.

Stih: Pe dumnezeiescul înotător Zaharie,
ÎI cheamă să înoate înlăuntrul adâncului cu veselie.

Tot în această zi, Sfântul Ruf, care cu pace s-a săvârşit.

Stih: Ruf s-a dus de pe pământ şi din viaţă prea cu dulceaţă,
Căci ca un vis le socotea şi pe pământ şi pe viaţă.

Tot în această zi, cuviosul Lot, care cu pace s-a săvârşit.

Stih: Lot al Scripturii nouă şi nou Lot cu chipul fiind,
Cu Lot al Scripturii vechi după cuviinţă este locuind.

Cu ale lor lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Cântarea a 7-a

Irmos: În cuptorul persienesc tinerii lui Avraam, cu dorinţa dreptei credinţe, mai vârtos decât cu văpaia focului fiind aprinşi, au cântat: Binecuvântat eşti, în Biserica slavei Tale, Doamne.

Dimpreună cu Iamvlin pe Exacustodian, pe Martinian, pe Antonin şi pe măritul Constantin, pe Dionisie, pe Maximilian mucenicii lui Hristos să-i cinstim.

Fiind ascunşi, vă rugaţi Celui ce ştie cele ascunse, să înceteze uciderea cea zavistnică a necredinciosului. Pentru aceea murind întru ascuns, a-ţi închipuit înfricoşata înviere.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Nicicum nu v-aţi plecat celor fărădelege, a da idolilor cinste urâtă lui Dumnezeu. Pentru aceasta cu credinţă cinstim moaştele voastre sfinţilor, luând sfinţenie.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Arătatu-te-ai că întreci pe îngeri Născătoare de Dumnezeu, arătatu-te-ai cu adevărat întărire pătimitorilor, arătatu-te-ai prea curată, pază celor ce te cunosc prea adevărată Născătoare a Cuvântului.

Cântarea a 8-a

Irmos: Mâinile întinzându-şi...

Se bucură arătat luminata mitropolie a efesenilor, avându-vă pe voi ca o bogăţie, rugători şi sprijinitori către Cel Preabun sfinţilor; care v-aţi arătat tuturor pe pământ, vedere străină, prin învierea cea prea mărită, prin care v-aţi prea mărit.

După adormire v-aţi arătat nouă păzitori neadormiţi prea înţelepţilor, adormind valurile necredinţei, şi astupând gurile cele fără de Dumnezeu ale ereticilor, care nu cântau: Toate lucrurile, binecuvântaţi pe Domnul.

Se surpă înaintea picioarelor voastre înşelătorul, zăcând mort fără simţire; cel ce mai înainte se lăuda peste măsură, era întunecat de trufie. Şi se prea măreşte Hristos, cel ce v-a mărit pe voi; căruia strigăm: Toate lucrurile, binecuvântaţi pe Domnul.

Binecuvântăm pe Tatăl, şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Astăzi cu sfinţite cuvinte să lăudăm pe tinerii, pe care i-a încununat Domnul cu cununi neveştejite, şi i-a prea mărit cu străluciri de multe minuni; care cântă: Pe Domnul, lăudaţi-L lucrurile, şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Vindecă Fecioară sufletul meu cel bolnav şi spală noroiul patimilor cel dintru mine, şi mă pune înaintea Atotţiitorului Dumnezeu cu totul mântuit; ca să cânt: Toate lucrurile, binecuvântaţi pe Domnul.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Mâinile întinzându-şi Daniil, gurile leilor cele deschide în groapă le-a încuiat, şi puterea focului a stins, cu buna faptă încingându-se, tinerii cei iubitori de buna-credinţă, strigând: Binecuvântaţi, toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Cântarea a 9-a

Irmos: Hristos, Piatra cea netăiată...

Iată, ce este bun, sau ce este frumos ? Striga dumnezeiescul David: Fără numai a locui în unire sfinţii tineri, lăcaşurile cele cinstite; ei, care au păzit nedespărţită unirea cea către Ziditorul.

Arătatu-v-aţi casă Treimii, purtându-o câte şapte dumnezeieştilor mucenici; murind înlăuntrul peşterii, şi surpând casele idolilor, şi către Biserica cea cerească mutându-vă, cu cuget de bună credinţă.

Saltă Biserica lui Hristos, care ai şapte stâlpi de te ţin; pe slugile Domnului, prin care au căzut zidurile cele neîntărite ale credinţei celei rele, cu darul Celui ce a suflat viaţă morţilor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ca nişte stele ce arată ziua, luminaţi tot pământul cu razele cele luminoase ale dumnezeieştilor fapte bune şi minuni, tineri prea fericiţi. Pentru aceea luminaţi simţirile inimilor noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Porţi în braţe pe Cel ce ţine toate cu dumnezeiasca mână, pe care roagă-L Fecioară, ca pentru milostivirea cea negrăită, să mă îmbrăţişeze, şi să mă mântuiască, pe mine cel ce sunt osândit.

Irmos: Hristos, Piatra cea netăiată de mână, cea din marginea unghiului, din tine muntele cel netăiat Fecioară S-a tăiat; adunând firile cele osebite. Pentru aceasta veselindu-ne, pe tine Născătoare de Dumnezeu te mărim.

Luminânda

Podobie: Cu ucenicii să ne suim în muntele Galileei, prin credinţă să vedem pe Hristos zicând: Că a luat putere a celor de sus şi a celor de jos; să ne învăţăm cum învaţă, a boteza toate neamurile în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh şi a petrece cu tăinuitorii, precum S-a făgăduit până în sfârşitul veacului.

Săvârşind minuni şi semne Averchie, cu rugăciunile tale ai făcut izvorârea apelor celor fierbinţi, şi cu porunca ta părinte, punându-se într-un vas: Vin, untdelemn, şi încă un fel, cu dumnezeiască putere ieşeau neamestecate, fiecare la vreme în chip minunat, spre dumnezeiască slava lui Hristos.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *a sfinţilor*

Dimpreună cu Iamvlin, să lăudăm cu cântări pe Antonin, pe Martinian şi pe Constantin; pe Maximilian şi pe Dionisie, dimpreună cu lăudatul Exacustodian, prăznuind luminat strălucita lor pomenire; ca şi cu rugăciunile lor, şi cu mij-

locirea Născătoarei de Dumnezeu, să aflăm iertare greşelilor, de la Mântuitorul Hristos.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

De Dumnezeu Născătoare, folositoarea creştinilor, vezi suspinurile mele, vezi credinţa mea care am către tine, şi mă scapă de toate ispitele ce-mi vin asupra, de către văzuţii şi nevăzuţii vrăjmaşi; ca să te laud pe tine, ca pe ceea ce ai născut Viaţa cea veşnică.

La Laude

Stihirile podobnice ale ierarhului, glasul al 8-lea:

Podobie: Doamne de ai şi stătut...

Unsu-te-a pe tine arhiereu, darul Duhului, Sfânt, Averchie ca să surpi capiştile înşelăciunii, şi să ridici cu darul, sfinţite lăcaşuri lui Dumnezeu, întru cinstea şi slava Celui născut din Fecioară; care pe toate le-a sfinţit.

Cu minuni ai întărit părinte toate cuvintele dumnezeieştii propovăduiri şi ai întors pe oamenii cei rătăciţi spre dumnezeiasca cunoştinţă; arătându-te luminător nerătăcit Averchie, şi surpător dracilor. Pentru aceea te lăudăm.

Ca un soare prea mare părinte, ai răsărit lumii cu strălucirile prea înţeleptelor tale cuvinte, şi cu darurile vindecărilor, luminând pe credincioşi şi gonind pururea întunericul patimilor, cu împreună lucrarea Duhului Sfânt, fericite.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 6-lea*

Bine slugă bună şi credincioasă, bine lucrătorule al viei lui Hristos! Tu şi greutatea zilei ai purtat, tu şi talantul ce ţi s-a dat, l-ai înmulţit, şi celor ce după tine au venit nu le-ai pizmuit. Pentru aceasta poarta Cerului ţie s-a deschis; intră dar întru bucuria Domnului tău, şi roagă-te pentru noi, Sfinte Averchie.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Născătoare de Dumnezeu, tu eşti viţa cea adevărată, care ai odrăslit Rodul vieţii. Ţie ne rugăm, roagă-te Stăpână cu sfinţii apostoli, să miluiască sufletele noastre.

A Crucii, a Născătoarei

Podobie: A treia zi ai înviat...

După ce te-a văzut pe Tine Hristoase spânzurându-Te pe lemn, ceea ce Te-a născut striga cu plângere: Fiul meu şi Dumnezeul meu! Cum mori acum pe Cruce? Cum şi în mormânt Te pun?

Şi cealaltă slujbă a Utreniei şi Otpustul.

Canon de rugăciune către Sfinţii 7 tineri din Efes: Maximilian, Exacustodian, Iamvlih, Martinian, Dionisie, Ioan şi Constantin (4 august)

Canon de rugăciune către Sfinţii 7 tineri din Efes: Maximilian, Exacustodian, Iamvlih, Martinian, Dionisie, Ioan şi Constantin (4 august):

https://www.academia.edu/105422221/Canon_de_rug%C4%83ciune_c%C4%83tre_Sfin%C5%A3ii_7_tineri_din_Efes_Maximilian_Exacustodian_Iamvlih_Martinian_Dionisie_Ioan_%C5%9Fi_Constantin_4_august_

https://archive.org/details/canon-4-aug

***

Canon de rugăciune către Sfinţii 7 tineri din Efes - 4 august - slujitor Dani:
https://www.youtube.com/watch?v=IZv7OAHLFbY

&&&

Troparul Sfinţilor 7 tineri din Efes: Maximilian, Exacustodian, Iamvlih, Martinian, Dionisie, Ioan şi Constantin, glasul al 4-lea: Mari sunt isprăvile credinţei! În peşteră, ca într-o cămară împărătească, au petrecut cei şapte sfinţi tineri şi fără stricăciune au murit. Iar după multă vreme, ca dintr-un somn s-au sculat, pentru încredinţarea învierii tuturor oamenilor. Pentru rugăciunile lor, Hristoase Dumnezeule, miluieşte-ne pe noi.

Cântarea 1

Irmos: Veniţi, popoarelor, să cântăm cântare lui Hristos Dumnezeu, cel ce a despărţit marea şi a trecut pe poporul pe care l-a eliberat din robia egiptenilor, că S-a prea slăvit.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe cinstiţii şi strălucitii tineri, cei şapte cu numărul, veniţi să-i cinstim cu credinţă, căci luminează Biserica lui Hristos, mai bine decât sfeşnicul cu şapte lumini al Legii vechi.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Cei şapte tineri, care vieţuiseră pentru Hristos mai înainte în omorârea trupului, primind minunată moarte ca un somn, iarăşi s-au sculat, întărind dogma despre învierea morţilor.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Ierihonul a căzut prin strigarea celor şapte trâmbiţe; iar prin credinţa cea cu şapte glasuri a purtătorilor de chinuri înălţarea înşelăciunii s-a coborât până la iad şi s-a risipit.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu adevărat îndoită cunună aţi primit, Sfinţilor şapte tineri, înşelăciunea şi lepădarea credinţei despre învierea tuturor risipind-o mai înainte de moarte, aţi încredinţat-o prin scularea voastră.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Naştere cu cuviinţă nouă o înnoieşte, Ceea ce nu ştii de mire. Că din tine S-a Întrupat fără schimbare şi fără amestecare Cuvântul cel împreună veşnic fără de început cu Tatăl şi cu Dumnezeiescul Duh.

Cântarea a 3-a

Irmos: Întăreşte-ne pe noi întru Tine...

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Strălucind cu credinţă, v-aţi arătat şapte stele nerătăcitoare şi pe cei ce înotau în luciul înşelăciunii i-aţi îndreptat către limanul mântuirii, purtătorilor de chinuri.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu tărie stând înaintea divanului celui ce vă chinuia, sfinţilor, ca şi fraţii Macabei de demult, prin ostăşire aţi părăsit mărirea cea vremelnică, făcându-vă ostaşi ai lui Hristos.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Arătatu-v-aţi după vrednicie jertfă rugăciunii primită lui Hristos, Sfinţilor tineri şi cu mireasmă bine mirositoare, cu tărie aţi mustrat stricăciunea înşelăciunii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Rugul în Sinai mai înainte a închipuit naşterea ta, prea lăudată Fecioară; căci, cu credinţă primind Focul Dumnezeirii în pântece, nu ai fost arsă.

Irmosul: Întăreşte-ne pe noi întru Tine, Doamne, cel ce prin Cruce ai omorât păcatul; şi frica Ta o sădeşte în inimile noastre, ale celor ce Te lăudăm pe Tine.

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am. Doamne, glasul rânduielii Tale şi Te-am prea slăvit pe Tine, Unule, Iubitorule de oameni.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe ceata cea prea sfinţită şi cinstită cu numărul de şapte, pe cei şapte cinstiţi tineri să-i lăudăm.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe împăratul cel rău credincios, care izvodea cele deşarte ale înşelăciunii, pruncii efesenilor l-au arătat nebun.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca nişte junghieri cu totul fără prihană şi ca jertfe cu adevărat ale Domnului, s-au arătat sfinţii tineri prin credinţă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Murind cu trupul şi în chip de negrăit, sculându-vă mai înainte de învierea cea de obşte, cu slavă v-aţi încoronat, pruncilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Nu ne trece cu vederea, prea binecuvântată; ci pururea te roagă pentru noi, ca să ne mântuim de toată mâhnirea, prea curată Fecioară.

Cântarea a 5-a

Irmos: Dătătorule de lumină şi Făcătorule al veacurilor, Doamne, întru lumina poruncilor Tale povăţuieşte-ne pe noi, că afară de Tine pe alt Dumnezeu nu ştim.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Voi, tinerii Efesului, murind odinioară pe pământ fără de simţire cu moartea cea de obşte, aţi înviat iarăşi în chip mai presus de fire, lămurit încredinţând învierea morţilor.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca nişte pătimitori după Lege ai Domnului, sfinţindu-vă lui Dumnezeu prin mărturisirea cea adevărată a credinţei, v-aţi mântuit, înţelepţilor, de sarcini şi de bătăi şi aţi primit cununa.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Lăudaţilor mucenici, cei ce tare aţi biruit înşelăciunea idolească şi eresurile dogmelor celor păgâneşti, păziţi pururea pe cei ce mărturisesc învierea morţilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Arătatu-Te-ai Om desăvârşit, fără de amestecare şi Dumnezeu desăvârşit, în două firi şi într-un Ipostas, din Sfânta Maică născându-Te, Tu, cel mai presus de fire.

Cântarea a 6-a

Irmos: De adâncul greşelilor fiind înconjurat...

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Stâlpii cei întocmai cu numărul Înţelepciunii celei dumnezeieşti, sfinţii şapte tineri să fie lăudaţi; care cu cuvintele au sfărâmat porunca cea fără de Dumnezeu a tiranilor.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

De Legea proniei celei dumnezeieşti fiind păziţi, aţi primit ca loc de îngropare peştera în care peste mulţi ani, morţi şi nestricaţi v-aţi arătat, sfinţilor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Mărturisitori ai nestricăciunii v-aţi sculat, gonind credinţa cea făcătoare de stricăciune şi de moarte şi rugându-vă lui Dumnezeu pentru cei ce nădăjduiesc învierea.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Acum s-a bucurat firea cea femeiască; acum a încetat întristarea, iar bucuria a înflorit, că Maria a născut Bucuria, pe Mântuitorul şi Domnul.

Irmosul: De adâncul greşelilor fiind înconjurat, chem adâncul milostivirii Tale cel neurmat; din stricăciune, Dumnezeule, scoate-mă.

Condac, glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe bine credincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Cel ce ai minunat pe pământ pe sfinţii Tăi, mai înainte de înfricoşătoarea şi a doua Ta venire, prin prea slăvită scularea celor şapte tineri, Hristoase, descoperind învierea ce va să fie, ai arătat celor ce nu credeau în ea, îmbrăcămintea şi trupurile lor nestricate. Iar pe împăratul l-ai înduplecat a grăi: cu adevărat este învierea morţilor.

Cântarea a 7-a

Irmos: Cei trei tineri ai Tăi au călcat porunca cea potrivnică lui Dumnezeu, de a se închina chipului de aur din câmpul Deira şi aruncaţi fiind în mijlocul focului, răcorindu-se, au cântat: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Vase curate şi alese ale lui Hristos s-au arătat tinerii, prin care dogma eresului din Biserică se izgoneşte şi dreapta credinţă străluceşte: că va fi înviere a tot sufletul şi trupul, după cum s-a făcut.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca unii care, cu adevărat mai înainte de moarte, aţi fost tari în pătimirea voastră, Sfinţilor tineri, după moarte v-aţi arătat iarăşi vieţuind, împuternicindu-vă cu dumnezeiască mărire ca să încredinţaţi adeverirea învierii.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pentru sufletele şi trupurile cele simţitoare va fi înviere; căci precum nu are fire sufletul a ieşi în lume fără de trup, tot aşa nici trupurile fără suflet, ziceaţi, prea lăudaţilor. Căci sufletul sau se va prea mări, sau se va ruşina.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Născând pe Dumnezeu Mântuitorul tuturor, Marie, te-ai făcut îndreptare celor necredincioşi, sprijinire celor rătăciţi, nădejdea celor deznădăjduiţi şi ajutor celor ce cântă: Binecuvântat este rodul pântecelui tău.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Dumnezeu, care S-a coborât...

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Rădăcina amărăciunii, a înşelăciunii şi a eresului necredincioşilor, cumplit tăind-o acum dumnezeieştii tineri, plini sunt de roadele dreptei credinţe; căci, fiind în viaţă, au fost îngropaţi cu credinţă şi au înviat.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Sfinţii şapte tineri şi purtătorii de chinuri, începătorii efesenilor, dumnezeieşte s-au arătat întărire Bisericii lui Hristos şi a Împărăţiei Lui, pe care cu credinţă îi prea înălţăm întru toţi vecii.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Tari pătimitori ivindu-se tinerii pe pământ şi arătându-se întocmai cu numărul stelelor, făcând călătoria cea nerătăcită a dreptei credinţe, grăiau: pe Tine Te prea înălţăm, Hristoase, în veci.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Lumina şi învierea vieţii tinerilor în peşteră cu prea mărire de la Dumnezeu s-au dăruit. Şi înviind cei mai înainte morţi, ca şi cei ce erau vii au grăit: mântuieşte, Dumnezeule, pe cei ce cu credinţă Te laudă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

N-a pierit nimeni, curată Fecioară, Maica lui Dumnezeu, din cei ce aveau spre tine nădejdea dreptei credinţe, fără numai cei ce din zavistie s-au lepădat să se închine chipului tău.

Irmosul:

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul în toţi vecii.

Pe Dumnezeu, care S-a coborât în cuptorul cel cu foc la tinerii evreieşti şi văpaia în răcoreală a prefăcut-o, ca pe Domnul lăudaţi-L, lucrurile şi îl prea înălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Pe tine, ceea ce pe Luminătorul Dumnezeu...

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Comoară tainelor şi descoperirea minunilor celor dumnezeieşti s-a arătat acum învierea sfinţilor; pentru că cei ce de demult cu moartea cea firească trupeşte au murit, fără stricăciune acum au înviat îmbrăcaţi, ca şi cum nu ar fi murit.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Cămară a cunoştinţei şi zid tare al credinţei, s-a arătat peştera Sfinţilor tineri, vestind mai înainte învierea tuturor ce va să fie, înviind nu pe Lazăr cel de patru zile mort, ci pe cei morţi din veci.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca un număr cinstit cu adevărat s-au arătat tinerii ochi ai Bisericii şi cu credinţa lui Hristos au strălucit mai mult decât piatra lui Zorobabel; duhovniceşte să lăudăm sufletele lor cele dumnezeieşti.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

După Lege pătimind, v-aţi încununat cu cununa muceniciei, şapte Sfinţi tineri; şi v-aţi arătat stâlpi ai înţelepciunii celei dumnezeieşti şi ridicare a dogmelor Ortodoxiei, ca nişte apărători ai Bisericii şi rugători ai celor ce vă laudă pe voi.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Ca uneia care ţi-ai păzit trupul şi sufletul neîntinat pentru Dumnezeu, a iubit Împăratul Hristos frumuseţea ta, Marie prea lăudată şi te-a arătat Maică Întrupării Sale, dându-mi pururea mântuire.

Irmosul: Pe tine, ceea ce pe Luminătorul Dumnezeu, cel ce a Răsărit mai înainte de soare şi care trupeşte la noi a venit şi din coapsele cele fecioreşti în chip de negrăit L-ai Întrupat, Binecuvântată, prea curată de Dumnezeu Născătoare, te mărim.

Sedelna, glasul al 4-lea. **Podobie:** Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim; când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor. Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Cei ce au trecut cu vederea cele lumeşti, ca pe nişte lucruri stricăcioase şi au primit darurile cele nestricăcioase, murind, au rămas fără de stricăciune. Pentru aceasta, după mulţi ani au înviat, îngropând toată necredinţa în înviere a vrăjmaşilor. Pe aceia cu laude astăzi credincioşii lăudându-i, pe Hristos să-L slăvim.

Sedelna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 4-lea. **Podobie:** Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim; când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor. Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Iubitor de păcate fiind eu, pe tine te rog Ceea ce ai născut pe Dumnezeu cel fără de păcate, care ridică păcatele lumii, cinstită, să miluiască sufletul meu cel mult păcătos şi să curăţească păcatele mele cele multe, căci însuţi eşti curăţire şi izbăvire păcătoşilor şi sprijin credincioşilor.

Sedelna Sfintei Cruci şi a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 4-lea. **Podobie:** Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim; când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate

credinţa dreptmăritorilor. Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Pe Cel Născut din Tatăl cel fără început, Ceea ce Te-a născut mai pe urmă trupeşte, văzându-Te spânzurat pe Cruce, Hristoase, a strigat: vai mie, Prea iubite Iisuse: cum Tu, cel ce eşti Preaslăvit ca un Dumnezeu de îngeri, de bunăvoie eşti răstignit acum de oamenii cei fără de lege? Te laud pe Tine, Îndelung Răbdătorule.

Canon de rugăciune către Sfinţii 7 tineri din Efes (22 octombrie)

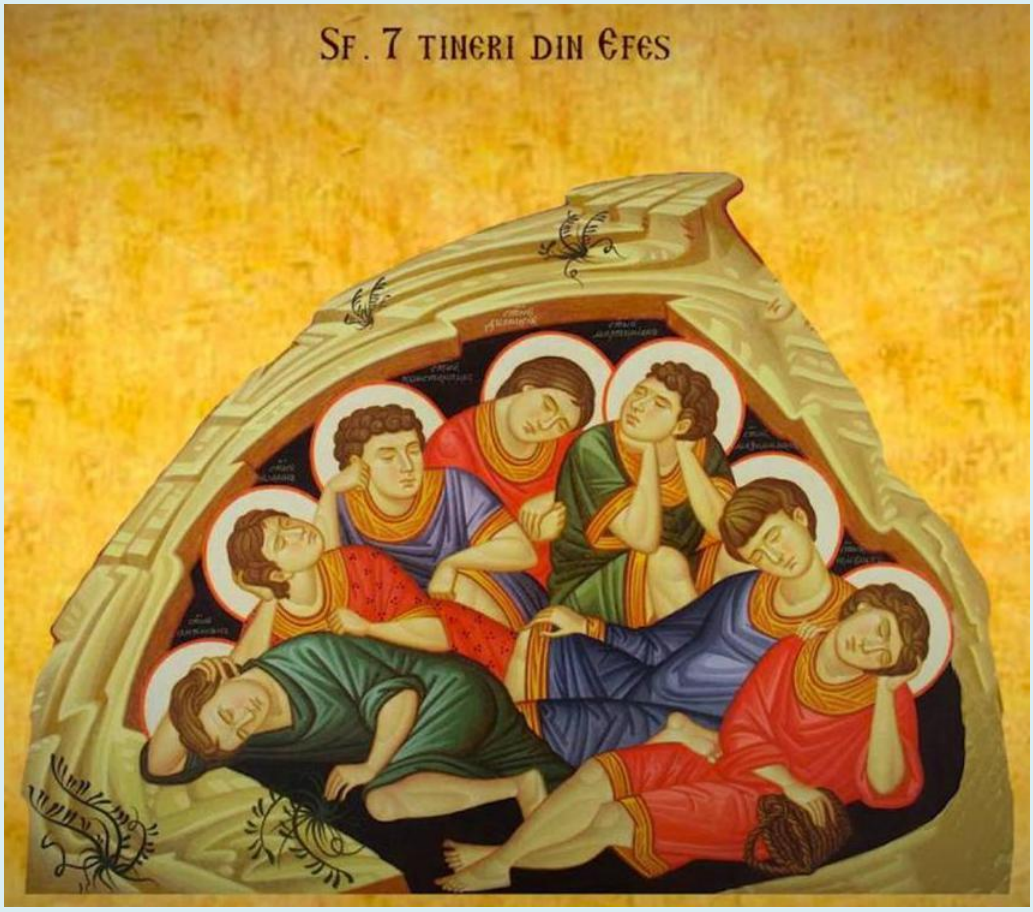

Troparul Sfinţilor şapte tineri din Efes, glasul al 4-lea: Mucenicii Tăi, Doamne, întru nevoinţele lor, cununile nestricăciunii au dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru. Că având tăria Ta, pe chinuitori au învins; zdrobit-au şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lor, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

facere a lui Iosif

Cântarea 1, glasul al 4-lea

Irmos: Adâncul Mării Roşii, cu urme neudate, pedestru trecându-I Israel cel de de mult, cu mâinile lui Moise în chipul Crucii, puterea lui Amalec în pustie a biruit.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca unii ce staţi luminat înaintea Luminii celei mari, mucenicilor, rugaţi-vă să apere de negura patimilor, pe cei ce cinstesc praznicul vostru cel dumnezeiesc şi luminat.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Când aţi cunoscut porunca cea păgânească şi fără de socoteală, care poruncea să jertfiţi celor întinate, fiind întăriţi cu poruncile lui Dumnezeu, v-aţi arătat nestrămutaţi, mucenicilor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu posturi şi cu rugăciuni aţi mers de v-aţi ascuns, pregătindu-vă pentru lupta vrăjmaşilor, sfinţilor. Dar Domnul v-a păzit pe voi nevătămaţi.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Aflându-te pe tine, Preacurată, mai curată decât toată zidirea, Cel curat S-a Sălăşluit întru tine, vrând să scoată nelegiuirea cea sălăşluită în Adam, ca un Iubitor de oameni.

Cântarea a 3-a

Irmos: Se veseleşte de Tine Biserica...

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Aduşi aţi fost la împăratul cel fărădelege, mucenicilor, să mărturisiţi numele Dumnezeului Celui ce împărăteşte în ceruri.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Fiind îmbrăcaţi luminat cu credinţa ca şi cu o pavăză luminoasă aţi rămas, mucenicilor, neraniţi de săgeţile vrăjmaşilor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Stătut-aţi bărbăteşte împotriva împăratului celui fărădelege, sfinţilor, care vă poruncea să aduceţi cinste necuvântătorilor idoli.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Îmbrăcându-se cu mine Hristos din dumnezeieştile tale sângiuri, Preacurată, m-a îmbrăcat cu podoaba harului, de care eram de demult despuiat.

Irmosul: Se veseleşte de Tine Biserica Ta, Hristoase, strigând: Tu eşti Puterea mea, Doamne, Scăparea şi Întărirea.

Cântarea a 4-a

Irmos: Pentru dragostea Chipului Tău, ai stat, Milostive, pe Crucea Ta şi neamurile s-au topit, că Tu eşti Tăria şi Lauda mea, Iubitorule de oameni.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Înfrumuseţatu-s-au tinerii foarte, unindu-se cu Stăpânul tuturor; drept aceea au lepădat toată răutatea şarpelui.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Nădăjduind la răsplătirile cele bogate, toată avuţia aţi deşertat-o săracilor, câştigând în locul aceleia avuţia cea nestricată, sfinţilor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Iubind bunul neam cel de sus, fiind născuţi din părinţi de bun neam, nicicum n-aţi primit să trageţi la voi neamul cel rău al răutăţilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Prunc tânăr ai născut pe Cel ce este mai înainte de veci, Fecioară, ca să înnoiască lumea cu cunoştinţele cele dumnezeieşti, fiind învechită în păcate. Pentru aceea te mărim.

Cântarea a 5-a

Irmos: Tu, Doamne, Lumina mea în lume ai venit, Lumina cea sfântă, care întorci din întunericul necunoştinţei pe cei ce Te laudă pe Tine cu credinţă.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe Sfinţii Maximilian, pe Constantin, pe Iamvlih, pe Martian, luminătorii care luminează toate marginile, să-i cinstim.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Să lăudăm credincioşilor, pe măritul Antonin şi pe Sfinţii Exacustodian şi pe Dionisie cel prea înţelept, cu dragoste să-i mărim.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

În locul celor trecătoare şi pieritoare, aţi luat în schimb, sfinţilor, cele ce nu se strică şi nicidecum nu se învechesc. Pentru aceea, după vrednicie, vă fericim.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Risipeşte orbirea sufletului meu, Preacurată şi-mi dă mie să iau aminte cu bună simţire la dumnezeieştile porunci ale Fiului tău.

Cântarea a 6-a

Irmos: Jertfi-voi Ţie cu glas de laudă...

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Înotând prin luciul cel idolesc, acum aţi ajuns, pătimitorilor, la limanurile cele veşnice; ocârmuindu-vă de sus cu arma Crucii şi îndumnezeindu-vă după har.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Stropind pământul cu picăturile lacrimilor şi cu rugăciunea cea către Dumnezeu, aţi dormit mulţi ani şi sculându-vă, aţi arătat Învierea tuturor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

O, minune! Cum cei ce au dormit mulţi ani, învederează învierea care era învederată la cei mai mulţi, astupând gurile ereticilor!

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Omoară cugetul trupului meu, Fecioară, ceea ce ai născut Viaţa, care cu moarte a surpat moartea şi pe tineri i-a mărit, cu scularea cea minunată.

Irmosul: Jertfi-voi Ţie cu glas de laudă Doamne, Biserica strigă către Tine, de sângele dracilor curăţindu-se, cu sângele cel curs prin milostivire din coasta Ta.

Condac, glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe bine credincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Preamărit-ai pe pământ pe Sfinţii Tăi mai înainte, prin înfricoşătoarea şi prea mărita înviere care ai însemnat printr-înşii, mai înainte de învierea cea de obşte, ca să se astupe gurile celor ce nu o credeau; iar mai pe urmă, Hristoase Dumnezeule, i-ai sălăşluit întru Împărăţia Ta, să se desfăteze în veci.

Cântarea a 7-a

Irmos: În cuptorul persienesc tinerii lui Avraam, cu dorinţa dreptei credinţe, mai vârtos decât cu văpaia focului fiind aprinşi, au cântat: Binecuvântat eşti, în Biserica slavei Tale, Doamne.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Dimpreună cu Sfântul Iamvlih pe Sfinţii Exacustodian, pe Martian, pe Antonin şi pe măritul Constantin, pe Dionisie, pe Maximilian, mucenicii lui Hristos să-i cinstim.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Fiind ascunşi, vă rugaţi Celui ce ştie cele ascunse, să înceteze uciderea cea zavistnică a necredinciosului. Pentru aceea, murind întru ascuns, aţi închipuit înfricoşătoarea Înviere.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Nicicum nu v-aţi plecat celor fărădelege, a da idolilor cinste urâtă lui Dumnezeu. Pentru aceasta cu credinţă cinstim moaştele voastre, sfinţilor, luând sfinţenie.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Arătatu-te-ai că întreci pe îngeri Născătoare de Dumnezeu, arătatu-te-ai cu adevărat întărire pătimitorilor, arătatu-te-ai prea curată pază celor ce te cunosc prea adevărată Născătoare a Cuvântului.

Cântarea a 8-a

Irmos: Mâinile întinzându-şi...

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Se bucură arătat luminata Mitropolie a efesenilor, avându-vă pe voi ca o bogăţie rugători şi ajutători către Cel Preabun, sfinţilor, care v-aţi arătat tuturor pe pământ, vedere străină, prin învierea cea minunată prin care v-aţi prea mărit.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

După adormire, v-aţi arătat păzitori neadormiţi nouă, prea înţelepţilor, adormind valurile necredinţei şi astupând gurile cele fără de Dumnezeu ale ereticilor, care nu cântau: toate lucrurile, binecuvântaţi pe Domnul!

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Se surpă înaintea picioarelor voastre înşelătorul, zăcând mort fără de simţire, cel ce mai înainte se lăuda peste măsură şi era întunecat de trufie. Şi se prea măreşte Hristos, cel ce v-a mărit pe voi, căruia-I cântăm: toate lucrurile, binecuvântaţi pe Domnul!

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Astăzi cu sfinte cuvinte să lăudăm pe tinerii, pe care i-a încununat Domnul cu cununi neveştejite, şi i-a mărit cu străluciri de multe minuni, care cântă: pe Domnul lăudaţi-L lucrurile şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii!

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Vindecă, Fecioară, sufletul meu cel bolnav şi spală noroiul patimilor cel dintru mine şi mă pune înaintea Atotţiitorului Dumnezeu cu totul mântuit, ca să cânt: toate lucrurile, binecuvântaţi pe Domnul!

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Mâinile întinzându-şi Daniil, gurile leilor cele deschide în groapă le-a încuiat, şi puterea focului a stins, cu buna faptă încingându-se, tinerii cei iubitori de buna-credinţă, strigând: Binecuvântaţi, toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Cântarea a 9-a

Irmos: Hristos, Piatra cea netăiată...

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Iată, ce este bun, sau ce este frumos? Grăia dumnezeiescul David: fără numai a locui în unire sfinţii tineri, locaşurile cele cinstite; ei, care au păzit nedespărţită unirea cea către Ziditorul.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Arătatu-v-aţi casă Preasfintei Treimi, purtând-o câte şapte, dumnezeieştilor mucenici; murind înăuntrul peşterii şi surpând casele idolilor şi către Biserica cea cerească mutându-vă, cu cuget de dreaptă credinţă.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Saltă, Biserică a lui Hristos, care ai şapte stâlpi ce te ţin, pe slugile Domnului, prin care au căzut zidurile cele neîntărite ale credinţei celei rele, cu harul Celui ce a suflat viaţă morţilor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ca nişte stele ce arată ziua, luminaţi tot pământul cu Razele cele luminoase ale dumnezeieştilor virtuţi şi minuni, tineri prea fericiţi. Pentru aceea luminaţi simţirile inimilor noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Porţi în braţe pe Cel ce ţine toate cu Dumnezeiasca Palmă. Pe care roagă-L, Fecioară, ca pentru milostivirea cea negrăită, să mă îmbrăţişeze şi să mă mântuiască, pe mine cel ce sunt osândit.

Irmos: Hristos, Piatra cea netăiată de mână, cea din marginea unghiului, din tine muntele cel netăiat Fecioară S-a tăiat; adunând firile cele osebite. Pentru aceasta veselindu-ne, pe tine Născătoare de Dumnezeu te mărim.

Sedealna, glasul al 4-lea. **Podobie:** Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Ca unii ce sunteţi stâlpi ai Bisericii lui Hristos, aţi surpat zidurile necredinţei, înţelepţilor mucenici, cei şapte luminători; pentru aceasta, precum mai înainte de moarte aţi ruşinat nebunia păgânilor, aşa şi după moarte tulburarea eresului. Rugaţi-vă pentru sufletele noastre.

Sedealna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 4-lea. **Podobie:** Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Înnoit-ai, prea curată, cu dumnezeiască Naşterea ta firea pământenilor cea muritoare, fiind stricată de patimi; şi ne-ai ridicat pe toţi din moarte la viaţă fără de stricăciune. Pentru aceasta toţi te fericim după datorie, Fecioară prea mărită, precum Însăţi ai proorocit.

Sedealna Sfintei Cruci şi a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 4-lea. **Podobie:** Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Fecioară cu totul fără prihană, Maica lui Hristos Dumnezeu, armă a pătruns prea sfânt sufletul tău, când ai văzut pe Fiul tău şi Dumnezeu Răstignit de bună voie. Pe care, Binecuvântată, nu înceta rugându-L să ne dăruiască iertare de greşeli.

Acatistul Sfinţilor şapte tineri din Efes

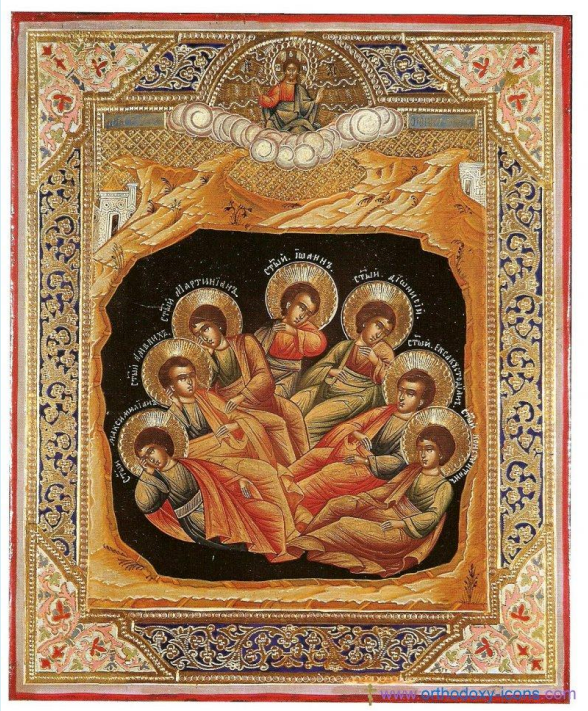

Acatistul Sfinţilor 7 tineri din Efes (4 august/ 22 octombrie): k

https://www.academia.edu/50740359/Acatistul_Sfin%C5%A3ilor_7_tineri_din_Efes_4_august_22_octombrie_

https://archive.org/details/ac.-sf.-7-tineri-din-efes

https://www2.slideshare.net/steaemy1/ac-sf-7-tineri-din-efes/steaemy1/ac-sf-7-tineri-din-efes

***

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat. Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Condacul 1

Vrednicilor de laudă, celor şapte Sfinţi tineri din Efes, prin care Preasfânta Treime S-a prea slăvit să le aducem mulţumire şi cu evlavie să le cântăm aşa: ***Bucuraţi-vă, Sfinţilor mucenici din Efes, mari ocrotitori ai creştinilor!***

Icosul 1

Vouă, celor care în vremea împăratului Deciu, vă aflaţi în rânduiala ostăşească, uniţi în dragostea pentru Hristos şi petrecând în post, în curăţie şi în rugăciuni pentru izbăvirea Sfintei Biserici de prigoniri, cu bucurie vă cântăm:
Bucuraţi-vă, Maximilian, Iamvlih, Martinian;
Bucuraţi-vă, Dionisie, Exacustodian, Antonin şi Ioan;
Bucuraţi-vă, cei ce Împăratului Ceresc aţi slujit;
Bucuraţi-vă, cei ce în curăţie aţi vieţuit;
Bucuraţi-vă, tineri cumpătaţi şi smeriţi;
Bucuraţi-vă, voi, cei de Dumnezeu înţelepţiţi;
Bucuraţi-vă, în prigoane, îndelung răbdători;
Bucuraţi-vă, evlavioşi rugători;
Bucuraţi-vă, Sfinţilor mucenici din Efes, mari ocrotitori ai creştinilor!

Condacul al 2-lea

Nesuferind a vedea cumplitele chinuri şi uciderii îndurate de creştini, vă retrăgeaţi într-o biserică unde, aruncându-vă la pământ şi presărându-vă ţărână pe

cap, vă rugaţi pentru întărirea celor mari la suflet, care sufereau mucenicie pentru Hristos, şi pentru mântuirea voastră, cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 2-lea

Cu mare jale îi priveaţi pe cei fricoşi, care se închinau idolilor înaintea poporului, precum şi pe cei care îşi trădau fraţii ascunşi de teama prigonitorilor, gândindu-vă la sufletele lor şi rugându-vă lui Dumnezeu să nu vă asemănaţi şi voi cu aceştia. Rugaţi-vă, o, Sfinţi mucenici, pentru ca în aceste vremuri de încercare a credinţei, a nădejdii şi a dragostei, să nu-L trădăm pe Dumnezeu ori pe aproapele din cauza fricii ori a intereselor materiale nici noi, cei ce vă cântăm:
Bucuraţi-vă, cei ce pentru aproapele aţi plâns şi aţi suspinat;
Bucuraţi-vă, cei ce Calea, Adevărul şi Viaţa aţi aflat;
Bucuraţi-vă, că în cuget şi în rugăciuni v-aţi unit;
Bucuraţi-vă, că pentru mucenicie v-aţi pregătit;
Bucuraţi-vă, aprigi luptători cu patimile sufleteşti şi trupeşti;
Bucuraţi-vă, mari cuceritori ai comorilor cereşti;
Bucurati-vă, cei înţelepţiţi în focul nevoinţei;
Bucuraţi-vă, chipuri adevărate ale pocăinţei;
Bucuraţi-vă, Sfinţilor mucenici din Efes, mari ocrotitori ai creştinilor!

Condacul al 3-lea

Cu îngăduinţa lui Dumnezeu, trădaţi fiind, aţi ajuns în faţa împăratului, cu lacrimile în ochi, cu ţărâna pe capete, dar cu sufletele pregătite pentru mărturisire, mulţumind lui Dumnezeu şi cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 3-lea

Atunci când împăratul v-a îndemnat să aduceţi jertfă idolilor, tu, Sfinte Maximilian, l-ai înfruntat astfel: *„Noi avem pe Unul Dumnezeu, Împăratul cel ce vieţuieşte la ceruri, de a cărui slavă este plin cerul şi pământul. Aceluia îi aducem jertfă de mărturisire şi rugăciunile noastre în tot ceasul; iar ardere şi jertfe necurate nu vom aduce idolilor voştri, ca să nu ne întinăm sufletele noastre”.* Şi tot cu voia lui Dumnezeu, împăratul Deciu, după ce v-a luat brâiele ostăşeşti, v-a lăsat liberi, dându-vă timp de gândire, apoi a plecat pentru o vreme din Efes. Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă ca Dumnezeu să nu îngăduie încercări peste puterile noastre, ci să ne trimită ajutor din cer la vreme de prigoană şi ispită, nouă, celor ce vă cântăm:
Bucură-te, Sfinte Maximilian, căci pe Dumnezeu L-ai mărturisit;
Bucură-te, vas ales, de Duhul Sfânt călăuzit;
Bucuraţi-vă, cei ce aurul credinţei aţi preţuit;
Bucuraţi-vă, că de jertfe idoleşti v-aţi ferit;
Bucuraţi-vă, că sufletele vi le-aţi salvat;
Bucuraţi-vă, cei şi ce de chinuri aţi scăpat;
Bucuraţi-vă, mărturisitori de Dumnezeu întăriţi,

Bucuraţi-vă, grabnic ajutători ai creştinilor prigoniţi,
Bucuraţi-vă, Sfinţilor mucenici din Efes, mari ocrotitori ai creştinilor!

Condacul al 4-lea

Văzând mila lui Dumnezeu, aţi luat aur şi argint din casele voastre, le-aţi împărţit celor nevoiaşi, în taină şi la arătare, cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 4-lea

În absenţa împăratului, fiind de Dumnezeu călăuziţi spre arătarea slavei Sale, aţi hotărât să intraţi într-o peşteră mare din muntele Ohlon, aflată în partea răsăritului, spre a vă ruga în linişte pentru dobândirea cununilor cereşti ale muceniciei. Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu să ne ajute să transformăm cu înţelepciune toate prigoanele şi ispitele în prilejuri de trăire şi de mărturisire a credinţei ortodoxe şi noi, cei ce vă cântăm:
Bucuraţi-vă, miluind, voi, cei ce aţi fost miluiţi;
Bucuraţi-vă, cei de Dumnezeu înţelepţiţi;
Bucuraţi-vă, căci la rugăciuni în linişte aţi râvnit;
Bucuraţi-vă, căci gânduri cereşti aţi dobândit;
Bucuraţi-vă, dispreţuind cele pământeşti;
Bucuraţi-vă, căutând comorile cereşti;
Bucuraţi-vă, pentru izbăvirea de frică, mijlocitori;
Bucuraţi-vă, pentru cei ispitiţi, rugători;
Bucuraţi-vă, Sfinţilor mucenici din Efes, mari ocrotitori ai creştinilor!

Condacul al 5-lea

Aţi luat apoi câţiva arginţi necesari pentru hrană şi, ducându-vă spre muntele Ohlon, aţi intrat în peştera dintr-însul. Acolo, în linişte, v-aţi rugat lui Dumnezeu cu tot sufletul să vă întărească întru mărturisirea prea sfântului Său nume, ca astfel să puteţi sta fără frică înaintea tiranului şi, bărbăteşte pătimind, să câştigaţi de la Domnul nostru Iisus Hristos cununa cea neveştejită a slavei, cea pregătită credincioşilor robilor Lui. Aţi petrecut acolo multe zile, lăudând neîncetat pe Dumnezeu, rugându-vă pentru mântuirea sufletelor voastre şi cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 5-lea

Pe cel mai tânăr, pe Iamvlih, l-aţi rânduit spre slujire, adică să aducă cele de trebuinţă din cetate. Aşadar, Sfântul Iamvlih îşi schimba hainele sale şi se îmbrăca în haine proaste, ca să nu fie cunoscut; iar din arginţii pe care îi lua, o parte îi împărţea săracilor, iar cu partea rămasă cumpăra hrană. Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu să ne ajute să chivernisim cu înţelepciune talanţii dăruiţi spre mântuire şi noi, cei ce vă cântăm:
Bucuraţi-vă, că în peşteră aţi intrat;
Bucuraţi-vă, că pentru întărirea credinţei v-aţi rugat;

Bucuraţi-vă, căutătorii smereniei;
Bucuraţi-vă, cinstitorii milosteniei;
Bucuraţi-vă, înţelepţi, ce timpul mântuirii bine l-aţi chibzuit;
Bucuraţi-vă, căci sufletele pentru mucenicie le-aţi pregătit;
Bucuraţi-vă, slăvindu-L în veci pe Dumnezeu;
Bucuraţi-vă, ajutându-ne şi pe noi, spre slava numelui Său;
Bucuraţi-vă, Sfinţilor mucenici din Efes, mari ocrotitori ai creştinilor!

Condacul al 6-lea

După mai multe zile, Sfinte Iamvlih, mergând spre cetate în chip de sărac, ai văzut venirea împăratului şi ai auzit porunca lui, ca, în ziua următoare, toţi mai-marii cetăţenilor şi ai oştilor să fie gata spre a aduce jertfe idolilor. Tot tu ai auzit că împăratul a poruncit ca şi voi să fiţi căutaţi spre a aduce jertfa necurată. Atunci, ducându-le puţină pâine fraţilor tăi întru Hristos, cuprins de teamă, ai alergat spre peşteră, punându-ţi nădejdea în Dumnezeu şi cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 6-lea

Umplându-vă de frică şi căzând cu feţele la pământ, cu plângere şi cu suspine v-aţi rugat lui Dumnezeu, încredinţându-vă ajutorului şi milei Sale. Rugaţi-vă, o, Sfinţi mucenici, ca în primejdii şi în ispite să ne pocăim pentru păcatele săvârşite, să ne încredinţăm voii lui Dumnezeu şi să avem nădejde în ajutorul şi mila Sa, şi noi, cei ce vă cântăm:
Bucuraţi-vă, cei ce, prin rugăciune, frica aţi biruit;
Bucuraţi-vă, cei ce la mântuirea tuturor v-aţi gândit;
Bucuraţi-vă, căci cu smerenia, milă divină aţi aflat;
Bucuraţi-vă, căci cu credinţa, pe Dumnezeu L-aţi bucurat;
Bucuraţi-vă, căci nădejdea în ajutorul Său v-a fost neclintită;
Bucuraţi-vă, căci dragostea faţă de El a fost desăvârşită;
Bucuraţi-vă, rugându-vă pentru izbăvirea tuturor celor prigoniţi;
Bucuraţi-vă, mijlocind ajutor şi pentru noi, cei ispitiţi;
Bucuraţi-vă, Sfinţilor mucenici din Efes, mari ocrotitori ai creştinilor!

Condacul al 7-lea

După ce v-aţi rugat, fiind seară, aţi mâncat cu gândul la primirea chinurilor în ziua următoare, cântând lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 7-lea

Vorbind apoi între voi, v-aţi îndemnat unul pe altul spre bărbătească pătimire pentru Hristos. Sfinţilor mucenici, ajutaţi-ne, prin rugăciuni, să ne izbăvim de patimile sufleteşti şi trupeşti pentru ca, la vreme de ispită ori prigoană, să avem râvna voastră de a face voia lui Dumnezeu şi noi, cei ce vă cântăm:
Bucuraţi-vă, cei pentru care mucenicia era sărbătoare;
Bucuraţi-vă, voi, cei cu suflet mare;

Bucuraţi-vă, voi, cei alipiţi de Dumnezeu;
Bucuraţi-vă, întru slava numelui Său;
Bucuraţi-vă, cei cu trupuri îndumnezeite;
Bucuraţi-vă, mari mijlocitori pentru noi în ispite;
Bucuraţi-vă, tineri călăuziţi de Duhul Sfânt;
Bucuraţi-vă, spre cununile muceniciei alergând;
Bucuraţi-vă, Sfinţilor mucenici din Efes, mari ocrotitori ai creştinilor!

Condacul al 8-lea

Mare şi prea slăvită este minunea săvârşită cu voi, sfinţilor, căci Dumnezeu v-a poruncit apoi să adormiţi cu oarecare străină şi minunată adormire timp de aproape două sute de ani, pentru a vă trezi, spre întărirea credinţei, într-o perioadă în care învăţătura despre învierea morţilor era atacată de eretici. Iar noi, pentru această mare purtare de grijă, Îi mulţumim lui Dumnezeu, Îl slăvim şi Îi cântăm cu bucurie: ***Aliluia!***

Icosul al 8-lea

Însuşi Împăratul Ceresc v-a ales din mijlocul mucenicilor, dăruindu-vă somn de moarte şi păzindu-vă sufletele în mâinile Sale, în timp ce trupurile voastre zăceau în peşteră neschimbate şi nestricate, ca şi cum aţi fi dormit. Rugaţi-vă, Sfinţilor mucenici, să ne trimită Dumnezeu ajutor din Cer, pentru a nu adormi în patimi şi în păcate, ci având nădejdea învierii şi a Vieţii veşnice şi noi cei care vă cântăm:
Bucuraţi-vă, pietre din zidul Bisericii creştine;
Bucuraţi-vă, cei aleşi pentru mărturisirea tainelor divine;
Bucuraţi-vă, cei prin care se mustră erezia;
Bucuraţi-vă, cei prin care se întruchipează Filocalia;
Bucuraţi-vă, cei prin care s-a întărit dogma despre învierea morţilor;
Bucuraţi-vă, cei prin care s-a ruşinat îndrăzneala ereticilor;
Bucuraţi-vă, prieteni ai lui Hristos;
Bucuraţi-vă, cei ce v-aţi adus Lui prinos;
Bucuraţi-vă, Sfinţilor mucenici din Efes, mari ocrotitori ai creştinilor!

Condacul al 9-lea

Neştiind cele întâmplate, împăratul a poruncit să fie astupată uşa peşterii, ca să muriţi de foame şi de sete. Iar doi postelnici împărăteşti care erau creştini tăinuiţi, Teodor şi Rufin, au scris despre pătimirea voastră pentru Hristos pe două tabliţe de plumb pe care le-au pus într-un sicriaş de aramă şi l-au ascuns între pietrele de la uşa peşterii, cântând lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 9-lea

După aproape două sute de ani, în timpul împăratului Teodosie cel tânăr, nişte eretici îi prigoneau pe adevăraţii creştini, susţinând că nu există învierea mor-

ţilor pe care Însuşi Hristos ne-a poruncit s-o aşteptăm fără îndoială. Cuprins de mâhnire, însuşi împăratul se ruga cu lacrimi, alături de creştini, ca Dumnezeu să trimită Bisericii Sale ajutor ceresc. Iar noi, aflând taina ce se săvârşea prin voi, vă rugăm să mijlociţi acum, ca şi atunci, ivirea unor conducători drept-credincioşi care să ne apere de ecumenism şi de pecetea antihristică şi să cânte împreună cu noi:

Bucuraţi-vă, cei de chinuri aţi fost izbăviţi;
Bucuraţi-vă, cei ce în primejdii şi pe noi ne ocrotiţi;
Bucuraţi-vă, mari apărători ai credinţei creştine;
Bucuraţi-vă, slujitori devotaţi ai voinţei divine;
Bucuraţi-vă, lăudând pe Dumnezeu neîncetat;
Bucuraţi-vă, mulţumindu-I pentru ajutorul dat;
Bucuraţi-vă, cei ce ni-i arătaţi pe bunii conducători,
Bucuraţi-vă, în ispite, grabnic ajutători;
Bucuraţi-vă, Sfinţilor mucenici din Efes, mari ocrotitori ai creştinilor!

Condacul al 10-lea

Auzind rugăciunile şi suspinele cu lacrimi ale împăratului Teodosie şi ale multor credincioşi, Dumnezeu a descoperit taina învierii morţilor şi a Vieţii veşnice într-un mod tainic. Stăpânul muntelui Ohlon, fără să ştie nimic despre voi, începând să-şi construiască un staul pentru oile sale, a luat pietre din zidul peşterii în care vă aflaţi, destupând-o. Apoi, la fel ca şi pe Lazăr cel mort de patru zile, Dumnezeu v-a înviat şi pe voi, care adormiseraţi de mulţi ani. Hainele vă erau întregi, iar trupurile - neschimbate, aşa că voi, trezindu-vă, v-aţi făcut obişnuita rugăciune de dimineaţă, cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 10-lea

Neştiind lucrarea ce se săvârşea prin voi şi aducându-vă aminte că împăratul Deciu vă căuta pentru a aduce jertfă idolilor, aţi hotărât să nu mai staţi ascunşi, ci să ieşiţi să-L mărturisiţi pe Împăratul ceresc înaintea împăratului pământesc şi să primiţi de bunăvoie mucenicia pentru Domnul nostru Iisus Hristos. Rugaţi-vă, Sfinţi mucenici, să dobândim înţelepciunea de a-L mărturisi pe Dumnezeu în fiecare zi cu vorba, cu fapta şi cu gândul, noi cei care vă cântăm:

Bucuraţi-vă, cei ca şi Lazăr, spre slava lui Hristos înviaţi;
Bucuraţi-vă, tineri ocrotiţi şi binecuvântaţi;
Bucuraţi-vă, comori ascunse de Dumnezeu în pământ;
Bucuraţi-vă, Fericirile cereşti aflând;
Bucuraţi-vă, ostaşi uniţi în slujba Adevărului;
Bucuraţi-vă, flăcări arzând pentru slava Mântuitorului;
Bucuraţi-vă, cei ce mijlociţi somn liniştit;
Bucuraţi-vă, cei ce aproape două sute de ani aţi dormit;
Bucuraţi-vă, Sfinţilor mucenici din Efes, mari ocrotitori ai creştinilor!

Condacul al 11-lea

Însă, mai înainte de a ieşi din peşteră pentru mărturisirea credinţei, i-aţi dat Sfântului Iamvlih un ban de argint, să vă cumpere pâine din cetate. Mult te-ai mirat, Sfinte Iamvlih, văzând pietre la gura peşterii, Sfinte Cruci pretutindeni şi oameni cu straie diferite care pomeneau fără teamă numele lui Hristos. Nu mai cunoşteai, însă, pe nimeni, iar când ai vrut să cumperi pâine cu banul de argint ce avea chipul şi numele împăraţilor de demult, ai fost prins şi dus în faţa antipatului şi a episcopului Ştefan, deoarece toţi credeau că ai aflat vreo comoară din vechime, pe care o tăinuieşti. Ascultând cele istorisite de tine, Sfinte Iamvlih, numai episcopul Ştefan a înţeles că Dumnezeu vrea să ne descopere, prin voi, o taină şi, împreună cu antipatul şi cu mai-marii cetăţii, a mers, alături de tine, la peştera din muntele Ohlon, cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 11-lea

Ajunşi la peşteră, episcopul şi antipatul au găsit sicriaşul de aramă în care erau cele două tăbliţe de plumb pe care era scris că şapte Sfinţi tineri, adică: Maximilian, fiul eparhului, Iamvlih, Martinian, Ioan, Dionisie, Exacustodian şi Antonin, au sfârşit mucenicește pe vremea lui Deciu, care a poruncit să se astupe gura peşterii în care vă aflaţi. Iar noi, pentru aceasta, Îl slăvim pe Dumnezeu şi vă rugăm să veniţi în ajutor tuturor celor care au ispite peste puterile lor şi vă cântă aşa:

Bucuraţi-vă, tineri cu inimi curate;
Bucuraţi-vă, cei prigoniţi pentru dreptate;
Bucuraţi-vă, cei ce pentru păcatele lumii aţi plâns;
Bucuraţi-vă, cei prin care vrăjmaşul a fost învins;
Bucuraţi-vă, cei prin care tainele sunt aflate;
Bucuraţi-vă, cei ce ne izbăviţi de duhurile necurate;
Bucuraţi-vă, comori aflate prin voia lui Dumnezeu;
Bucuraţi-vă, martori ai slavei numelui Său;
Bucuraţi-vă, Sfinţilor mucenici din Efes, mari ocrotitori ai creştinilor!

Condacul al 12-lea

Apoi, intrând episcopul, antipatul, mai-marii cetăţii şi poporul în peşteră, v-au găsit şezând plini de bucurie, cu feţele strălucind de frumuseţea luminii dumnezeieşti, s-au închinat la picioarele voastre şi au dat slavă lui Dumnezeu, care i-a învrednicit pe ei a vedea o minune prea slăvită ca aceea. Apoi, însuşi împăratul Teodosie, fiind înştiinţat că s-a arătat chipul învierii ce are să fie, în trupurile voastre, a venit în grabă la voi, a căzut la picioarele voastre închinându-vi-se, apoi v-a cuprins cu dragoste, v-a sărutat, slăvindu-L pe Dumnezeu şi cântând cu lacrimi de bucurie: ***Aliluia!***

Icosul al 12-lea

Apoi, tu Sfinte Maximilian, i-ai spus împăratului că, pentru credinţa lui cea tare, Dumnezeu v-a înviat pe voi mai înainte de învierea cea de obşte şi tot pentru aceasta, împărăţia sa va fi mai puternică. După aceea, cu toţii au ascultat cu evlavie cuvintele voastre ziditoare de suflet. Apoi, după şapte zile, timp în care împăratul v-a slujit şi s-a împărtăşit cu voi, aţi adormit cu somnul morţii, după porunca lui Dumnezeu. Iar noi, pentru această minune prea slăvită, ne alăturăm soborului de episcopi de la praznicul cel luminos săvârşit pentru cinstirea voastră, mulţumind lui Dumnezeu, slăvindu-L şi cântându-vă aşa:
Bucuraţi-vă, mărturisitori, prin care Dumnezeu a vorbit;
Bucuraţi-vă, cei prin care Crezul privind învierea morţilor s-a adeverit;
Bucuraţi-vă, cei prin care se încearcă adevărata credinţă;
Bucuraţi-vă, cei prin care se arată a creştinilor biruinţă;
Bucuraţi-vă, cei ce aduceţi bucurie;
Bucuraţi-vă, cei ce ne izbăviţi de erezie;
Bucuraţi-vă, voi, cei blânzi şi smeriţi;
Bucuraţi-vă, cei ce de patimi ne izbăviţi;
Bucuraţi-vă, Sfinţilor mucenici din Efes, mari ocrotitori ai creştinilor!

Condacul al 13-lea (de trei ori)
Ne închinăm cu evlavie Preasfintei Treimi şi Îi mulţumim pentru taina învierii din morţi descoperită prin voi, Sfinţilor Maximilian, Iamvlih, Martinian, Ioan, Dionisie, Exacustodian şi Antonin şi pentru ajutorul dat vouă şi ne rugăm ca şi pe noi, ca şi pe voi, să ne ajute în lupta cu ispitele, cu patimile noastre şi cu viclenia antihristică. Mulţumim, de asemenea, Preasfintei Născătoare de Dumnezeu şi tuturor Sfinţilor care v-au ajutat să vă sfinţiţi sufletele şi trupurile şi ne rugăm să ne ajute şi pe noi să avem râvna voastră în împlinirea voii lui Dumnezeu. O, Sfinţilor şapte tineri din Efes, rugaţi-vă pentru noi lui Dumnezeu să ierte mulţimea păcatelor noastre, pentru ca şi noi să ne bucurăm de învierea din morţi, spre viaţa de veci, cântând împreună cu voi: ***Aliluia!***

Apoi:

Icosul 1
Vouă, celor care în vremea împăratului Deciu, vă aflaţi în rânduiala ostăşească, uniţi în dragostea pentru Hristos şi petrecând în post, în curăţie şi în rugăciuni pentru izbăvirea Sfintei Biserici de prigoniri, cu bucurie vă cântăm:
Bucuraţi-vă, Maximilian, Iamvlih, Martinian;
Bucuraţi-vă, Dionisie, Exacustodian, Antonin şi Ioan;
Bucuraţi-vă, cei ce Împăratului Ceresc aţi slujit;
Bucuraţi-vă, cei ce în curăţie aţi vieţuit;
Bucuraţi-vă, tineri cumpătaţi şi smeriţi;
Bucuraţi-vă, voi, cei de Dumnezeu înţelepţiţi;
Bucuraţi-vă, în prigoane, îndelung răbdători;

Bucuraţi-vă, evlavioşi rugători;
Bucuraţi-vă, Sfinţilor mucenici din Efes, mari ocrotitori ai creştinilor!

Condacul 1

Vrednicilor de laudă, celor şapte Sfinţi tineri din Efes, prin care Preasfânta Treime S-a prea slăvit să le aducem mulţumire şi cu evlavie să le cântăm aşa: ***Bucuraţi-vă, Sfinţilor mucenici din Efes, mari ocrotitori ai creştinilor!***

Şi această:

Rugăciune

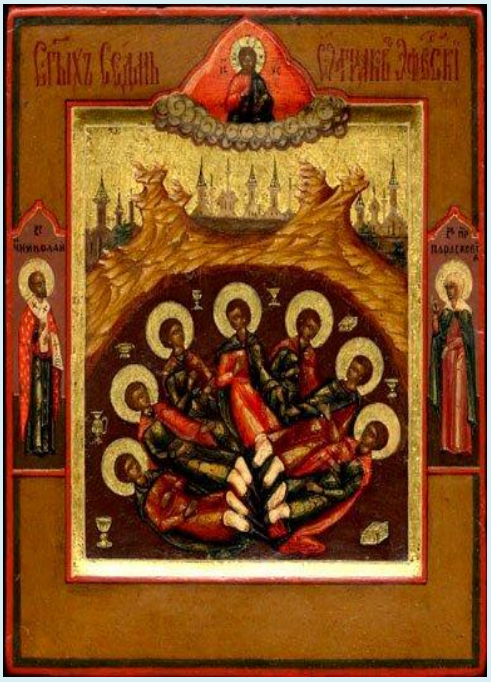

Sfinţilor şapte tineri din Efes, rugaţi-vă să ne dăruiască Dumnezeu duhul înţelepciunii, al înţelegerii şi al sfatului, al tăriei şi al cunoştinţei, al bunei credinţe şi duhul temerii de Dumnezeu, pentru a-I oferi şi noi cu bucurie Preasfintei Treimi inimile noastre.

Aşa, sfinţilor, ajutaţi-ne să avem între noi dragoste nefăţarnică, bucurie, pace, îndelungă răbdare, bunătate, facere de bine, credinţă statornică, blândeţe, înfrânare şi curăţie, pentru ca, uniţi fiind în cuget, să rămânem statornici în iubirea lui Dumnezeu şi a aproapelui, sprijinindu-ne unii pe alţii, ca şi voi, pe drumul mântuirii.

Doamne, Iisuse Hristoase, pentru rugăciunile Sfinţilor şapte tineri din Efes, izbăveşte, acum ca şi atunci, Sfântă Biserica Ta de ecumenism, iar pe noi toţi - de pecetea antihristică. Amin.

Sursa:
https://doarortodox.ro/2018/01/10/viata-troparul-si-acatistul-sfintilor-sapte-tineri-din-efes-maximilian-exacustodian-iamvlih-martinian-dionisie-ioan-si-constantin-4-august-22-octombrie/

Rugăciune către Sfinții 7 tineri din Efes, pentru izbăvirea de insomnie (a episcopului Macarie Drăgoi)

https://www.youtube.com/watch?v=kuZJn9e33N8

***

Sfinților 7 tineri din Efes, care bine v-ați nevoit și cununa Împăratului Hristos ați dobândit, ne rugăm vouă, ca unii care multă îndrăzneală înaintea Domnului ați câștigat. Sfinților Maximilian, Exacustodian, Iamvlih, Martinian, Dionisie, Ioan şi Constantin, izbăviți-ne de lipsa somnului și puținătatea sufletului.

Voi, care în vremea împăratului Deciu, prigonitorul, ați fost pregătiți să luați cununa muceniciei, mărturisind dreapta credință și împotrivindu-vă tiranului celui fără de omenie, însă, din rânduială dumnezeiască, peștera în care v-ați adăpostit nu v-a fost vouă mormânt, ci s-a făcut vouă sân al lui Avraam, în care ați dormit somn adânc mai multe sute de ani şi, ca nişte prunci ce se încălzesc la sânul maicii lor, nu ați suferit nici o stricăciune. Iar în vremea bine credinciosului împărat Teodosie, din încredințarea Mântuitorului și pentru adeverirea Învierii celei de obște, v-ați trezit și v-ați arătat oamenilor, dând mărturie despre puterea lui Dumnezeu, apoi ați adormit cu adevărat întru odihna cea veșnică. O, prea slăvită minune, încât pretutindeni oamenii o au cunoscut.

Deci, și acum, când gânduri negre vin asupra noastră, văzând cum slăbim cu duhul și cum ne descurajăm din lipsa somnului, acestea ne rod și ne macină sufletește, ca un vierme neadormit. Grijile cele apăsătoare, ca niște ulii la pradă, ne covârșesc și nu mai știm ce sunt pacea și odihna încrederii în Dumnezeu. Știm că toate acestea pentru păcatele noastre sunt. Știm că, pentru puțina noastră iubire de Dumnezeu și de aproapele, în astfel de mâhniri se afundă sufletul nostru. Cu pocăință ne rugăm și cerem ajutorul vostru, Sfinților din Efes, somn

binecuvântat și mângâietor, spre pacea sufletului și odihna cea trupească, dăruiți-ne. Izbăviți-ne din gândurile cele rele, iar cu cele bune ne insuflați. Scoateți-ne din grijile cele multe care ne macină și de singură grija mântuirii învățați-ne să ne ținem. Așadar, Sfinților ai lui Dumnezeu, prin ajutorul vostru, luminare și împăcare întru Hristos să găsim și cerul să îl dobândim. Amin.

Notă: Cei 7 tineri adormiți din Efes († 250) sunt sărbătoriți pe 4 august și la 22 octombrie.

Imnografie

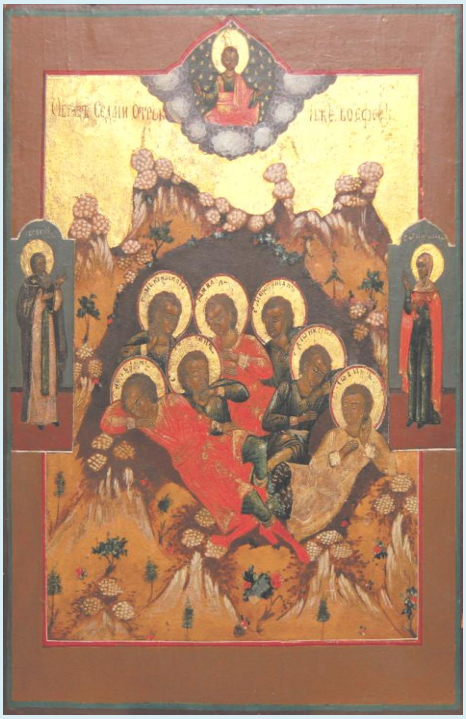

Condacul Sfinţilor şapte tineri din Efes: Prea mărit-ai pe pământ pe sfinţii Tăi mai înainte, prin înfricoşătoarea şi prea mărita înviere care ai însemnat printr-înşii, mai înainte de învierea cea de obşte, ca să se astupe gurile celor ce nu o credeau; iar mai pe urmă, Hristoase Dumnezeule, i-ai sălăşluit întru Împărăţia Ta, să se desfăteze în veci.

Troparul Sfinţilor şapte tineri din Efes: Mucenicii Tăi, Doamne, întru nevoinţele lor, cununile nestricăciunii au dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru. Că având tăria Ta, pe chinuitori au învins; zdrobit-au şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lor, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

(Video) Troparul Sfinților 7 tineri din Efes - Interpret: Otilia Simeria:
https://doxologia.ro/tropare/video-sfintii-7-tineri-din-efes-tropar-0

Condacul Sfinţilor 7 tineri din Efes: Maximilian, Exacustodian, Iamvlih, Martinian, Dionisie, Ioan şi Constantin: Cel ce ai minunat pe pământ pe sfinţii Tăi, mai înainte de înfricoşătoarea şi a doua Ta venire, prin prea slăvită scularea celor şapte tineri, Hristoase, descoperind învierea ce va să fie, ai arătat celor ce nu credeau în ea, îmbrăcămintea şi trupurile lor nestricate. Iar pe împăratul l-ai înduplecat a grăi: cu adevărat este învierea morţilor.

Sinaxar - Sfinții șapte tineri din Efes - 4 august:
https://www.trinitas.tv/sfintii-sapte-tineri-din-efes-4-august/

SFINȚII ZILEI
SFINȚII ZILEI
SFINȚII ZILEI
SFINȚII ZILEI
SFINȚII ZILEI
SFINȚII MAXIMILIAN, IAMBLICUS, EXACUSTODIAN, MARTINIAN, IOAN, ANTONIN ȘI DIONISIE AU TRĂIT ÎN VREMEA ÎMPĂRATULUI ROMAN PERSECUTOR DECIU.
SFINȚII ȘAPTE TINERI DIN EFES
4 AUGUST

Vieţile Sfinţilor - Sfinţii şapte tineri din Efes (4 august)

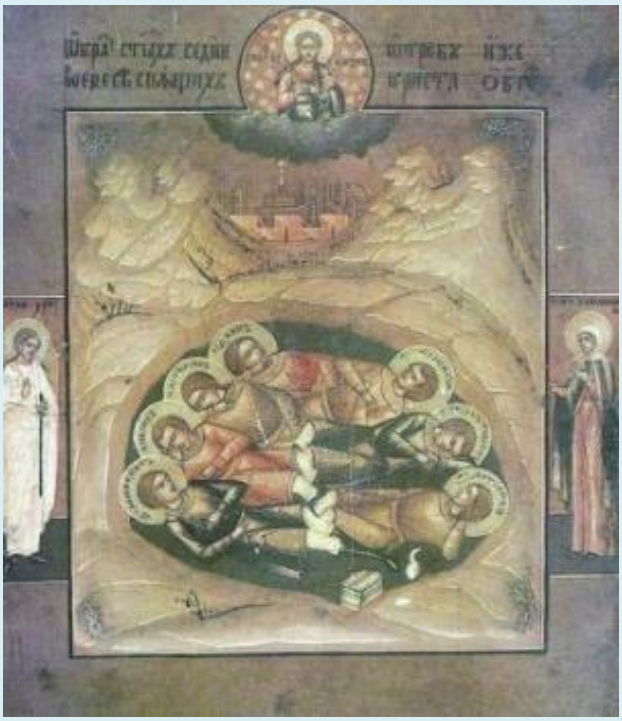

Cuvant Ortodox - Sfinţii şapte tineri din Efes - 4 august:
https://www.youtube.com/watch?v=DazBinNzfro

***

Când Deciu avea în stăpânirea sa sceptrul împărăţiei Romei, a mers din cetatea Cartagina la Efes, cu mare mânie împotriva creştinilor de acolo. Atunci toate ţările dimprejur, din porunca lui, s-au adunat în cetatea Efesului să aducă jertfe deşerţilor zei. Iar Biserica credincioşilor era în prigonire, încât mulţi robi ai lui Hristos, preoţi, clerici şi ceilalţi credincioşi se ascundeau fiecare pe unde puteau, temându-se de cumplitul prigonitor. Împăratul, înălţându-se cu inima, a pus idoli în mijlocul cetăţii, aducându-le jertfe necurate.

Mai întâi a poruncit celor mai mari ai cetăţii ca, împreună cu dânsul, să aducă jertfe zeilor şi să stropească pământul cu sângele dobitoacelor înjunghiate; iar fumul şi duhoarea celor jertfite umpleau văzduhul, săvârşindu-se de tot poporul necredincios praznicul păgânilor cel urât de Dumnezeu. A treia zi împăratul a poruncit să prindă pe toţi creştinii şi să-i silească la jertfele idoleşti. Deci, credincioşii erau căutaţi pretutindeni. Ei erau traşi din case şi din peşteri şi închişi, ducându-i cu necinste la poporul cel adunat, care se închina cu jertfe idolilor.

Toţi creştinii care erau fricoşi şi mici la suflet, temându-se de munci, cădeau din credinţă şi se închinau idolilor înaintea poporului. Auzind şi văzând acest

lucru, ceilalţi creştini se tânguiau cu sufletele şi plângeau pentru cei ce cădeau de la Hristos şi alunecau la închinare de idoli. Iar cei ce erau tari în credinţă şi mari la suflet, aceia se dădeau fără temere la toate chinurile, suferind diferite morţi, punându-şi astfel cu bărbăţie sufletele pentru Domnul şi Mântuitorul lumii.

Atât de mulţi erau cei munciţi, încât din trupurile lor cele chinuite şi zdrobite, sângele curgea ca apa, adăpând pământul; iar trupurile celor ucişi, chinuitorii le aruncau pe unele în gunoi, pe altele, pe lângă drumuri, pe altele le spânzurau pe ziduri împrejurul cetăţii, iar capetele lor le puneau înfipte în pari înaintea porţilor cetăţii. Corbii şi celelalte păsări mâncătoare de carne, zburând peste zidurile cetăţii, mâncau trupurile mucenicești. Multă mâhnire le era creştinilor celor ascunşi, căci nu puteau să ia şi să îngroape trupurile fraţilor lor, care erau mâncate de păsări. Ei se rugau tânguindu-se şi îşi ridicau mâinile către Dumnezeu, ca să scape Biserica de la acea muncire.

În vremea aceea erau în rânduiala ostăşească din Efes şapte tineri. Ei erau fii de cetăţeni cinstiţi şi mari, numele lor fiind: Maximilian, Iamvlih, Martinian, Ioan, Dionisie, Exacustodian şi Antonin. Aceştia, deşi erau născuţi din diferiţi părinţi, cu sufletul erau într-o credinţă şi întru aceeaşi dragoste, a lui Hristos. Ei petreceau împreună în rugăciune şi în postiri, răstignindu-se împreună cu Hristos prin omorârea trupurilor lor şi prin păzirea curăţiei cea neîntinată. Văzând în toate zilele răutăţile ce se făceau creştinilor şi uciderile cele cumplite, îşi zdrobeau inimile lor, suspinând şi plângând. Pe când împăratul cu toţi păgânii mergeau la jertfe, ei se abăteau şi intrând în biserica creştinească, se aruncau la pământ înaintea lui Dumnezeu şi presărându-şi ţarină pe cap, se rugau cu tânguire.

Făcând ei astfel, au aflat oarecare pânditori, pentru că în vremea aceea fiecare pândea pe prietenul său, să vadă care se ruga lui Dumnezeu. Deci, se dădeau la moarte frate pe frate, tată pe fiu, fiul pe tată şi fiecare nu-l tăinuia pe aproapele lui, dacă se afla rugându-se lui Hristos. Deci, mergând pânditorii la asupritor, i-au zis: "Împărate, în veci să trăieşti! Tu chemi pe cei ce sunt departe şi îi sileşti la jertfe, iar cei ce sunt aproape de tine aceia nu bagă în seamă stăpânirea ta cea împărătească şi poruncile tale nu le ascultă, ci le hulesc şi se ţin de creştineasca credinţă".

Împăratul, umplându-se de mânie, întrebă: *"Cine este acela, care ar fi potrivnic stăpânirii mele?"*

Clevetitorii au zis: "Maximilian, fiul eparhului cetăţii Efesului şi alţi şase fii de boieri cinstiţi în rânduielile ostăşeşti.“

Deci, îndată împăratul a dat poruncă să-i prindă şi să-i aducă înaintea sa legaţi cu lanţuri de fier. Astfel au fost puşi Sfinţii înaintea lui, fiindu-le încă lacrimile în ochi şi ţărâna pe capetele lor.

Tiranul, căutând la ei, le-a zis: *"Pentru ce nu aţi fost cu noi la praznicul zeilor? Căci pe toată lumea am chemat la închinarea lor. Acum, apropiindu-se jertfa cea datornică, să le aduceţi şi voi lor, precum le-au adus toţi".*

Răspuns-a Sfântul Maximilian: "Noi avem de împărat pe Unul Dumnezeu. Acela vieţuieşte în cer şi de a Sa slavă este plin cerul şi pământul. Aceluia îi aducem jertfă de mărturisire şi rugăciunile noastre în tot ceasul; iar ardere şi jertfe necurate nu vom aduce idolilor voştri, ca să nu ne întinăm sufletele noastre".

Auzind împăratul acestea, a poruncit să ia de la ei cingătorile ostăşeşti, care erau semn de cinstită boierie, zicând că sunt nevrednici a fi între ostaşii împărăteşti, deoarece s-au făcut potrivnici zeilor şi împăratului. Privind frumuseţea tinereţilor lor s-a umilit de ei şi a zis: *"Nu este drept ca tinereţea acestora să o pierdem aşa iute cu munci; deci, iată, frumoşilor tineri, vă dau vreme să vă gândiţi, ca, înţelepţindu-vă, să vă apropiaţi de zei şi astfel să fiţi vii".*

Zicând acestea, a poruncit să-i dezlege din lanţurile de fier şi să-i lase liberi până la vremea hotărâtă lor; iar el s-a dus la altă cetate, vrând să se întoarcă după aceea iar în Efes.

Sfinţii tineri, având vreme liberă, făceau lucrurile cele drepte ale credinţei lor şi luând aur şi argint din casele părinţilor, împărţeau la săraci în taină şi la arătare. După aceea au făcut sfat între ei, zicând: ***"Să plecăm din cetate până ce împăratul se va întoarce şi să intrăm în peştera cea mare din munte, care este în partea răsăritului. Acolo, în linişte, să ne rugăm lui Dumnezeu cu dinadinsul, ca să ne întărească pe noi întru mărturisirea preasfântului Său nume, ca astfel să putem fără temere să stăm înaintea tiranului şi bărbăteşte pătimind, să câştigăm de la Domnul nostru Iisus Hristos cununa cea neveştejită a slavei, pregătită credincioşilor lui".***

Astfel sfătuindu-se, au luat cu dânşii arginţi ca să le ajungă câteva zile pentru hrană şi ducându-se în partea de răsărit, care se numea Ohlon, au intrat în peşteră. Ei au petrecut acolo multe zile, lăudând neîncetat pe Dumnezeu şi rugându-se pentru mântuirea sufletelor lor.

Pe Iamvlih, ca cel mai tânăr cu anii, l-au rânduit spre slujire, adică să umble prin cetate şi să aducă cele de trebuinţă. Deci, Sfântul Iamvlih, tânărul cel înţelept, umblând prin cetate, îşi schimba hainele sale şi se îmbrăca în haine

proaste ca să nu fie cunoscut; iar din arginţii pe care îi lua, o parte îi împărţea săracilor, iar cu cealaltă care rămânea cumpăra hrană. Fiind în acea slujbă, cerceta în taină despre venirea împăratului în cetate.

Iar după multe zile, Sfântul Iamvlih, plecând spre cetate în chip de sărac, a văzut venirea împăratului şi a auzit şi porunca lui dată, ca toţi mai-marii cetăţenilor şi ai oştilor să fie gata a doua zi spre a aduce jertfă zeilor lor; pentru că necuratul acela mult se silea la slujba idolilor. Iamvlih a mai auzit că împăratul a dat poruncă să fie căutaţi şi cei şapte tineri, eliberaţi pentru o vreme, ca şi aceştia, împreună cu ceilalţi cetăţeni, să jertfească idolilor înaintea lui. Atunci Iamvlih s-a temut foarte mult şi îndată a alergat în peşteră la fraţi, aducându-le şi puţină pâine; deci, le-a spus lor toate cele ce a văzut şi a auzit şi cum că ei sunt căutaţi spre jertfă.

Aceasta auzind-o toţi, s-au umplut de frică şi căzând cu feţele la pământ, cu plângere şi cu suspine s-au rugat lui Dumnezeu şi s-au încredinţat pe ei spre ajutorul şi mila Lui. Deci, Iamvlih, sculându-se, a pregătit masa, punând înaintea lor acea puţină pâine pe care o adusese.

Fiind seară, soarele apusese; deci, şezând ei, au mâncat, întărindu-şi trupurile lor pentru primirea chinuitorilor. După ce au mâncat, au stat vorbind între dânşii şi mângâindu-se unul pe altul şi îndemnându-se spre bărbătească pătimire pentru Hristos cu cuvinte lăudătoare de Dumnezeu, au adormit; pentru că de mâhnirea care era în inimile lor li se îngreuiaseră ochii.

Dar milostivul şi iubitorul de oameni Dumnezeu, care totdeauna poartă grijă de cele folositoare Bisericii Sale şi se îngrijeşte de robii Săi, a poruncit acestor şapte tineri să doarmă cu oarecare străin şi minunat somn. Acela, care voia să facă printr-înşii în vremea viitoare o minune prea slăvită, a făcut aceasta, ca să încredinţeze pe cei care se îndoiau de învierea morţilor. De aceea, Sfinţii au adormit un somn de moarte, căci sufletele lor erau păzite în mâinile lui Dumnezeu, iar trupurile lor, ca şi cum ar fi dormit, zăceau în peşteră, nestricate şi neschimbate.

A doua zi, însă, împăratul a poruncit să caute pe aceşti şapte tineri de neam bun şi neaflându-i pe ei, a zis către boieri: *"Mi-e milă de aceşti tineri, deoarece sunt de neam bun şi frumoşi la chip; deci, socotesc că, temându-se de mânia noastră, au fugit undeva şi s-au ascuns; dar bunătatea noastră cea împărătească este gata a-i milui pe ei, dacă se vor căi şi se vor întoarce spre zeii noştri".*

Dar boierii i-au răspuns lui: "Nu jeli, împărate, pentru tinerii aceia potrivnici ţie şi zeilor, pentru că am auzit că nu s-au căit, ci mai răi hulitori s-au făcut! Ei,

după ce au împărţit mult aur şi argint săracilor de pe uliţele cetăţilor, s-au făcut nevăzuţi; însă de vei voi, să se cheme părinţii lor şi cu chinuri să se muncească, ca să spună unde sunt fiii lor".

Atunci împăratul a poruncit ca îndată să cheme pe părinţi şi a zis către dânşii: *"Unde sunt fiii voştri, ocărâtorii împărăţiei mele? Spuneţi adevărul, pentru că în locul lor voi porunci să vă piardă pe voi, deoarece voi, dându-le lor aur şi argint, i-aţi trimis undeva să nu se arate înaintea feţei noastre".*

Părinţii au răspuns: "O, împărate, ne rugăm bunătăţii tale, ascultă-ne şi pe noi fără de mânie. Noi nu suntem împotriva împărăţiei tale, poruncile tale nu le încălcăm, nici nu încetăm să aducem jertfe zeilor; deci, pentru ce să murim? Dar, dacă fiii noştri s-au răzvrătit, la acestea nu i-am învăţat noi, nici nu le-am dat aur şi argint, ci ei singuri, luându-l tâlhăreşte de la noi, l-au împărţit la cei neputincioşi şi fugind, s-au ascuns, după cum am auzit, în peştera cea mare care este în muntele Ohon. Multe zile au trecut de când nu s-au arătat de acolo şi nu ştim dacă mai sunt vii sau au murit".

Împăratul, auzind acestea, a eliberat pe părinţii aceia şi a poruncit să astupe uşile peşterii aceleia cu pietre mari, zicând: *"Deoarece nu s-au căit şi nu s-au întors la zei şi s-au ascuns dinaintea feţei noastre, să nu mai vadă de acum lumina zilei şi în întunericul peşterii să piară de foame şi de sete".*

Împăratul şi cetăţenii nu ştiau că acei tineri adormiseră întru Domnul, ci toţi îi socoteau pe ei că sunt vii.

Deci, astupându-se peştera, doi din postelnicii împărăteşti, Teodor şi Rufin, creştini tăinuiţi, au scris pătimirea şi numele acestor şapte Sfinţi tineri pe două tăbliţe de plumb şi pecetluindu-le într-un sicriaş de aramă, l-au pus între pietre la uşa peşterii, zicând între dânşii: "Când va voi Dumnezeu să cerceteze pe robii Săi, mai înainte de venirea Sa şi când va deschide peştera şi la arătare vor cunoaşte numele şi faptele lor din scrisoarea aceasta, atunci va fi arătat celor mai de pe urmă despre dânşii că sunt mucenici, deoarece au murit pentru Hristos, astupându-se în peşteră". Astfel peştera aceea s-a astupat şi s-a întărit cu peceţi.

După aceasta, nu după multă vreme, păgânul împărat Deciu a pierit şi după dânsul alţi împăraţi păgâni şi prigonitori ai Biserici lui Dumnezeu au pierit fiecare întru a sa vreme. Venind la împărăţie Constantin, marele împărat al creştinilor şi după mulţi ani, ajungând sceptrul în mâinile împăratului Teodosie cel tânăr, în zilele lui s-au sculat nişte eretici care ziceau că nu este învierea morţilor, despre care Însuşi Hristos a vorbit Bisericii Sale. De aceasta se îndoiau mulţi, nu numai mirenii, dar şi oarecare episcopi au căzut în eresul acela. Deci,

se ridicase prigonire asupra dreptcredincioşilor, de la cei mai mari boieri ai palatelor împărăteşti şi de la arhiereii cei rătăciţi din calea cea dreaptă, între care era la toată răutate mergător înainte, Teodor, episcopul Eginei.

De aceea, unii din eretici ziceau că după moarte nu va fi oamenilor nici un fel de mângâiere, pentru că cei ce mor cu trupul, mor şi cu sufletul şi amândouă se nimicesc. Iar alţii ziceau că numai singure trupurile, în mormânt stricându-se, vor pieri, iar sufletele vor avea răsplătirea lor, afară de trupurile cele pierite prin stricăciune; pentru că socoteau că nu vor putea să învieze şi să se scoale după atâtea mii de ani trupurile acelea, din care nici praful nu se mai găseşte. Aceasta era o socoteală eretică, căci ei nu luau în seamă cuvintele Domnului Hristos din Evanghelie: ***Că morţii vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu şi cei ce vor auzi vor învia...*** Nici cele ce sunt scrise în proorocia lui Daniil: ***Că cei ce dorm în ţarina pământului, se vor scula, unii spre viaţa veşnică, iar alţii spre ocară şi spre înfruntare veşnică.*** Nici cele ce grăieşte Dumnezeu prin proorocul Său, Iezechiel: ***Poporul meu, Eu vă voi deschide mormintele şi vă voi scoate dintr-însele...***Neaducându-şi aminte de acestea, tulburau Biserica lui Dumnezeu foarte mult.

Împăratul Teodosie era în mare mâhnire, văzând tulburarea Bisericii şi se ruga lui Dumnezeu cu dinadinsul cu post şi multe lacrimi, că singur cel Atoatefăcător să fie tuturor sprijinitor asupra vătămării adusă Bisericii Lui. Dar Domnul cel multmilostiv, care nu voieşte să rătăcească şi să piară cineva de la credinţa cea adevărată, a auzit rugăciunea împăratului şi suspinele cu lacrimi ale multor credincioşi. Deci, a descoperit tuturor la arătare taina cea aşteptată a învierii morţilor şi a vieţii veşnice. Aceasta a descoperit-o în acest chip: *era un bărbat oarecare, anume Adolie, care era stăpânul muntelui, ce se numea Ohlon, unde era peştera cea astupată cu tinerii cei adormiţi. El, având acolo locuinţa sa, a voit, după rânduiala lui Dumnezeu, să zidească un staul pentru oile sale. Începând să-l zidească, slugile lui luau pietre pentru zidărie din acelea cu care de demult se astupase peştera, însă nu ştiau că acolo este peşteră, ci socoteau că aşa sunt pietrele în munte. Ei, trăgându-le din munte, au făcut o gaură cât putea să intre omul.*

Într-acea vreme, Domnul nostru Iisus Hristos, cel ce stăpâneşte viaţa şi moartea, care înviase pe Lazăr mort de patru zile, a înviat şi pe aceşti şapte tineri, care adormiseră de mulţi ani. Aceşti Sfinţi mucenici au înviat după porunca Lui cea dumnezeiască, ca şi cum s-ar fi deşteptat din somn şi sculându-se, au dat lui Dumnezeu rugăciunea cea de dimineaţă. Apoi, după binecuvântarea lui Dumnezeu, s-au sărutat unul cu altul, după obicei, pentru că ei credeau că se deşteptaseră din somnul cel de noapte şi nici un semn de moarte nu era într-înşii. Hainele le erau întregi, trupurile neschimbate, ba chiar înflorite cu sănătate şi cu frumuseţile tinereţilor şi toate erau în aşa chip, ca şi cum erau adormiţi de

seara. Ei parcă se sculaseră de dimineaţă şi şedeau de vorbă, mâhnindu-se de slujirea idolilor care le stătea asupră-le şi de prigonirea ce era împotriva creştinilor şi socoteau că Deciu îi caută spre chinuire. Deci, căutând spre Iamvlih, l-au întrebat ce a auzit în cetate, să le spună şi lor.

Iamvlih le-a răspuns: "Cele ce v-am spus aseară, acelea vă spun şi acum: împăratul a poruncit ca astăzi toţi cetăţenii să fie gata la jertfe, iar pe noi a poruncit să ne caute, ca, împreună cu toţi, să ne închinăm idolilor înaintea feţei lui, iar de nu vom face acest lucru, apoi are să ne chinuie".

Atunci Maximilian a zis către toţi: "Fraţilor, să fim gata a ieşi şi a ne arăta cu îndrăzneală înaintea lui Deciu. Până când să şedem aici ca nişte fricoşi? Să ieşim şi fără temere să mărturisim înaintea împăratului pământesc pe Împăratul cerului, pe Dumnezeu cel adevărat, pe Domnul nostru Iisus Hristos şi pentru cinstea lui să răbdăm până la sânge! Să ne punem sufletele pentru El, să nu ne înfricoşăm de asupritorul cel muritor şi de muncile cele vremelnice, ca să nu cădem din viaţa cea veşnică, pe care o aşteptăm prin credinţa în Iisus Hristos. Iar tu, frate Iamvlih, sârguieşte-te să ne găteşti hrană la ceasul obişnuit. Ia şi un ban de argint şi du-te în cetate să ne cumperi pâine mai multă decât ieri, pentru că ieri ai adus puţină şi acum suntem flămânzi. Vezi de află ce a mai poruncit Deciu împotriva noastră şi întoarce-te degrabă, ca să ne întărim cu hrană, să ieşim de aici de bunăvoie şi să ne dăm la muncire pentru Domnul nostru Iisus Hristos."

Iamvlih a luat un ban de argint şi a ieşit foarte de dimineaţă, când începea să se lumineze de ziuă.

Sfântul Iamvlih, ieşind din peşteră, a văzut pietrele zăcând lângă uşă şi s-a mirat foarte. El se gândea în sine, zicând: ***"Ce sunt acestea şi când s-au pus? Că aseară nu erau!"*** Apoi, coborându-se din munte, mergea cu frică şi se temea să intre în cetate, ca nu cumva să-l recunoască şi să-l ducă la împărat. Apropiindu-se el de porţile cetăţii şi ridicându-şi ochii, a văzut o cinstită cruce deasupra, foarte frumos făcută şi s-a minunat mult. Apoi, ori unde îşi întorcea ochii, pretutindeni vedea alte zidiri şi alte case şi se minuna. După aceea s-a dus la altă poartă a cetăţii şi acolo a văzut chipul crucii pus pe zid şi nu pricepea. Deci, înconjurând toate porţile cetăţii şi văzând pretutindeni Sfinte Cruci, s-a mirat foarte în sine.

Apoi, venind iar la poarta dintâi, zicea în sine: ***"Ce este aceasta? Aseară nu se vedea nicăieri semnul Sfintei Cruci, decât numai în taină, unde era păzit de credincioşi, iar acum este văzut peste tot locul, chiar şi pe zidurile cetăţii! Văd adevărul sau vreo nălucire? Nu este aceasta vreo nălucire din vis?"*** Apoi, întărindu-se cu duhul, a intrat în cetate şi mergând puţin, a auzit pe mulţi

jurându-se cu numele lui Hristos şi mai mult s-a înspăimântat, gândind în sine: ***"Ieri nimeni nu îndrăznea să cheme pe faţă numele lui Hristos, iar acum se prea măreşte Hristos prin atâtea guri multe! Socotesc că nu aceasta este cetatea Efes, ci alta, căci şi zidurile sunt altele şi oamenii îmbrăcaţi cu alte haine!"***

Mergând mai departe, a întrebat pe un om, zicând: ***"Cum se numeşte cetatea aceasta?"***

Acela a răspuns: "Efes".

Sfântul Iamvlih nu l-a crezut, ci se gândea în sine: ***"Cu adevărat m-am rătăcit în altă cetate; deci, mi se cade să cumpăr pâine şi să ies de aici degrab, ca să nu mă rătăcesc cu desăvârşire".***

Apoi, apropiindu-se de un vânzător de pâine, a scos banul de argint şi i l-a dat, ca, oprindu-şi preţul cuvenit pentru pâini, de celălalt preţ al banului să-i dea bani de aramă. Banul acela de argint era mare, având pe el chipul şi numele împăraţilor cei mai vechi. Vânzătorul de pâine, luând banul de argint, l-a arătat altuia; acela, luându-l, l-a dat la altul şi apoi s-au apropiat şi ceilalţi care erau acolo şi uitându-se la banul acela de argint, se mirau de vechimea lui şi privind şi la Iamvlih, îşi şopteau unul altuia la ureche: "Cu adevărat tânărul acesta a găsit vreo comoară ascunsă de demult!"

Sfântul Iamvlih, văzându-i că-şi şoptesc, s-a temut, fiindcă socotea că este cunoscut de dânşii şi vor să-l prindă şi să-l dea împăratului Deciu. Deci, a zis către dânşii: ***"Rogu-mă vouă, luaţi-vă banul acesta de argint, pentru că eu nimic nu voiesc".***

Dar ei, prinzându-l, îl ţineau, zicându-i: "Spune-ne nouă de unde eşti şi cum ai aflat de comoara împăraţilor de mai înainte? Dă-ne şi nouă o parte ca să nu te spunem; iar de nu vei voi să ne ai şi pe noi părtaşi la comoară, apoi te vom da judecătorului".

Auzind aceasta, Sfântul Iamvlih se mira şi tăcea, nepricepându-se.

Însă bărbaţii aceia îi ziceau: "Comoara aceasta nu se poate tăinui, deci spune de voie ca să nu fii muncit".

Însă el nu ştia ce să le răspundă lor şi stătea ca un mut. Atunci bărbaţii aceia au luat de la dânsul brâul şi punându-l pe grumajii lui, îl ţineau în mijlocul târgului. Deci, a străbătut această veste în popor, aceea că un tânăr oarecare, aflând o

comoară, este prins şi s-au adunat la dânsul mulţi, care uitându-se la faţa lui, ziceau: "Acest om este străin, nici că l-am văzut pe el cândva".

Iar Sfântul Iamvlih voia să spună ceva despre dânsul, dar nu putea să grăiască de multă mirare. Uitându-se prin popor, voia să vadă pe cineva din cei care îl cunoşteau sau din cei ai casei sale, tată, mamă, ori pe cineva din slugi, dar pe nimeni nu afla sau cunoştea. Din această pricină el mai mult se mira, că ieri la toţi a fost cunoscut, fiindcă era fiu de tată slăvit, iar a doua zi nici pe el, nici el pe altcineva n-a cunoscut. Deci, despre prinderea lui vestindu-se prin toată cetatea, a ajuns până la auzul antipatului cetăţii şi al episcopului Ştefan, care în acel ceas, după rânduiala lui Dumnezeu, erau împreună, vorbind între dânşii. Deci, amândoi au poruncit să aducă la dânşii pe tânărul prins împreună cu banul de argint.

Sfântul Iamvlih, fiind dus, socotea că îl duc la împăratul Deciu, dar mai cu dinadinsul privea spre popor, vrând să vadă pe cei ştiuţi; însă nimeni nu-i era lui cunoscut. Deci, fiind dus la antipat şi la episcop, care tocmai şedeau împreună şi luând ei banul cel de argint şi uitându-se la el, se mirau că era foarte vechi.

Apoi antipatul a zis către Iamvlih: "Unde este comoara pe care ai găsit-o, că acest ban de argint este din comoara aceea?"

Sfântul Iamvlih a răspuns: ***"Nu ştiu nici un fel de comoară. Aceasta numai ştiu, că din averile părinţilor mei am acest ban de argint de acest fel, precum după obicei în această cetate umblă banii de argint la negustori. Însă, mă minunez şi nu pricep de unde mi-a venit mie năpasta aceasta".***

Antipatul a zis: "De unde eşti tu?"

Sfântul a răspuns: ***"Mi se pare că din această cetate".***

Antipatul a zis: "Al cui fiu eşti tu? Oare este cineva care te ştie, să vină să mărturisească pentru tine şi apoi te vom crede?"

Deci, Sfântul Iamvlih a spus numele tatălui, al mamei, ale moşilor, ale fraţilor săi şi ale rudeniilor sale, dar nimeni nu-i ştia pe dânşii.

Atunci antipatul a zis: "Nu spui adevărul, ci minţi; pentru că ne spui nume străine şi neobişnuite, de care niciodată nu am auzit".

Sfântul, nepricepându-se, tăcea, căutând în jos. Unii ziceau că este nebun, iar alţii ziceau că nu este, dar se face nebun, pentru ca să scape de primejdie.

Deci, antipatul a început cu cuvinte mai aspre a-l îngrozi pe el, zicându-i: "Cum putem să te credem pe tine, când zici că banul acesta de argint este averea părinţilor tăi, când pe el este chipul şi numele lui Deciu, împăratul cel de demult şi de la moartea lui au trecut aproape 200 de ani. Argintul tău nu este asemenea cu argintul de acum. Oare părinţii tăi sunt atât de bătrâni, încât să-şi aducă aminte de împăratul Deciu, care a fost de demult şi să aibă banii lui? Tu eşti tânăr, nu ai nici treizeci de ani şi voieşti să amăgeşti cu meşteşugul tău pe bătrânii şi înţelepţii Efesului? Te voi arunca în temniţă, îţi voi da bătăi multe şi nu te voi lăsa, până ce nu vei spune adevărul, dacă este comoara găsită de tine!"

Acestea auzindu-le Sfântul Iamvlih, s-a temut de îngrozirea antipatului şi s-a minunat când a auzit despre Deciu că a fost în anii de demult. Deci, căzând cu faţa la pământ, a zis: ***"Rogu-mă vouă, domnii mei, spuneţi-mi ceea ce vă voi întreba pe voi şi eu pe toate le voi spune vouă de bună voie: "Tot Deciu este împărat în cetatea aceasta sau nu?"***

Iar episcopul i-a zis lui: "Nu este, fiule, în vremea de acum şi în ţările acestea un împărat care să se numească Deciu; decât numai la neamurile cele de demult a fost, în anii cei vechi; iar acum împărăţeşte dreptcredinciosul împărat Teodosie".

Atunci Iamvlih a zis: ***"Rogu-mă vouă, domnilor, să mergeţi cu mine şi vă voi arăta în peştera din muntele Ohlon pe prietenii mei; ca să ştiţi de la dânşii că este adevărat ceea ce grăiesc; căci noi, fugind de aici cu adevărat din faţa lui Deciu, mai înainte cu câteva zile, ne-am ascuns în peştera aceea; iar pe Deciu l-am văzut ieri intrând în cetatea Efesului; însă acum nu ştiu, oare Efesul este cetatea aceasta sau alta?"***

Atunci episcopul s-a gândit în sine, zicând: "Dumnezeu voieşte ca prin trimisul acesta să ne descopere vreo oarecare taină!"

Apoi a zis către antipat: "Să mergem cu dânsul, ca să vedem ce lucru minunat are să ne arate".

Atunci episcopul şi antipatul, sculându-se, au mers cu tânărul, cu mai-marii cetăţii şi mulţime mare de popor venea după dânşii. Ajungând la muntele acela şi la peşteră, a intrat Iamvlih întâi în peşteră, iar episcopul şi ceilalţi oameni, urmându-i lui, au găsit în gura peşterii, între două pietre, sicriaşul de aramă pecetluit cu două peceţi de argint. Episcopul şi antipatul, deschizând sicriaşul acela înaintea tuturor, au găsit în el acele două tăbliţe de plumb pe care era scris: ***"Aceşti şapte Sfinţi tineri au fugit din faţa asupritorului Deciu. Ei se numesc astfel: Maximilian, fiul eparhului, Iamvlih, Martinian, Ioan, Dionisie, Exacustodian şi Antonin. Ei s-au ascuns în peştera aceasta, care din porunca***

lui Deciu astupându-se, s-au sfârşit în ea mucenicește aceşti Sfinţi tineri, căci pentru Hristos au murit!" Aceasta citind-o, toţi s-au minunat şi cu glas mare au prea mărit pe Dumnezeu.

Apoi, intrând în peşteră, au găsit pe Sfinţi şezând plini de bucurie, cu feţele lor strălucite cu lumina darului lui Dumnezeu şi înflorind cu frumuseţile ca nişte flori. Deci, văzându-i pe ei episcopul, antipatul, mai-marii cetăţii şi poporul s-au închinat până la picioarele lor şi au dat slavă lui Dumnezeu, care i-a învrednicit pe ei a vedea o minune prea slăvită ca aceea. Apoi Sfinţii tineri le-au spus lor toate cele despre dânşii şi despre Deciu tiranul şi ce fel de prigonire era pe vremea lui împotriva creştinilor. Atunci îndată episcopul şi antipatul au trimis o scrisoare la împăratul Teodosie, zicând: "Să porunceşti stăpânirea ta, ca degrabă să vină nişte bărbaţi cinstiţi, ca să vadă minunea care a arătat-o Dumnezeu întru a ta împărăţie; că în zilele noastre s-a arătat chipul învierii ce are să fie, în trupurile Sfinţilor celor ce au înviat acum".

Auzind împăratul Teodosie de aceasta, s-a bucurat cu bucurie mare şi îndată s-a sârguit să meargă singur la dânşii. Deci, plecând cu boieri şi cu mult popor din Constantinopol la Efes, a fost întâmpinat de efeseni cu cinste, precum se cădea. Episcopul, antipatul şi ceilalţi mai mari ai cetăţi l-au dus în peşteră, în care, intrând şi văzând pe Sfinţi ca pe îngerii lui Dumnezeu, au căzut la picioarele lor, închinându-se; iar ei, întinzându-şi mâinile, l-au ridicat de la pământ. Sculându-se, împăratul i-a cuprins cu dragoste, i-a sărutat şi a plâns pe grumajii lor. După cinstita sărutare, împăratul a stat pe pământ în dreptul lor şi privind spre dânşii, slăvea pe Dumnezeu, iar inima lui se bucura foarte mult într-însul. Deci, a grăit către ei: "Stăpânii mei, în faţa voastră mi se pare că văd pe Hristos, singur Împăratul şi Stăpânul meu, care a strigat pe Lazăr din mormânt şi care acum v-a înviat pe voi cu Cuvântul Lui cel Atotputernic. El a voit să ne arate şi să ne adeverească pe noi, pentru învierea morţilor ce va să fie; că cei ce sunt în morminte, auzind glasul lui Dumnezeu, vor învia şi vor ieşi din mormânt nestricaţi".

Sfântul Maximilian a zis către împărat: "De acum împărăţia va fi a ta, pentru credinţa ta cea puternică şi Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu cel viu, o va păzi nevătămată de tot răul întru numele Său cel sfânt. Deci, să crezi că pentru tine ne-a înviat pe noi Dumnezeu şi ca dovadă de învierea cea de obşte".

Sfinţii au zis către împărat şi alte multe cuvinte folositoare de suflet, la care împăratul împreună cu arhiereul, cu boierii şi tot poporul ascultau cu dulceaţă cuvintele lor.

Scriitorul grec al faptelor bisericeşti, Nichifor al lui Calist, adaugă şi aceasta: "Că împăratul s-a împărtăşit şapte zile la masă împreună cu dânşii şi le slujea

lor". După multe vorbiri, privind spre dânşii cu dinadinsul şi îndulcindu-se de vederea feţei lor, i-a văzut plecându-şi iar capetele la pământ şi adormind cu somnul morţii, după porunca lui Dumnezeu. Deci, împăratul, stând lângă dânşii, a plâns împreună cu cei ce erau cu el. El a poruncit să se facă şapte racle de argint şi de aur, în care să se pună trupurile Sfinţilor.

În noaptea aceea, Sfinţii s-au arătat împăratului în vedenia visului, poruncindu-i să-i lase să se odihnească pe pământ, precum s-au odihnit şi mai înainte. După aceasta s-a adunat acolo sobor de mulţi episcopi, făcând praznic luminos şi cinstind cu vrednicie pe Sfinţii mucenici. Împăratul, făcând multe milostenii săracilor, scăpătaţilor şi ţării aceleia şi pe cei ce erau în legături eliberându-i, s-a întors la Constantinopol, bucurându-se şi slăvind pe Hristos Dumnezeul nostru, căruia şi de la noi, păcătoşii, să-i fie cinste şi slavă, împreună cu Tatăl şi cu Sfântul Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor Amin.

Notă - Câţi ani au dormit Sfinţii tineri, adică de la Deciu până la învierea lor, nu s-a spus în istorie, deoarece scriitorii nu se potrivesc la aceasta.

Prologul, Hronograful şi Sinaxarul lunilor spun de 192 ani. Iar Gheorghe cel numit Chedrinos, scriitorul de istorii al Constantinopolului, în Sinopsisul istoriilor sale, întru împărăţia lui Teodosie cel mic, a scris că Sfinţii au dormit 170 de ani şi au înviat în anul 23 al împărăţiei lui Teodosie. Iar cel ce va voi să ştie adevărul, să caute anii lui Deciu şi ai lui Teodosie, care aici de faţă s-au pus astfel:

Deciu, după adormirea celor şapte tineri, a pierit în anul 254, după întruparea lui Dumnezeu Cuvântul; iar Teodosie cel tânăr a luat împărăţia în anul 408. Sfinţii şapte tineri, după mărturisirea lui Gheorghe Chedrinos şi a noului Hronograf care este tălmăcit din cel grecesc, s-au sculat în anul 23 al împărăţiei lui Teodosie cel tânăr.

Prologul pe octombrie, în 22 de zile, povesteşte că în anul 38 al împărăţiei lui s-au sculat Sfinţi şapte tineri. Deci, tot cel ce va voi să numere anii de la împărăţia lui Deciu până la împărăţia lui Teodosie cel mic, până la 23 de ani şi până la 38 de ani ai împărăţiei lui şi vor vedea cu adevărat, câţi ani au dormit Sfinţii şapte tineri.

Sfinții 7 tineri din Efes - drumul spre sfințenie

Cunoscuți ca fiind cei care au dormit vreme de 200 de ani, Sfinții 7 tineri din Efes au adormit într-o peșteră, pe când se pregăteau să fie persecutați, și au înviat într-o vreme în care o erezia submina Biserica.

***

În secolul al III-lea, pe vremea când împăratul Deciu pornise persecuția creștinilor, șapte tineri vărsau lacrimi pentru cei care acceptau să se închine idolilor și se lepădau de Dumnezeu. Prinși și duși la judecată, cei șapte au rămas tari în credință, iar împăratul i-a eliberat, spunându-le că le dă câteva zile de reflecție. Retrași într-o peșteră și stăruind în rugăciune, cei șapte au adormit întru veșnicie. Furios, împăratul a poruncit să le fie zidită ușa peșterii, iar cei care au făcut acesta, credincioși în taină, au gravat povestea lor pe niște plăci de plumb și le-au ascuns într-o ladă din apropiere.

După 200 de ani, în timpul lui Teodosie cel tânăr, pe când o erezie cu privire la învierea morților submina Biserica, proprietarul terenului pe care fuseseră închiși cei 7 tineri a decis să construiască un staul. Și dând la o parte ușa peșterii, cei 7 tineri au înviat și au ieșit de acolo fără a fi suferit nici o schimbare. Și povestind despre cele întâmplate cu ei, s-au lăsat la pământ și au murit, fiind îngropați în sarcofage din aur. În următoarea noapte însă, sfinții s-au arătat și au cerut ca trupurile lor să fie lăsate pe pământul din peșteră, în așteptarea învierii.

Peștera celor 7 tineri, identificată ca fiind cea în care și-a dat sufletul Sfânta Maria Magdalena, a devenit de atunci loc de pelerinaj și este cunoscut în întreaga lume.

Sinaxar - Pomenirea Sfinţilor şapte Tineri din Efes: Maximilian, Exacustodian, Iamvlih, Martinian, Dionisie, Ioan şi Constantin (4 august)

În această lună (august), în ziua a patra, pomenirea Sfinţilor şapte tineri din Efes: Maximilian, Exacustodian, Iamvlih, Martinian, Dionisie, Ioan şi Constantin.

Împăratul Deciu (250), venit din Occident, odată ajuns la Efes, dădu ordin întregii populaţii să se adune în temple pentru a se închina idolilor. În a treia zi a sărbătorilor organizate cu această ocazie, împăratul ordona arestarea tuturor creştinilor. Evreii şi păgânii din oraş ajutară cu sârguinţă pe soldaţi să ducă în piaţa publică pe toţi credincioşii, pentru a-i obliga să aducă sacrificii idolilor. Mulţi cedară în faţa perspectivei torturilor, în timp ce aceia care refuzau să se supună erau omorâţi fără milă.

În faţa acestor demonstraţii de cruzime, Maximilian, fiul prefectului oraşului, şi alţi şase tineri din familii bune, care serveau în armată [în versiunile cele mai vechi ei apar ca tineri soldaţi, dar mai târziu fură prezentaţi ca nişte copii, în special în tradiţia iconografică] se întristau şi vărsau multe lacrimi, nu atât pentru suferinţele mucenicilor cât pentru pierderea sufletelor celor care se supuneau cedând împăratului. De câte ori era anunţată sărbătoarea unui sacrificiu, ei se retrăgeau în biserică pentru a se ruga; dar această atitudine nu scăpă din vedere păgânilor, care se duseră să îi denunţe împăratului. Cu ochii încă plini de lacrimi şi prinşi în tot felul de legături, fură târâţi la palat. Maximilian vorbi în numele tuturor, pentru a răspunde împăratului, care le puse

întrebări asupra motivului nesupunerii lor: ***"Noi avem, spuse acesta, un Dumnezeu, a cărui slavă umple cerul şi pământul, noi Îi dăm în dar jertfa tainică a mărturisirii credinţei noastre şi a neîncetatelor noastre rugăciuni!".***

Deciu, plin de mânie, ordonă să le fie smulse centurile, semn al înaltei lor demnităţi, şi, prefăcându-se a-i fi milă de ei, ceru să fie eliberaţi de toate legăturile şi le dădu câteva zile pentru a reflecta, în timp ce el avea să lipsească din oraş.

După ce s-au sfătuit între ei, cei şapte hotărâră să meargă să se ascundă într-o peşteră mare situată în partea de răsărit a oraşului, pentru a se pregăti, în linişte şi rugăciune, să fie aduşi din nou în faţa tiranului. În timpul zilelor astfel petrecute retraşi, Iamvlih, cel mai tânăr dintre ei, se ocupă de aprovizionare şi cobora de aceea din când în când în oraş.

Imediat după revenirea sa în Efes, Deciu dădu ordin să fie aduşi în faţa lui prizonierii creştini pentru a le propune să aducă ofrande idolilor. Aflând vestea, cei şapte îşi îndesiră rugăciunile. Făcură atâtea nevoinţe încât la căderea serii se aşezară pentru a lua pâinea adusă de Iamvlih şi adormiră, cuprinşi de somn. Prin Providenţă cerească îşi dădură astfel sufletul, cu rugăciunea pe buze.

Furios că nu îi mai găseşte pe tinerii creştini, Deciu ceru să fie cercetaţi părinţii lor care divulgară locul ascunzătorii şi împăratul trimise oameni dându-le ordin să închidă intrarea în peşteră, pentru ca Sfinţii să moară acolo asfixiaţi. Funcţionarii însărcinaţi cu această misiune, Teodor şi Barbos, care în ascuns erau şi ei creştini, executară ordinul fără tragere de inimă, apoi ei gravară povestea muceniciei celor şapte tineri pe plăci de plumb puse într-o ladă pe care o ascunseră în apropiere.

După vreo două sute de ani, sub domnia lui Teodosie cel tânăr (prin 446), o erezie negând învierea morţilor separa Biserica. Fiind cauzată de Episcopul de Aigai, Teodor, această credinţă greşită duse la pierderea multor suflete, încât cucernicul împărat Teodosie implora pe Dumnezeu cu lacrimi să arate adevărul. Atunci se întâmplă ca proprietarul terenului unde se afla peştera celor şapte martiri, un oarecare Adatiu, să hotărască să construiască un staul pentru turmele sale. Pe când scotea pietre, eliberă intrarea în peşteră şi imediat cei şapte reveniră la viaţă, de parcă ar fi adormit în ajun, fără să se fi schimbat nicicum şi fără să fi suferit de pe urma acestui somn lung.

Aduseră imediat vorba de persecutare şi de perspectiva închinării la idoli în public ordonată de Deciu. Maximilian luă cuvântul spunând: ***"Haideţi fraţilor, să ne ia Deciu! Să ne ţinem cu vitejie în faţa celor ce ne persecută şi să nu ne trădăm credinţa prin laşitate. Tu, Iamvlih, ia banii aceştia şi du-te în oraş să***

cumperi pâine. Ia mai multă decât de obicei, că ne este tare foame şi cu această ocazie vezi ce se mai aude cu împăratul care ne caută". Ajuns la intrarea în oraş, Iamvlih fu mai întâi surprins să vadă semnul Crucii la toate porţile. Ne mai recunoscând nici oamenii, nici construcţiile, se întrebă dacă visează sau dacă nu cumva intrase în alt oraş. Cumpără pâine în piaţă dar când dădu banii brutarului acesta se uită cu atenţie la el şi îl întrebă dacă nu cumva găsise vreo comoară veche deoarece monezile purtau efigia unui împărat din vechime.

La aceste cuvinte, Iamvlih începu să tremure de frică şi gândindu-se că urma să fie dat în mâinile împăratului, vru să o ia la fugă. Dar negustorii îl ţineau şi îl ameninţară să îl ucidă dacă nu avea să împartă cu ei comoara; legându-i o funie de gât, l-au târât în piaţa publică. Tocmai atunci mulţimea întâlni pe proconsul care se ducea la Episcopul Stefan. Informat de pricina acestei agitaţii, înaltul magistrat întrebă pe Iamvlih cum găsise comoara aceea şi unde o ascundea. Tânărul îi răspunse că nu găsise nimic ci că avea banii aceia de la părinţii săi.

Cum i se puneau întrebări despre ţara lui şi despre neamurile sale, el răspunse: ***"De aici sunt dacă acest oraş este Efes, iar părinţii mei sunt cutare şi cutare".*** Aceste nume fiindu-i necunoscute proconsulului şi mai ales neobişnuite, acesta se mânie şi îl acuză pe Iamvlih că vrea să îl înşele în timp ce monezile, vechi de peste două sute de ani, mărturiseau că găsise o comoară. Iamvlih căzu la picioarele sale şi îl imploră să îi arate unde se afla împăratul Deciu. Când i se răspunse că acesta era mort de multă vreme, propuse proconsulului să îl urmeze până la peşteră, ca să-i arate că plecase cu adevărat să se refugieze cu cei care îi ţineau companie pentru a scăpa de persecuţiile lui Deciu. Proconsulul împreună cu Episcopul şi o mare mulţime se duseră la peşteră unde fură descoperite tăbliţele de plumb purtând numele acelor Sfinţi tineri. Toţi au recunoscut veridicitatea miracolului şi au slăvit pe Dumnezeu. Proconsulul şi Episcopul scriseră apoi împăratului Teodosiu că apariţia miraculoasă a celor şapte tineri morţi de multă vreme era o dovadă evidentă a reînvierii trupurilor. Împăratul se precipită la Efes, vizită pe Sfinţii copii şi le scăldă picioarele cu lacrimile sale.

După ce au vorbit îndelung de povestea lor suveranului şi Episcopilor prezenţi, Maximilian şi cei care îl însoţeau se lăsară încetişor la pământ şi adormiră pentru totdeauna de somnul morţii. Teodosiu dădu ordin să fie făcute şapte sarcofage din aur şi să fie cinstiţi tinerii cei Sfinţi prin mari sărbători la care invită pe toţi locuitorii din Efes, atât bogaţi cât şi săraci. Dar în noaptea următoare Sfinţii îi apărură în vis cerându-i să le lase trupurile de-a dreptul pe pământ în peştera lor în aşteptarea învierii.

Peştera celor şapte adormiţi identificată de tradiţie cu aceea în care şi-a dat sufletul Sfânta Maria Magdalena, deveni un renumit loc de pelerinaj. Cultul lor se întinse în întreaga lume creştină şi se regăseşte chiar şi în tradiţia islamului.

Iar cei şapte tineri, şi-au dat sfintele lor suflete în mâinile lui Dumnezeu, în ziua a douăzeci şi două a lunii octombrie.

Sinaxar - Pomenirea Sfinţilor şapte tineri din Efes: Maximilian, Iamvlih, Marţian, Dionisie, Antonin, Exacustodian şi Constantin (22 octombrie)

Tot în această zi (22 octombrie), pomenirea Sfinţilor şapte tineri din Efes: Maximilian, Iamvlih, Marţian, Dionisie, Antonin, Exacustodian şi Constantin.

Aceşti sfinţi au fost în zilele împăratului Deciu şi s-au sfătuit şi şi-au împărţit averea la săraci şi au intrat într-o peşteră şi rugându-se lui Dumnezeu, să le ia sufletele, ca să nu cadă în mâna împăratului şi-au dat sufletele.

Iar dacă s-a întors Deciu la Efes, a întrebat de ei, ca să-i facă să aducă jertfă la idoli, şi aflând că au murit în peşteră a poruncit ca să astupe gura peşterii.

Deci, după trei sute şaptezeci şi doi de ani, când a fost în vremea împărăţiei lui Teodosie cel mic, scornindu-se un eres cum că nu există înviere, la treizeci şi opt de ani ai împărăţiei lui, văzând împăratul că se tulbura Biserica lui Dumnezeu, pentru că se aflau şi unii din episcopi cuprinşi de acel eres, sta îndoit ce va face. Dezbrăcându-se de haine, şi culcându-se jos la pământ, împăratul se rugă lui Dumnezeu cu lacrimi ca să-i arate ceea ce dorea să ştie. Domnul nu i-a trecut lacrimile cu vederea, ci i-a arătat cu chip aceasta.

Stăpânul muntelui în care era peştera aceea, a vrut să facă în aceeaşi vreme staul pentru turma sa şi răsturnând pietrele de la peşteră, spre zidirea staulului, s-a deschis uşa peşterii şi din porunca lui Dumnezeu s-au deşteptat acei şapte sfinţi tineri ce fuseseră săvârşiţi acolo şi vorbeau între dânşii ca şi cum ar fi fost adormiţi de ieri neschimbându-se nicidecum; atât cât nici hainele lor ce purtau, nu se stricaseră cu nimic de pământ; şi mai vârtos aceasta aducându-şi aminte, că şi Deciu îi cerca ca să-i chinuiască vorbeau între dânşii, zicând Maximilian

către ceilalţi: ***"De cumva ne vor şi prinde, fraţilor, să stăm bărbăteşte şi să nu vindem bunul neam al credinţei noastre; iar tu, frate Iamvlihe, du-te şi cumpără pâine şi ia mai multă, ca aseară ai adus puţină şi ne-am culcat flămânzi; şi află şi de Deciu, ce gând are pentru noi?"*** Deci, mergând Iamvlih la cetate, şi văzând semnul Crucii la poartă, se miră; acelaşi semn văzând şi prin alte părţi, şi zidirile schimbate, şi altfel de oameni, i se părea că visează, sau că nu-şi este în fire. Însă mergând către cei ce vindeau pâine, a luat şi dându-le argintul, se grăbea să se întoarcă.

Văzând însă că vânzătorii arătau între dânşii şi pe la alţii argintul, şi căutând la dânsul şi zicând că a găsit o comoară, precum argintul arăta lucru de faţă, având chipul celui ce a împărăţit mai înainte cu mulţi ani, îl cuprinsese frica şi grija şi nu putea să grăiască cugetând că l-au cunoscut şi-l vor prinde, şi-l vor duce la împăratul Deciu. Drept aceea căzând la dânşii cu rugăminte zicea: ***"Rogu-mă vouă, dacă aţi luat argintul, luaţi şi pâinea, numai pe mine mă lăsaţi să-mi caut de cale".***

Iar aceia îi ziceau: "Arată-ne comoara şi ne fă şi pe noi părtaşi; sau de nu, te vom da spre moarte". Acestea zicându-i şi văzându-l că este pe gânduri, îl legară de grumaji, şi-l purtau prin târg, aducându-l la proconsulul cetăţii ca să-şi dea seama.

Iar văzându-l dregătorul îi zise: "Spune-ne tinere, cum ai aflat comoara, câtă este şi unde?"

Iar el a răspuns: ***"Niciodată n-am aflat comoară şi banii îmi sunt de la părinţi şi ce întâmplare este aceasta nu ştiu".***

Iar proconsulul zise: "Dar din care cetate eşti?"

El zise: ***"Din aceasta sunt, de este acesta Efesul".***

Iar guvernatorul zise: "Dar care îţi sunt părinţii? Să vină aici şi dacă se va cunoaşte adevărul te vom crede".

Iar el zise: ***"Cutare este tatăl meu şi cutare este mama mea şi cutare îmi sunt rudele şi cutare este moşul meu".***

Iar dregătorul zise: "Nu vei putea tu să ne faci să credem spunându-ne nume străine, care nu sunt acum, ci sunt afară din cele obişnuite".

Iar Iamvlih zise: ***"De nu mă crezi că spun adevărul, nu ştiu ce să zic alta".***

Atunci dregătorul zise: "Păgâne, banul tău mărturiseşte după scrisoare că este tipărit mai înainte cu trei sute de ani şi mai bine, din zilele împăratului Deciu şi tu fiind tânăr, nici treizeci de ani având, te sileşti să ne amăgeşti".

Atunci Iamvlih căzând la picioarele lor se ruga zicând: ***"Mă rog, domnilor mei, spuneţi-mi unde se află împăratul Deciu, care era întru această cetate?"*** apoi ei ziseră: "În vremile acestea nu se află Deciu ci a fost mai înainte cu mulţi ani".

Şi Iamvlih zise: ***"Şi pentru aceasta v-aţi mirat, domnii mei? Veniţi dar după mine şi vă voi duce la soţii mei care sunt în peşteră şi de la dânşii doară se vor crede cuvintele mele; că eu ştiu că am fugit de faţa împăratului Deciu. Şi ieri venind ca să cumpăr pâine, am văzut pe Deciu intrând în cetatea aceasta".***
Acestea zise, şi auzind episcopul Marin, zise către proconsulul: "Pare-mi-se să se fi întâmplat vreo minune la această povestire. Ci, să mergem cu dânsul împreună să vedem".

Şi mergând după cuvintele acestea intră înainte Iamvlih în peşteră; după aceea episcopul. Şi întorcându-se spre partea dreaptă a uşii, văzu un sicriaş pecetluit, cu două peceţi de argint, pe care îl pusese Rufin şi Teodor creştini fiind, ce fuseseră trimişi împreună şi cu alţii de Deciu, ca să astupe peştera, scriind întru aceasta spre pomenirea sfinţilor, însemnându-le numele lor în table de plumb. Şi strângându-se toţi cei aleşi cu proconsulul le-au arătat lor. Şi deschizând găsiră tablele cele de plumb. Şi citind se minunară şi intrând înăuntru în peşteră, aflară pe sfinţi şi au căzut la picioarele lor şi şezând îi întrebau.

Iar ei povesteau mai întâi despre ale lor; după aceea de isprăvile împăratului Deciu; şi se mirau toţi şi slăveau pe Dumnezeul minunilor.

Atunci proconsulul împreună cu episcopul au scris împăratului Teodosie, şi i-au vestit despre toate cele mai sus-zise. Deci împăratul luând scrisoarea, s-a umplut de bucurie pentru o înştiinţare ca aceasta şi a mers foarte degrab acolo la acel loc; şi cum a intrat în peşteră, a căzut la pământ şi a udat picioarele sfinţilor cu lacrimile lui şi i se bucura sufletul, căci i-a ascultat Domnul rugăciunea, arătându-i de faţă învierea morţilor.

Deci, făcând împăratul nu puţină vorbă cu sfinţii împreună cu episcopii şi cu mai-marii cetăţii, sfinţii au fost cuprinşi ca de un somn; şi privind toţi cum dormitau, iarăşi au răposat către Domnul. Atunci împăratul dând haine scumpe şi aur şi argint, se făcu şapte sicrie întru cinstea sfinţilor.

Iar peste noapte s-au arătat împăratului şi-i ziseră: ***"Lasă-ne împărate pe pământ, unde o dată am înviat".*** Şi făcându-se adunare mare de episcopi, împăratul puse pe pământ, precum ei poruncise prin vedenie şi făcând praznic

cu bucurie, au dat multă milostenie la săracii cetăţii Efesului şi se bucură cinstind pe tot poporul său cu daruri. Şi a slobozit pe episcopii care erau închişi prin temniţă, pentru propovăduirea învierii; şi s-a făcut de toţi praznic obştesc, mulţumind şi slăvind pe Dumnezeu.

Arhid. Ștefan Sfarghie - Sinaxar - Sfinţii 7 tineri din Efes

Aceşti sfinţi au trăit pe vremea împăratului Deciu (249-251), fiind fii ai dregătorului cetăţii Efes şi toţi credeau în Mântuitorul Iisus Hristos, mărturisind cu îndrăzneală că sunt creştini.

Auzind împăratul că ei sunt mărturisitori ai lui Hristos, i-a chemat la judecată. În faţa lui Deciu, cei 7 tineri au mărturisit credinţa lor cu mult curaj. Văzând acestea, împăratul le-a dat timp să se răzgândească până la întoarcerea sa, dar ei, luând aur şi argint din casa părintească, s-au retras într-o peşteră din muntele Ohlon, rugându-se neîncetat. Aflând împăratul unde s-au ascuns, a poruncit să fie zidită gura peşterii, astfel încât cei 7 fraţi să moară de foame. Dar, prin voia lui Dumnezeu, au adormit în chip minunat.

Şi au trecut anii, iar la conducerea imperiului a venit împăratul Teodosie al II-lea (408-450). Aşadar, în zilele acestui împărat, binevoind Dumnezeu, a deschis peştera printr-un om care căuta piatră, şi a înviat din morţi, după aproape 200 de ani, pe cei 7 tineri, cărora li se părea că au dormit o singură noapte. Deci, ieşind Iamvlih, fratele mai mic, în cetate, a văzut oraşul plin de biserici, iar semnul Crucii era pus pe ziduri. El le-a spus tuturor despre fraţii săi şi se minuna toată lumea, proslăvind pe Dumnezeu.

Iar tinerii, adeverind tuturor credinţa în învierea morţilor, şi-au dat sufletele în mâinile Domnului.

Arhid. Ștefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul ierarh Averchie, episcopul Ierapolei, cel întocmai cu apostolii; Sfinţii 7 tineri din Efes (22 octombrie)

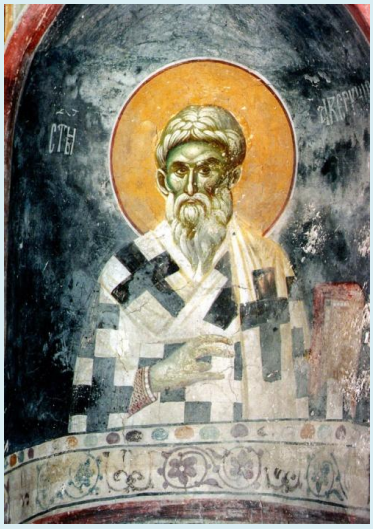

Sfântul Averchie a fost episcop în cetatea Ierapole din Frigia şi a trăit pe vremea împăratului Marc Aureliu (161-180), când creştinii erau puţini la număr, în comparaţie cu închinătorii la idoli.

În timpul unui praznic păgânesc, episcopul Averchie s-a aprins de râvnă şi a sfărâmat idolii. Pentru aceasta preoţii păgâni îl căutau să se răzbune, iar episcopul a ieşit să predice Evanghelia în mijlocul cetăţii. Acolo a vindecat cu puterea lui Hristos trei tineri munciţi de duhuri necurate. Aceste minuni au făcut poporul să creadă în Hristos.

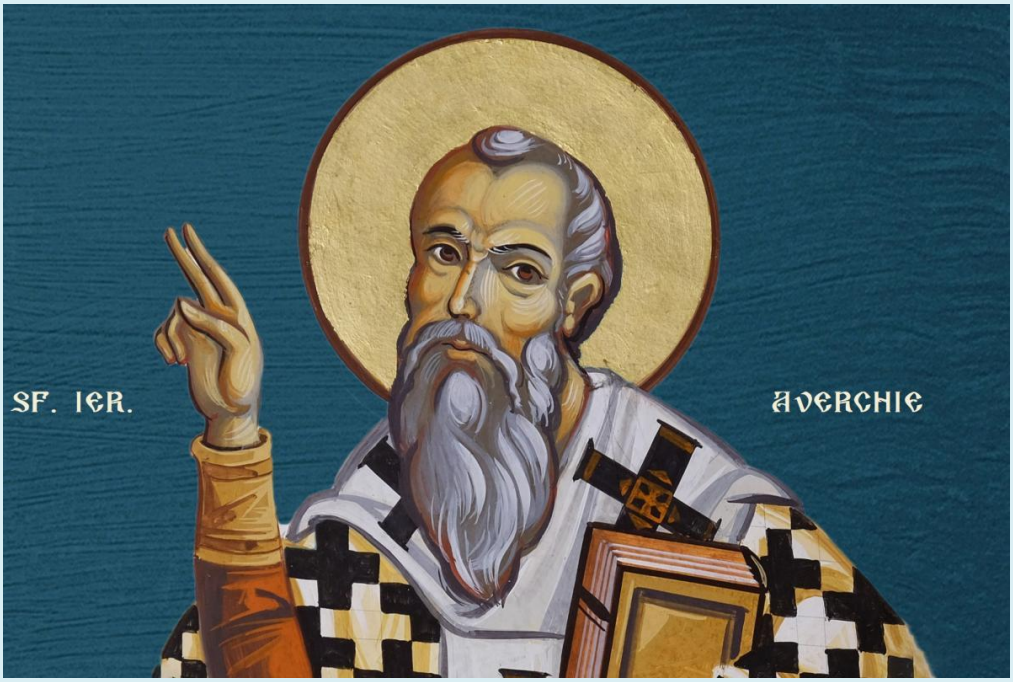

Tot Averchie a vindecat-o pe fiica împăratului, Lucilia, nevoind să primească în schimb decât hrană pentru săracii şi bolnavii din Ierapole.

Sfântul Averchie a călătorit apoi în Siria şi Mesopotamia, aducând împăcare între Bisericile tulburate din pricina ereziilor, pentru care a şi fost supranumit „cel întocmai cu apostolii”.

***

Tot în această zi pomenim pe cei şapte tineri din Efes: Maximilian, Iamvlih, Martinian, Dionisie, Antonin, Exacustodian şi Constantin, care au trăit în timpul împăratului Deciu (249-251), dar au rămas vii, în adormire, într-o peşteră, timp de 200 de ani, când au ieşit de acolo în vremea împăratului Teodosie cel mic (408-450), încredinţându-se toţi de învierea morţilor.

În vremea lui Deciu a fost dată poruncă împărătească să se aducă de către toţi jertfe idolilor păgâni. Cei şapte tineri din Efes nu au vrut să împlinească cererea împăratului şi au intrat într-o peşteră, rugându-se lui Dumnezeu să le ia sufletele, pentru a nu cădea în ispită.

Deci, trecând 200 de ani de la acel eveniment, în timpul împăratului Teodosie cel mic se născuse o rătăcire care tulbura Biserica şi care spunea că nu există înviere de obşte. Împăratul, văzând că Biserica este tulburată, nu ştia ce să facă şi se ruga Domnului să-l lumineze.

În acea vreme, stăpânul muntelui unde răposaseră cei şapte tineri, dorind să facă staul pentru turma sa, a răsturnat pietrele de la intrarea în peşteră şi aşa au ieşit cei şapte feciori, vorbind între ei ca şi când ar fi adormit ieri. Mare le-a fost mirarea tinerilor când au văzut la poarta cetăţii semnul crucii. Ajungând la episcopul şi la dregătorul oraşului, sfinţii au spus toate câte s-au întâmplat şi aşa a aflat şi Teodosie despre învierea din morţi a lor.

Mergând la peştera unde stătuseră tinerii, împăratul s-a bucurat foarte mult şi, pe când vorbea cu sfinţii, aceştia au fost cuprinşi de un somn adânc şi au răposat iarăşi în Domnul. Şi aşa s-au încredinţat toţi de adevărul învierii celei de obşte.

Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfinţii 7 tineri din Efes; Sfântul mucenic Tatuil

1. Biserica Ortodoxă îi sărbătorește astăzi, 4 august, și în data de 22 octombrie, pe cei șapte tineri din Efes: Maximilian, Exacustodian, Iamblic, Martinian, Dionisie, Antonin și Constantin.

Efesul a fost una din cele 12 cetăți întemeiate de grecii ionieni pe țărmul Asiatic al Mării Egee. Aici au înflorit din cele mai vechi timpuri comerțul și credința în zei. Foarte multe imperii au râvnit la bogăția Efesului. Templul zeiței Artemis (Diana) din Efes era de patru ori mai mare decât vestitul Panteon din Acropola Atenei, fiind una din cele șapte minuni ale lumii.

Biserica creștină a Efesului s-a dezvoltat încă din veacul apostolic. Răscoala argintarului Dimitrie și alungarea Sfântului apostol Pavel din cetate n-au împiedicat progresul ei. Faptele Apostolilor și Epistola către Efeseni a Sfântului apostol Pavel dovedesc viața creștină ce s-a întemeiat în Efes.

Aici a păstorit Timotei, pus episcop de Sfântul apostol Pavel, și tot aici a locuit Sfântul Ioan evanghelistul după trecerea Sfintei Fecioare Maria din această viață.

Istoria celor șapte tineri, scrisă de Simeon Metafrastul, de Nichifor Calist, de Teodor, Rufin și de alți scriitori, ca și organizarea aici a celui de-al treilea Sinod

Ecumenic în anul 431, precum și marele număr de mucenici efeseni, arată și mai mult locul de seamă pe care l-a avut Efesul în lumea creștină.

În timpul împăratului Deciu (249-251) - Caius Messius Quintus Decius - în toamna anului 249, a fost emis un edict de persecuție generală a creștinilor.

În acest context al declanșării unei persecuții generalizate în Imperiul Roman împotriva creștinilor, împăratul Deciu vine în jurul anului 250 în Efes și impune aplicarea imediată a Edictului de persecuție dat împotriva creștinilor. Între cei identificați ca fiind creștini au fost și cei șapte tineri pe care îi pomenim astăzi în Biserica noastră Ortodoxă, legionari importanți în trupele imperiale romane.

Unul dintre ei, Maximilian, era chiar fiul guvernatorului orașului Efes. Împăratul Deciu, aflând că acești tineri sunt creștini, a încercat printr-un interogatoriu direct să-i determine să apostazieze, însă, văzând că aceștia refuză, le-a dat un timp de reflecție între a muri pentru Hristos sau a-și păstra funcțiile în cadrul Armatei romane.

Cei șapte tineri s-au retras într-o peșteră din muntele Ohlon (azi muntele Pion) din imediata apropiere a Efesului. Cel mai tânăr dintre ei, Iamblic, cobora din când în când în Efes pentru a cumpăra hrană și pentru a aduce haine de schimb.

Împăratul Deciu, întorcându-se în Efes, și aflând că cei șapte nu au apostaziat, ci din contră s-au ascuns într-o peșteră din imediata apropiere a orașului, a ordonat să fie zidită intrarea în peșteră pentru ca cei șapte tineri să moară prin asfixiere și prin lipsa hranei.

Această sarcină ingrată a revenit unor doi ofițeri din Armata romană, Teodor și Rufin, care erau creștini în ascuns. Ei s-au aflat între ceilalți soldați romani care au îndeplinit ordinul împăratului și au scris pe două tăblițe de plumb pătimirea celor șapte tineri și le-au ascuns între pietrele puse la intrarea în peșteră.

2. Tot astăzi, Biserica Ortodoxă sărbătorește pe Sfântul mucenic Tatuil.

Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfântul ierarh Averchie, cel întocmai cu apostolii; Sfinţii 7 tineri din Efes (22 octombrie)

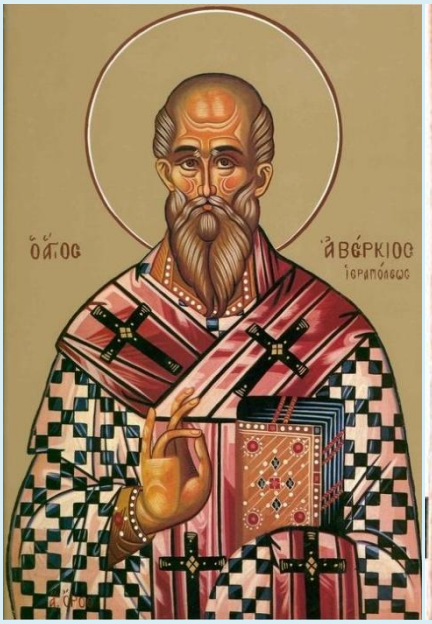

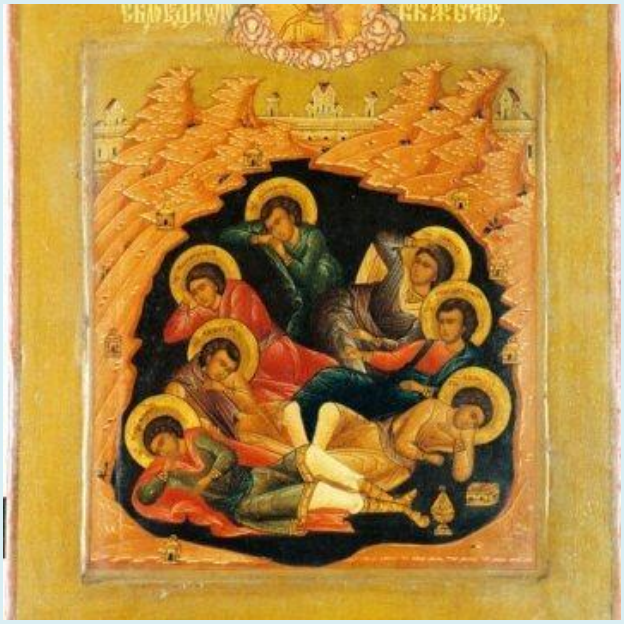

Biserica Ortodoxă sărbătorește astăzi pe Sfinții 7 tineri din orașul Efes și pe Sfântul ierarh Averchie, cel întocmai cu apostolii.

În timpul împăratului Deciu (249-251), în toamna anului 249, a fost emis un edict de persecuție generală a creștinilor. În acest context al declanșării unei persecuții generalizate în Imperiul Roman împotriva creștinilor, împăratul Deciu vine în jurul anului 250 în Efes și impune aplicarea imediată a Edictului de persecuție dat împotriva creștinilor.

Între cei identificați ca fiind creștini au fost și cei șapte tineri: Maximilian, Exacustodian, Iamblic, Martinian, Dionisie, Antonin și Constantin. Ei au fost legionari importanți în trupele imperiale romane, iar Maximilian era chiar fiul guvernatorului orașului Efes.

Împăratul Deciu, aflând că acești tineri sunt creștini, a încercat printr-un interogatoriu direct să-i determine să apostazieze, însă, văzând că aceștia refuză, le-a dat un timp de reflecție pentru a alege între a muri pentru Hristos sau a-și păstra funcțiile în cadrul armatei romane.

Cei șapte tineri s-au retras într-o peșteră din muntele Ohlon (azi muntele Pion) din imediata apropiere a Efesului. Cel mai tânăr dintre ei, Iamblic, cobora din când în când în Efes pentru a cumpăra hrană și pentru a aduce haine de schimb.

Împăratul Deciu, întorcându-se în Efes, şi aflând că cei şapte nu au apostaziat, ci din contră s-au ascuns, a ordonat să fie zidită intrarea în peşteră pentru ca cei şapte tineri să moară prin asfixiere şi lipsa hranei.

Această sarcină ingrată a revenit unor ofiţeri din armata romană, Teodor şi Rufin, care erau creştini în ascuns. Ei s-au aflat între ceilalţi soldaţi romani care au îndeplinit ordinul împăratului şi au scris pe două tăbliţe de plumb pătimirea celor şapte tineri şi le-au ascuns între pietrele puse la intrarea în peşteră. Pe firul relatării Sinaxarului aflăm că cei şapte tineri au adormit în peşteră timp de 372 de ani.

După această perioadă, un anume Adolie care stăpânea muntele Ohlonului a luat pietrele cu care fusese zidită intrarea în peşteră pentru a fi folosite la o anumită construcţie şi a descoperit astfel intrarea.

Trezindu-se ca dintr-un somn de o noapte, cei şapte tineri l-au trimis ca de obicei pe Iamblic să cumpere de mâncare. Acesta, ajungând în Efes, a fost uimit văzând atâtea biserici şi atâtea simboluri creştine peste tot şi ajungând la piaţă şi arătând moneda cu efigia împăratului Deciu a aflat că nu este de nici un folos, pentru că atunci erau alte monede în circulaţie, cu efigia altui împărat.

Ba, chiar mai mult, a fost arestat şi dus la guvernatorul oraşului Efes crezându-se că este un hoţ care a descoperit o comoară din timpul împăratului Deciu.

Guvernatorul, aflând de la tânăr despre faptul că este încă din timpul împăratului Deciu, l-a dus la episcopul Ştefan, şi Iamblic, realizând din convorbirea cu episcopul că nu mai trăieşte sub domnia lui Deciu, i-a condus pe toţi în peşteră la ceilalţi şase sfinţi.

Cu acest prilej au descoperit tăbliţele de plumb cu numele sfinţilor şi atunci, atât episcopul, cât şi guvernatorul au scris împăratului despre minunea cu cei şapte tineri din Efes. După scurt timp, cei 7 tineri au trecut la Domnul.

***

Sfântul ierarh Averchie, cel întocmai cu apostolii, a fost episcop în Ierapoli pe vremea împăratului Marcu Aureliu (161-180), pe când zeul Apolo era cinstit de către păgânii din acel oraş. Într-o noapte, Averchie a distrus toate statuile care împodobeau templul zeului. Deşi era urât de păgâni pentru fapta sa, el a avut curajul să iasă să propovăduiască pe Mântuitorul Iisus Hristos.

Prin tămăduirea minunată a trei tineri a reuşit să potolească mânia multor păgâni şi să boteze pe cinci sute dintre ei.

Episcopul Averchie a mai vindecat la Roma pe Lucilia, fiica împăratului Marcu Aureliu, care era logodită cu Lucius Verus.

Din Roma, Averchie a călătorit în Siria, Antiohia, Apamia și în celelalte orașe din jurul lor.

Trecând Eufratul, a mers în Bisericile din Nisibe și Mesopotamia. De aici s-a întors în Cilicia, Pisidia și Sinad. Întorcându-se în episcopia sa din Ieropolis a trecut cu pace la Domnul în anul 167, pe când avea 72 de ani.

Proloage- Pomenirea Sfinţilor şapte tineri din Efes: Maximilian, Exacustodian, Iamblie, Martinian, Dionisie, Ioan şi Constantin († 250) (4 august)

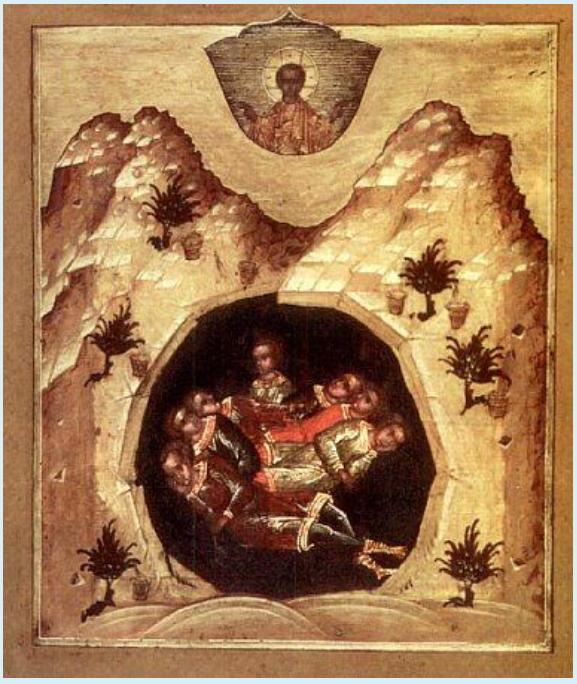

Luna august în 4 zile: pomenirea Sfinţilor şapte tineri din Efes: Maximilian, Exacustodian, Iamblie, Martinian, Dionisie, Ioan şi Constantin († 250)

Aceşti sfinţi au trăit pe vremea prigoanei lui Decius împăratul, fiind fii ai dregătorului cetăţii Efes, toţi cu credinţă în Hristos şi mărturisind, cu îndrăzneală, credinţa lor. Deci, auzind păgânul împărat de râvna propovăduirii lor, a dat poruncă să fie prinşi şi aduşi, în lanţuri, înaintea judecăţii lui. Şi, de îndată, a început împăratul să-i silească cu ameninţări şi făgăduinţe, să se lepede de credinţa creştinească şi să se întoarcă la închinarea idolilor păgâni. Dar tinerii l-au înfruntat cu bărbăţie pe împărat, care, văzându-i nesupuşi, cu atâta tărie, şi, pentru că fusese chemat în altă parte, de treburile împărăţiei, i-a slobozit şi le-a dat timp să se răzgândească, până la întoarcerea sa.

Deci, după plecarea împăratului, tinerii au folosit libertatea lor, mergând la casa părintească, de unde, au luat aur şi argint, pentru hrana lor, şi, apoi, ieşind din cetate, s-au ascuns în peştera ce se află în muntele Ohlon. Şi, petrecând zile multe, se rugau neîncetat lui Dumnezeu, ca să-i izbăvească de prigoană, iar Iamblic, cel mai tânăr dintre ei, mergea în cetate şi le cumpăra lor hrană.

Deci, mergând el odată în cetate, l-a văzut pe împărat şi, întorcându-se în peşteră, a spus aceasta fraţilor săi. Iar Decius, făcând cercetare pentru ei şi cunoscând că se află în munte, a născocit o osândă cumplită împotriva lor,

punând pe slujitorii împărăteşti să zidească gura peşterii, pentru ca astfel, tinerii să moară de foame.

Dar aceasta a fost cu pronia cerească a Iubitorului de oameni Dumnezeu, fiindcă, neîncetat rugându-se, cei şapte tineri au adormit, cu o minunată adormire.

Şi anii au urmat să curgă neîncetat. Împăratul Decius a murit şi alţi împăraţi au luat scaunul împărăţiei şi valuri nesfârşite de sânge creştinesc au adăpat pământul, din pricina prigonitorilor. Într-un târziu au ajuns a stăpâni lumea împăraţii creştini.

Deci, în zilele împăratului Teodosie cel tânăr (408-450), binevoind Dumnezeu să arate tuturor că este o înviere a morţilor, a deschis peştera, printr-un om, care căuta piatră, şi a înviat din morţi, după aproape două sute de ani, pe cei şapte tineri, care stăteau acum împreună, părându-li-se că s-au culcat aseară.

Apoi, au trimis pe Iamblic în cetate, să cumpere cele de trebuinţă. Şi, de mirare lucru a fost când, efesenii au văzut, umblând, pe uliţele lor, pe un tânăr îmbrăcat în haine, care se purtaseră în altă vreme şi care cumpăra hrana cu nişte bani de aur, purtând chipul împăratului Decius.

Plin de mirare era şi tânărul acela, văzând cetatea plină de biserici, iar semnul Sfintei Cruci pus pe ziduri. Şi cugeta întru sine, zicând: "Oare acesta este Efesul?" Deci, s-a făcut cercetare şi tânărul a vorbit şi de fraţii săi din peşteră.

Şi s-au dus la peşteră episcopul şi dregătorul cel mare din Efes şi au aflat în gura peşterii un sicriaş de aramă, cu două tăbliţe de plumb, pe care era scrisă chinuirea Sfinţilor. Apoi, intrând în peşteră, au aflat pe Sfinţi, treziţi ca dintr-un somn, după aproape două sute de ani, ca şi când n-ar fi adormit decât o noapte. Şi se minuna toată lumea, proslăvind pe Dumnezeu.

Iar tinerii, adeverind tuturor credinţa în învierea morţilor, şi-au dat sfintele lor suflete în mâinile lui Dumnezeu.

Întru această zi, cuvânt din Pateric, despre călugării ce mâncau la masă

Spunea unul din stareţi că trei lucruri călugăreşti sunt cinstite, de care ni se cuvinte nouă să ne apropiem cu frică, cutremur şi bucurie duhovnicească. Adică, împărtăşirea Sfintelor Taine, masa fraţilor şi spălarea picioarelor.

Încă, a adăugat şi o pildă, zicând: "A fost un bătrân mare şi văzător cu mintea şi i s-a întâmplat, odată, să stea cu mai mulţi fraţi la masă. Şi, pe când mâncau ei,

bătrânul lua aminte, cu duhul, şi vedea că unii mănâncă miere, alţii pâine, iar alţii lucruri necurate şi se minuna întru sine şi se ruga lui Dumnezeu, zicând: "Doamne, descoperă-mi taina aceasta, că, aceleaşi bucate fiind puse pe masă, înaintea tuturor aşa schimbate se văd, când le mănâncă." Şi i-a venit lui glas de sus, zicând: "Cei ce mâncau miere, aceştia sunt cei ce, cu frică, cutremur şi bucurie duhovnicească, stau la masă şi neîncetat se roagă, şi rugăciunea lor se suie, ca tămâia, la Dumnezeu. Iar cei ce mâncau pâine, aceştia sunt cei ce mulţumesc pentru înfruptarea din cele dăruite de la Dumnezeu. Iar cei ce mâncau lucruri necurate, aceştia sunt cei ce cârtesc şi zic: "Asta e bună, asta e putredă."

"Deci, nu trebuie," zicea bătrânul, "să socotim acestea, în acest fel, ci, mai mult, să proslăvim pe Dumnezeu şi laude să-I înălţăm Lui, ca să se împlinească cuvântul, cel zis de apostol: "Ori de mâncaţi, ori de beţi, ori altceva de faceţi, toate, spre slava lui Dumnezeu, să le faceţi! " "

Întru această zi, cuvânt al Sfântului Vasilie cel mare

"Iată, acum, vreme potrivită, a zis apostolul, iată, acum ziua mântuirii" (II Cor. 6,2). Acesta este veacul pocăinţei, acela al răsplătirii. Acesta al lucrării, acela al dării de plată. Acesta, al răbdării, acela, al mângâierii. Acum, Dumnezeu este ajutător celor ce se întorc, din calea cea rea, iar, atunci, va fi înfricoşător şi neschimbat, întrebător, nu numai despre fapte şi cuvinte, ci şi despre gânduri. Acum îndelunga-răbdare să-I primim, iar, atunci, când vom învia, Îi vom cunoaşte dreapta judecată. Unii, în osânda veşnică, iar alţii, în viaţa cea veşnică; şi fiecare va lua plata după faptele sale.

Oare, pentru ce întârziem a asculta pe Hristos, Care ne-a chemat pe noi la cerească Lui Împărăţie? Oare, nu suntem treji? Oare, nu suntem chemaţi la păzirea Evangheliei, în viaţa noastră cea obişnuită? Oare, nu vedem cu ochii ziua Domnului cea înfricoşătoare, întru care, cei ce vor sta de-a dreapta Domnului, pentru faptele lor, vor lua Împărăţia Cerului, iar, cei ce vor sta de-a stânga, pentru lipsa faptelor bune, vor fi aruncaţi în gheena focului şi în focul cel veşnic? Acolo va fi plânsul şi scrâşnirea dinţilor. Însă noi zicem că dorim Împărăţia Cerească, dar, cu ce s-ar putea să o câştigăm pe ea, nu ne îngrijim. Ci, încă, nici o durere nu vrem să primim şi nici o osteneală nu ne dăm, pentru poruncile lui Dumnezeu, iar răsplata cerească, pentru nevoinţe, o socotim ca o închipuire a minţii noastre. Pentru că cine, dormind sau stând, în vremea semănatului, îşi va umple sânul său de spice, în vremea secerişului? Cine culege via cea nesădită şi nelucrată de el? Roadele sunt, adică, ale cui sunt şi ostenelile. Cinstirile şi cununile sunt ale acelora care au biruit. Cine, oare, va încununa pe cel ce nu s-a luptat cu potrivnicul? Şi, încă, nu numai a birui, se cade, ci şi a se lupta, după lege, precum a zis Pavel, adică să nu lăsăm ceva din cele poruncite

nouă, ci să le împlinim, precum ni s-a poruncit. Că fericită este sluga aceea, zice Domnul, pe care, venind stăpânul său, o va găsi făcând nu precum s-ar întâmpla, ci, aşa, precum i s-a poruncit.

Dumnezeului nostru, slavă !

Proloage - Pomenirea Sfinţilor şapte tineri din Efes (22 octombrie)

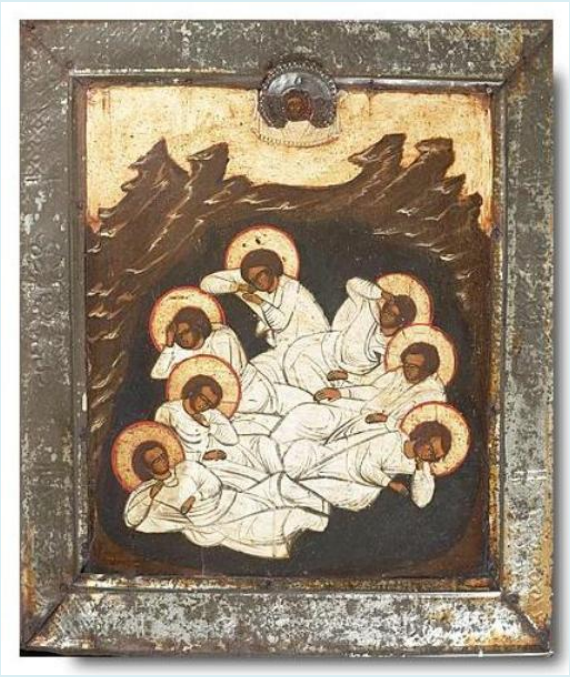

Întru această zi (22 octombrie), pomenirea Sfinţilor şapte tineri din Efes.

Aceşti Sfinţi au trăit în zilele împăratului Deciu (250-253) şi gândindu-se, s-au sfătuit de şi-au împărţit averea la săraci şi au intrat într-o peşteră. Şi s-au rugat lui Dumnezeu să le ia sufletele, ca să nu cadă în mâna împăratului; şi aşa s-au săvârşit.

Iar când s-a întors Deciu la Efes, a întrebat despre dânşii, ca să aducă jertfă idolilor, şi, aflând că au murit în peşteră, a poruncit să se astupe gura peşterii.

Trecând de atunci două sute de ani, pe vremea împărăţiei lui Teodosie cel mic (408-450) s-a născut o rătăcire, precum că nu este Înviere. Şi împăratul, văzând că se tulbură Biserica lui Dumnezeu (că se aflau şi unii dintre episcopi prinşi de acel eres), sta la îndoială, neştiind ce să facă. Deci, se rugă lui Dumnezeu, cu lacrimi, ca să-i arate un semn. Şi pentru aceea, Domnul nu i-a trecut lacrimile lui cu vederea, ci i-a arătat semn.

Stăpânul muntelui în care era peştera, unde răposaseră cei şapte tineri, a vrut în acea vreme să facă din peşteră staul pentru turma sa. Şi, răsturnând pietrele de la peşteră, pentru zidirea staulului, s-a deschis gura peşterii şi, din porunca lui Dumnezeu, s-au deşteptat acei şapte feciori ce se săvârşiseră acolo. Şi vorbeau între dânşii ca şi când ar fi adormit ieri, fără nici o schimbare, cât nici hainele ce purtau nu se stricaseră şi, mai vârtos, îşi aduceau aminte că şi Deciu împăratul îl caută, ca să-i chinuiască.

Şi, vorbind între dânşii, unul dintre ei, Maximilian, zicea către ceilalţi: "De cumva ne vor prinde, fraţilor, să stăm bărbăteşte şi să nu vindem bunul neam al credinţei noastre. Iar tu, frate Iamblic, du-te de cumpără pâine şi ia mai multă, că aseară ai adus puţină şi ne-am culcat flămânzi. Şi află şi despre Deciu ce gând are cu noi."

Mergând Iamblic în cetate şi văzând la poartă semnul crucii, s-a mirat. Şi, văzând acelaşi semn şi în alte părţi şi clădirile schimbate şi altfel de oameni, i se părea că visează, sau că nu-şi este în fire.

Iar, mergând către cei ce vindeau pâine, a luat pâine şi, dându-le argintul, se grăbea ca să se întoarcă. Deci, văzând că vânzătorii arătau argintul între ei şi pe la alţii şi căutând la dânsul, îl învinuiau că a aflat o comoară, precum arată argintul care avea chipul celui ce a împărăţit cu mulţi ani mai înainte, pe Iamblic îl cuprinse frica şi grija şi nu ştia ce să grăiască. Cugetând că l-au cunoscut şi-l vor duce la împăratul Deciu, căzu la dânşii cu rugăminte, zicând: "Rogu-mă vouă, domnii mei, dacă aţi luat argintul, luaţi şi pâinea, numai pe mine să mă lăsaţi, să-mi caut calea."

Iar aceia îi ziceau: "Arată-ne comoara şi ne fă şi pe noi părtaşi, sau de nu, te vom da spre moarte." Acestea, zicându-i şi văzându-l că stă la gânduri, l-au legat de grumaji şi, purtându-l prin târg, l-au adus la stăpânul cetăţii, ca să dea seamă. Şi acesta, văzându-l, i-a zis: "Spune-ne tinere, cum ai aflat comoara, cât de mare este şi unde se află?"

Iar el a răspuns: "N-am aflat nici o comoară, ci banii sunt de la părinţi şi ce se întâmplă acum nu-mi dau seama."

Iar stăpânitorul a zis: "Dar din care cetate eşti?"

El a zis: "Din aceasta sunt, de este acesta Efesul."

Iar stăpânitorul a zis: "Dar care sunt părinţii tăi? Să vie la noi şi, dacă se va cunoaşte adevărul, te vom crede."

Iar el a zis: "Cutare este tatăl meu şi cutare este mama mea şi cutare îmi sunt rudele şi cutare îmi este moşul meu."

Iar dregătorul a zis: "Nu vei putea tu să ne faci să te credem, spunându-ne nume străine, care nu mai sunt acum, că sunt afară de cele obişnuite."

Iar Iamblic a zis: "De nu mă crezi că-ţi spun adevărul, nu ştiu să-ţi spun altceva."

Atunci dregătorul a zis: "Păgâne, banul tău mărturiseşte, după înscrisul de pe el, că este din zilele împăratului Deciu. Iar tu, fiind tânăr, nici treizeci de ani având, te sileşti să ne amăgeşti.

Atunci Iamblic, căzând la picioarele lor se rugă zicând: "Mă rog vouă, domnii mei, spuneţi-mi unde se află împăratul Deciu, care era în această cetate?"

Iar ei au zis: "În vremile acestea nu se află împăratul Deciu, ci a fost mai înainte cu mulţi ani."

Şi Iamblic a zis "Deci, pentru aceasta, v-aţi mirat voi, domnii mei. Veniţi, dar, după mine şi vă voi duce pe voi la fraţii mei, care sunt în peşteră şi, printr-inşii, se vor crede cuvintele mele. Că eu ştiu cum am fugit de către faţa împăratului Deciu. Şi ieri, venind ca să cumpăr pâine, am văzut pe Deciu intrând aici în cetate."

Şi, auzind aceastea, episcopul Marin a zis către dregător: "Mi se pare că s-ar putea să se fi întâmplat vreo minune în această povestire. Deci, ia să mergem cu dânsul împreună, să vedem." Şi, mergând după cuvintele acestea, a intrat mai întâi Iamblic în peşteră, după aceea episcopul. Şi întorcându-se spre partea dreaptă a uşii, au văzut un sicriaş pecetluit cu două peceţi de argint. (Era sicriaşul pe care îl puseseră Rufin şi Teodor, creştini fiind, care au fost trimişi împreună şi cu alţii de Deciu, ca să astupe peştera, aflând de moartea celor ascunşi acolo, scriind în el spre pomenirea Sfinţilor şi însemnându-le numele pe table de plumb). Deci, citind s-au minunat.

Şi, intrând, înlăuntru, în peşteră, au aflat pe Sfinţi. Şi au căzut la picioarele lor şi, şezând, îi întrebau. Iar ei povesteau mai întâi despre ale lor. După aceea, de isprăvile împăratului Deciu. Şi se mirau toţi şi slăveau pe Dumnezeul minunilor.

Atunci, dregătorul, împreună cu episcopul au scris înştiinţare la împăratul Teodosie şi i-au vestit despre toate cele mai sus zise.

Deci, împăratul, luând scrisoarea, s-a umplut de bucurie pentru o înştiinţare ca aceasta şi, a mers foarte degrabă acolo, la acel loc, şi cum a intrat în peşteră a căzut la pământ şi i se bucură sufletul că i-a ascultat Domnul rugăciunea lui, arătându-i pe faţă învierea morţilor.

Deci, făcând împăratul nu puţină vorbire împreună cu Sfinţii, cu episcopii şi cu dregătorii, Sfinţii s-au cuprins ca de un somn şi, privind toţi cum dormeau, au răposat iarăşi în Domnul.

Atunci, împăratul, dând haine scumpe şi aur şi argint, ca să facă şapte scrie, întru cinstea Sfinţilor, a poruncit de i-au pus într-însele.

Iar peste noapte, Sfinţii s-au arătat împăratului şi i-au zis: "Lasă-ne împărate pe pământ, unde odată am înviat."

Şi, făcându-se adunare mare de episcopi, împăratul a pus pe Sfinţi pe pământ, precum ei porunciseră prin vis, şi, făcând praznic de bucurie, a dat multă milostenie la săracii cetăţii Efesului şi s-a bucurat tot poporul său, cinstindu-l cu daruri. Deci, a slobozit şi pe episcopii care erau închişi, încredinţându-se toţi de învierea morţilor şi s-a făcut praznic obştesc, mulţumind şi slăvind pe Dumnezeu.

Întru această zi, cuvânt din Pateric despre osândirea fratelui.

Minunatul Ioan Savaitul ne spunea, zicând: "Şezând eu la o margine de pustie, a venit la mine un oarecare frate, de la o mânăstire, pentru cercetare. Şi l-am întrebat pe el: "Ce mai fac părinţii?"

Şi mi-a zis mie: "Bine, cu rugăciunile voastre." Deci, l-am mai întrebat pe el despre un frate, care avea un nume rău. Mi-a zis mie acela: "Crede-mă pe mine, părinte, că nu s-a schimbat din numele acela."

Aceasta auzind, am zis: "Oh!" Şi zicând eu, oh, am fost răpit ca într-o uimire de somn şi m-am văzut pe mine stând înaintea sfântului loc al Căpăţânii şi pe Domnul nostru Iisus Hristos stând în mijlocul a doi tâlhari. Şi am început să mă închin.

Iar, dacă m-am apropiat, îndată ce m-a văzut, Domnul s-a întors spre îngerii care-I stăteau înainte şi le-a zis lor: "Scoateţi-l pe el afară, că Îmi este Mie ca un anticrist, înainte de judecata Mea, el a judecat pe fratele său."

Deci, după ce m-a izgonit pe mine, dacă am voit să ies prin uşi mi s-a prins mantia mea şi s-a întărit şi am lăsat-o pe ea acolo.

Apoi, îndată deşteptându-mă, am zis către fratele cel ce venise: "Rea îmi este mie ziua aceasta."

Şi mi-a zis mie: "Pentru ce, părinte?" Atunci i-am spus lui ceea ce mi se arătase mie şi am zis: "Mantia, adică acoperământul lui Dumnezeu mi-a rămas şi sunt lipsit de ajutorul lui Dumnezeu."

Şi din ziua aceea, după certarea Domnului, am rătăcit şapte ani prin pustietăţi, nici pâine gustând, nici sub acoperământ intrând, nici cu om vorbind, până ce am văzut pe Domnul meu întorcându-se să-mi dea mantia mea."

Iar noi, aceste cuvinte ale minunatului Ioan auzindu-le, am zis: "Dacă cel drept abia se mântuieşte, apoi cel necurat şi păcătosul cum se vor îndrepta."

Drept aceea, se cuvine nouă a ne îngriji de ale noastre păcate şi a nu judeca pe nimeni din cei ce greşesc. Pentru că scris este: "De vom acoperi greşelile fratelui, apoi şi Dumnezeu ne va acoperi pe noi."

Întru această zi, cuvânt al Sfântului Antioh, despre clevetire.

Cumplită este vătămarea clevetitorului şi asemenea diavolului este precum s-a zis despre el în Psalm: "Va smeri pe cel clevetitor." Că vrăjmaşi sunt clevetitorii şi de Dumnezeu urâţi şi părtaşi cu cei ce au vândut adevărul şi au răstignit pe Domnul nostru Iisus Hristos, Care zicea: "Eu sunt Calea, Adevărul şi Viaţa."

Porunceşte încă şi Legea, zicând: "La toată nedreptatea şi greşala să nu fii martor." Că zice: "Prin gura a două sau a trei mărturii, este vrednic de crezut orice cuvânt."

Iar Saul, călcând porunca aceasta, a ucis trei sute de preoţi ai Domnului, pe mărturia unui clevetitor, Doicul sirianul.

Iar la Proverbe zice: "Cel ce defaimă pe cel sărac, supără pe Făcătorul lui." Şi iarăşi: "Slava omului este a se întoarce de la clevetiri, iar cel fără de minte se leagă cu ele."

Iar David se roagă să scape de clevetiri, zicând: "Izbăveşte-mă de clevetirea oamenilor şi mă acoperă de adunarea celor ce viclenesc, care şi-au ascuţit limbile ca o sabie." Iar altul zice: "Cel ce cleveteşte pe sărac, multe răutăţi adună." Şi iarăşi: "Omul necurat se laudă, defăimând pe altul." Şi iarăşi: "Decât leul flămând şi decât lupul însetat, mai amarnic decât amândoi este clevetitorul, că varsă sânge cu limba." Şi a mai zis: "Clevetitorul se măreşte, săpând cu limba groapă aproapelui, iar mai pe urmă singur cade întrânsa."

Iar Ecleziastul zice: "M-am întors şi am văzut toate clevetirile ce se fac sub soare. Şi, iată, lacrimile celor clevetiţi, şi nu este cine să-i mângâie pe dânşii." Şi iarăşi: "Clevetirea îl tulbură pe cel înţelept, iar pe cel fără de minte îl pierde."

Iar David zice: "El va mistui pe fiii celor săraci şi va smeri pe cel clevetitor." Deci, să ne depărtăm pe noi, fraţilor, de la toate clevetirile, temându-ne de

pedepsele cele amare ale celor ce fac unele ca acestea. Şi, împreună cu Pavel, să zicem: "Clevetiţi fiind, binecuvântăm, goniţi, răbdăm, huliţi, mângâiem. Ca nişte gunoi ne-am făcut, tuturor de dispreţuire." Să nu fim osândiţi împreună cu vrăjmaşii lui Hristos, care, venind la Pilat, L-au defăimat pe Domnul, zicând: "Pe Acesta L-am aflat răzvrătind neamul nostru şi oprindu-ne a da dajdie Cezarului, zicând că este El însuşi împărat." Iar El, ca un mieluşel fără de răutate, răbda.

Dumnezeului nostru, slavă !

Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfinţilor şapte tineri din Efes (4 august)

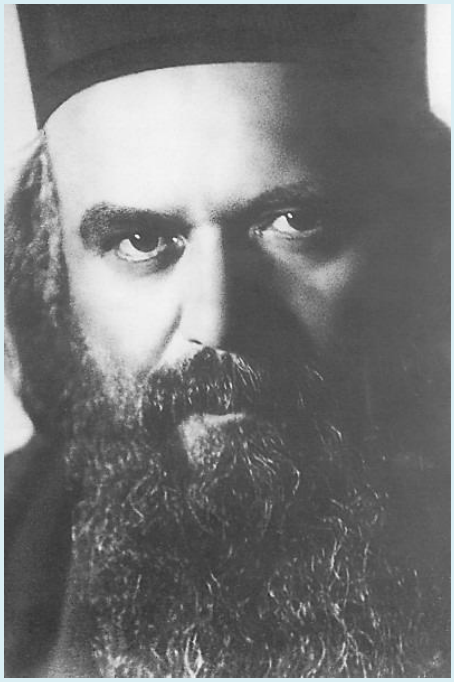

În timpul împărăţiei lui Decius au fost cumplite prigoane împotriva creştinilor. Însuşi Decius a mers la Efes, unde a poruncit cu mult zgomot să se organizeze festival păgânesc în toată cetatea, la care să fie prezent tot poporul, până la unul.

Închinătorii la idoli aveau să „sărbătorească" mai ales prin aceea că în aceeaşi zi aveau să fie daţi la torturi bestiale şi la moarte mulţime de creştini. Dar şapte tineri, care erau cu toţii ostaşi, nu s-au alăturat necuratei idolatrii, ci s-au rugat lui Dumnezeu cu dinadinsul să îi păzească şi să îi mântuiască pe creştinii cei care erau măcelăriţi ca animalele de junghiere. Aceşti şapte tineri erau fiii celor mai de vază bărbaţi ai cetăţii Efes. ***Numele lor sunt Maximilian, Iamblicus, Marinian, Ioan, Dionisie, Exacustodianus şi Antoninus.***

Când au aflat că numele lor au fost citate acuzator înaintea împăratului, ei s-au retras pe o înălţime din apropierea Efesului, numită Dealul Celion, şi acolo s-au ascuns într-o peşteră. Aflând împăratul despre aceasta, a poruncit zidirea intrării în peşteră, spre a-i da pe tineri morţii prin înfometare şi sufocare.

Dar Dumnezeu, întru a Sa minunată şi negrăită purtare de grijă a adus un somn nemaîntâlnit asupra celor şapte tineri, care a durat peste două sute de ani.

La vremea zidirii gurii peşterii, doi curteni imperiali care în taină erau creştini, Theodor şi Rufin, au zidit în grosimea peretelui şi o cutiuţă de cupru, în care au aşezat scrise, pe plăcuţe de plumb, numele fiecărui tânăr şi moartea lor muce-

nicească, în timpul împărăţiei păgânului şi idolatrului Decius. S-au scurs mai mult de două sute de ani de la faptele acestea.

În timpul împărăţiei lui Teodosie cel mic (408-450) s-a iscat o dispută aprinsă cu privire la posibilitatea învierii morţilor, în care unii, şi nu puţini, dintre cei ai Bisericii, nu credeau, sau pe care o puneau la îndoială. Împăratul Teodosie se afla în mare întristare şi tulburare din pricina acestei dezbinări în biserică şi se ruga lui Dumnezeu să dezvăluie grabnic, precum va voi, oamenilor adevărul.

S-a întâmplat atunci că nişte păstori din Adolius, care stăpâneau dealul Celion, să aibă nevoie de noi staule pentru oile lor; de aceea ei au şi început să le ridice, folosind pietre tocmai de la acea peşteră. Ei mişcau şi scoteau piatră cu piatră, pe care o potriveau apoi în noul zid de împrejmuire al staulului oilor. Deodată tinerii s-au trezit din somnul lor, la fel de tineri şi de sănătoşi ca în ziua în care au adormit. Vestea acestei minuni s-a răspândit ca fulgerul în toată împărăţia, astfel încât însuşi împăratul a venit însoţit de sobor de ierarhi şi preoţi şi a stat de vorbă cu tinerii, cuprins de bucurie şi de uimire.

La distanţă de o săptămână de la minunata lor trezire, tinerii au adormit iar somnul morţii celei fireşti, întru aşteptarea învierii de obşte.

Împăratul Teodosie a voit să ia trupurile lor şi să le aşeze în racle cu totul de aur, dar tinerii s-au înfăţişat în vis înaintea împăratului şi i-au cerut să fie lăsaţi în pământul peşterii în care au adormit întâi.

Cântare de laudă la cei şapte tineri din Efes

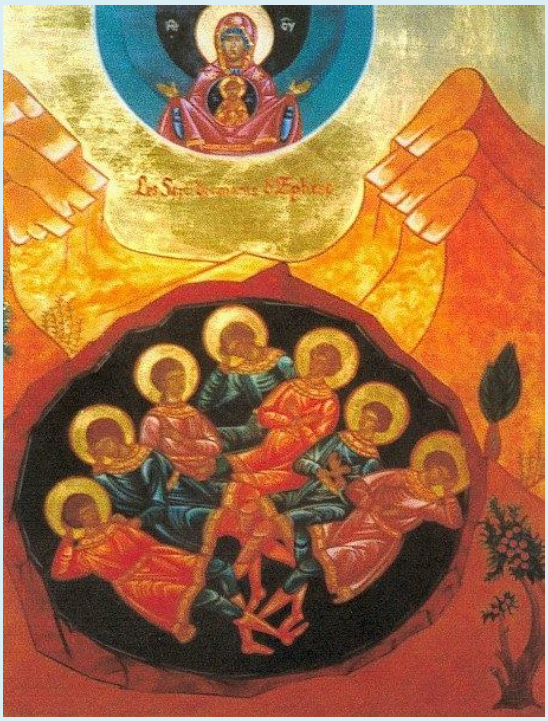

Când ultimele raze de soare au înroşit apusul,
Cei şapte tineri lui Dumnezeu s-au rugat
Ca ziua cealaltă să îi afle în pace,
Ca întru ea sănătoşi să se scoale,
Lui Dumnezeu laudă aducând.

Dar în zori ei la chin în faţa lui Decius
Aflat-au că sunt chemaţi,
Şi în peşteră culcându-se,
somn îndelungat au dormit.

Timpul a trecut, secole lungi.
Zorii unei noi dimineţi orizontul au înroşit,
Şi cei şapte tineri din al lor somn s-au trezit.

Iamblicus, cel mai tânăr, la Efes a ieşit,
Ca să afle ce se întâmpla în cetate:
De Decius vieţile lor tot vânate sunt?

Şi un ban a voit ca să-l schimbe pe pâine,
Căci erau înfometaţi.

Dar iată ciudată minune:

Poarta cetăţii nu mai este aceeaşi.
Iar cetatea-i cu totul schimbată,
Nimic nu mai este la fel.

Acesta Efesul nu mai este – oare unde se află?
Peste tot sunt biserici slăvite,
Iar Sfânta Cruce se înalţă peste tot!

Imblicus se-ntreabă: au visez eu oare?
Ale oamenilor chipuri nu le recunoaşte nicicum,
Rudele nu le mai află.
Prigoane nu mai vede nicăieri, mucenicii lipsesc!

„Frate, rogu-te, astă cetate, cum se numeşte?
Şi ce împărat domneşte în ea?”

La astă întrebare Iamblicus răspuns nu primeşte,
Căci cetăţenii se uită la el miraţi:
Grăind unul cu altul, ei îl privesc uimiţi:
„Efesul este a noastră cetate,
şi peste ea Teodosie împărăţeşte-n Hristos!”

Proconsulul prinde de veste, la fel şi bătrânul episcop;
Cetatea întreagă se miră, la peşter-aleargă într-un suflet:
Acolo poporul taina o vede, toţi cad la pământ,
Slăvind pe Dumnezeu,
Şi pe robii Lui, ai lui Hristos cel înviat.

Părintele Cleopa Ilie - Predică la Duminica a XXIV-a după Rusalii (Despre cei adormiţi în Hristos)

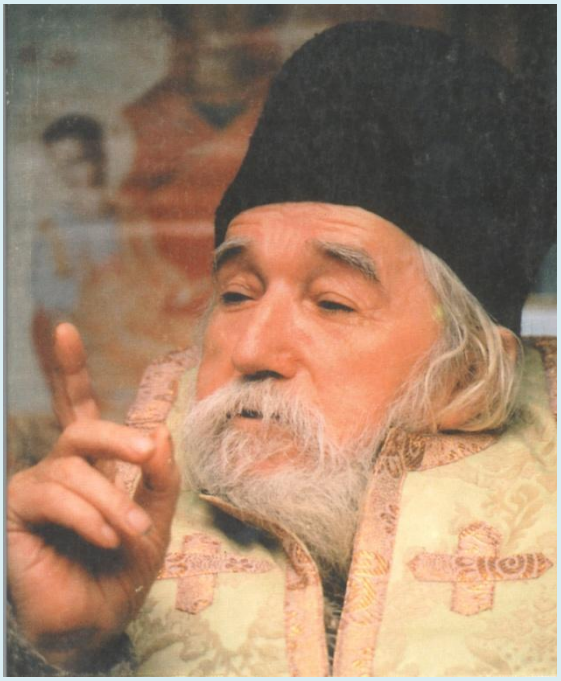

Iar El a zis: Nu plângeţi; nu a murit, ci doarme (Luca 8, 52)

Iubiţi credincioşi, în Sfânta Evanghelie de astăzi aţi auzit despre două minuni mari şi prea slăvite, pe care le-a făcut Domnul Dumnezeul şi Mântuitorul nostru Iisus Hristos. Una cu vindecarea femeii care era în curgerea sângelui de doisprezece ani; iar alta cu învierea fiicei lui Iair, mai marele sinagogii din Capernaum. În predica de azi vom vorbi despre cei adormiţi în Domnul.

Dar mai întâi să ne punem o întrebare. ***Pentru care pricină a zis Mântuitorul către cei ce erau de faţă şi plângeau după fiica lui Iair, care murise: Nu plângeţi; nu a murit, ci doarme (Luca 8, 52).***

Iată răspunsul: ***Acest cuvânt l-a zis Mântuitorul, ca să ne arate că, după venirea Sa cu trupul în lume, toţi cei ce vor crede în El şi vor face poruncile Lui, nu vor mai muri cu sufletul. Chiar de mor cu trupul, ei sunt vii înaintea Lui***, după cum şi în alt loc al Sfintei Evanghelii ne-a spus Hristos: ***Cel ce va crede întru Mine, chiar de ar muri, viu va fi (Ioan 11, 25). Adică, unii ca aceştia numai cu trupul sunt adormiţi, iar nu şi cu sufletul.***

Acest adevăr ni-l arată pe larg şi marele Apostol Pavel care zice: **Fraţilor, despre cei ce au adormit, nu voiesc să fiţi în neştiinţă ca să nu vă întristaţi ca ceilalţi, care nu au nădejde (I Tesaloniceni 4, 13). *Care sunt cei ce nu au nădejde?*** Sunt cei care cred că odată cu moartea trupului, moare şi sufletul şi că

niciodată nu vor mai învia cei morţi ai lor, precum au fost şi sunt păgânii închinătorii de idoli şi toate popoarele care nu cred în Hristos şi în învierea Lui din morţi.

Noi însă, credem că Iisus a murit şi a înviat. Şi la fel credem că Dumnezeu pe cei adormiţi întru Iisus, ***îi va aduce la învierea, cea de apoi, împreună cu El (I Tesaloniceni 4, 14). Căci dacă am murit împreună cu Hristos, credem că vom vieţui împreună cu El (Romani 6, 8; I Corinteni 15, 49).*** Cât despre cei morţi în credinţa în Iisus Hristos, ei nu sunt morţi ci adormiţi, aşa cum adevereşte Sfânta şi dumnezeiasca Scriptură, care zice: ***Hristos a înviat din morţi, fiind începătura învierii celor adormiţi (I Corinteni 15, 20). Vedeţi că nu zice: începătura învierii celor morţi, ci a acelor adormiţi?***

Aşadar, prea luminat ne arată aceste mărturii ale Sfintei Scripturi că cei ce mor cu credinţa în Iisus Hristos, nu sunt "morţi", căci după cum nu putem zice unui om ce doarme că este mort, tot aşa şi celor ce au adormit în Hristos nu le putem spune că sunt morţi, ci adormiţi. Aceştia, la judecata de apoi, se vor scula şi vor avea mărturie de la Hristos înaintea Tatălui, despre credinţa lor cea dreaptă şi despre faptele lor cele bune (Matei 10, 32; 25, 34; Luca 12, 8; Apocalipsa 3, 5). Aşa a adormit în Hristos, Sfântul întâiul mucenic şi arhidiacon Ştefan, fiind ucis cu pietre de către iudei pentru mărturisirea lui Iisus Hristos, care se ruga şi zicea: ***"Doamne Iisuse, primeşte duhul meu!" Şi îngenunchind a strigat cu glas mare: Doamne, nu le socoti lor păcatul acesta! Şi zicând acestea a adormit (Fapte 7, 59-60).***

Aşa au adormit milioane de sfinţi şi martiri care au crezut şi au mărturisit pe Hristos şi care nu sunt morţi, ci adormiţi în Hristos până la obştească înviere.

Iubiţi credincioşi, după ce aţi auzit că toţi cei ce mor cu credinţă statornică în numele lui Iisus Hristos, nu sunt morţi ci adormiţi, este bine să arătăm şi în ce fel vor învia cei adormiţi în Hristos. Trebuie să ştiţi şi să înţelegeţi, că toţi cei adormiţi în Hristos, nu se vor scula la judecata viitoare, tot aşa cum au fost când au murit cu trupul. Nu, cu adevărat nu.

Avem atâtea mărturii în Sfânta Scriptură despre acest lucru că la judecata de apoi, cu mare prefacere se vor schimba trupurile celor adormiţi în Hristos şi cu însuşiri şi daruri prea minunate se vor îmbrăca atunci. Pe aceste însuşiri şi daruri ale trupurilor celor adormiţi în Hristos, ni le arată marele Apostol Pavel, zicând: ***Seamănă-se întru stricăciune, scula-se-va întru slavă; seamăna-se întru slăbiciune, scula-se-va întru putere; seamănă-se trup firesc, scula-se-va trup duhovnicesc (I Corinteni 15, 42-44).***

Apoi, arătând că este trup firesc şi trup duhovnicesc, zice: ***Este trup firesc, este***

şi trup duhovnicesc. De aici înţelegem că trupurile drepţilor la judecata cea viitoare vor străluci ca soarele, după cum a zis Domnul Însuşi: ***Atunci drepţii vor străluci ca soarele întru împărăţia Tatălui lor (Matei 13, 43).*** Mai trebuie să ştim că prea minunată va fi atunci acea uşurime şi lesne mişcare a trupurilor drepţilor.

Atunci ei se vor purta cu iuţeala fulgerelor în orice parte a lumii şi ca gândul vor zbura din cer şi vor veni la mormintele şi la trupurile lor (Uşa pocăinţei, Braşov, 1812, Cartea a II-a, p. 85 şi Cartea a IV-a, p. 254).

Nici o întârziere nu li se va pricinui lor din greutatea duhovniceştilor trupuri. De aceea înţeleptul Solomon cu scânteile focului a asemănat pe drepţi, zicând: ***Ca scânteile prin foc vor fugi (Înţelepciunea lui Solomon 3, 7); căci*** scânteile focului când se împrăştie de vânt, pretutindenea cu mare lesnire se risipesc. Încă vor avea în vremea aceea trupurile drepţilor mare şi covârşitoare subţirătate, încât vor trece prin celelalte trupuri şi prin orice fel de materie, asemenea cu trupul Domnului după înviere, care a trecut prin piatra mormântului şi prin uşile încuiate ale ucenicilor cu mare lesnire şi fără de nici o oprire.

Dar, fraţii mei, cine poate spune câtă bucurie şi câtă mirare va fi atunci când aceste suflete duhovniceşti şi slăvite vor veni din cer la judecata viitoare, cu ochii lor plini de lumină şi de bucurie şi vor căuta pe pământ trupurile lor. Ce fel de vorbire se va face împreună atunci între sufletele şi trupurile lor? Câte dulci şi sfinte sărutări, câte duhovniceşti îmbrăţişări vor face atunci sufletele către trupurile lor cu care au vieţuit pe pământ? Atunci va zice sufletul către trupul său, cuvântul cel din Sfânta Scriptură: ***Cât de frumos eşti dragul meu şi cât de drăgăstos eşti tu (Cântarea Cântărilor 1, 15.) Iubitul meu este alb şi rumen şi întru zeci de mii este întâiul. Trandafirii mirositori sunt obrajii lui, strat de ierburi aromate, iar buzele lui la fel cu crinii roşii (Cântarea Cântărilor 5, 10-13).*** După aceste convorbiri va zice sufletul către trupul său:

"Vino, trupule, prietenul meu din măruntaie să ne unim unul cu altul împreună, ca un mire cu mireasa sa, că iată iarna a trecut şi s-a sfârşit, iar grindinile, furtunile şi tulburările lumii nu mai sunt. Bunătăţile cerurilor se gătesc, bucură-te dar fratele meu împreună locuitorule. Acum Dumnezeu a dat sfârşit dorului meu celui de mult pe care îl aveam de a mă întâlni şi de a mă uni cu tine. Câte osteneli am suferit noi împreună pe pământ, câte scârbe, câte suferinţe, câte lacrimi am vărsat împreună, câte privegheri, câte dureri am răbdat împreună când eram în viaţa cea de pe pământ şi suspinam după viaţa cea veşnică? Dar acum, moartea s-a pierdut, patimile s-au prăpădit, a sosit viaţa şi învierea, nestricăciunea şi odihna. Unde ai fost atâţia ani, unde atâta vreme ai locuit? Ci, o Dumnezeule, cum trupul acesta al meu zăcea în

groapa oaselor celor fără de suflare, iar eu umblam plimbându-mă prin Rai, îndulcindu-mă din parte din frumuseţile lui pentru puţina mea dare de plată!

Vino dar acum, trupul meu şi să luăm plăţile deplin. Fiindcă şi tu ai fost împreună călător şi ajutător la ostenelile mele, tu ai răbdat ocările şi necinstea împreună cu mine pentru Hristos, aspra vieţuire a postului şi a privegherii, crucea pocăinţei, lipsa hranei, lipsirea de cele spre trebuinţă, toate cu osârdie împreună cu mine le-ai răbdat. De câte ori ai scos pâinea din gura ta ca să hrăneşti pe cei săraci! De câte ori te-ai golit pe tine, ca să îmbraci pe cei goi! De câte ori ai lăsat pământurile şi moşiile tale, averile, bogăţia şi cinstea ta, ca să nu strici pacea cu vecinii tăi! Cu dreptate dar este, câte lacrimi împreună cu mine ai semănat, iarăşi împreună cu mine bucurii să seceri. Şi la câte ai fost împreună cu mine părtaş la osteneli şi ajutor, la acestea să te faci împreună cu mine părtaş al slavei mele. Deci, scoală-te fratele meu din praf şi te uneşte cu mine, ca să umblăm împreună şi să ne împărtăşim împreună de răsplata ostenelilor noastre" (Ibidem, p. 83-86).

Iubiţi credincioşi, am vorbit până aici despre cei adormiţi în Hristos, despre darurile şi însuşirile pe care le vor avea trupurile celor adormiţi în Hristos la judecata viitoare şi despre convorbirea ce vor avea sufletele drepţilor cu trupurile lor înviate la judecata cea de obşte în vremea de apoi.

Acum voi adăuga *din Vieţile Sfinţilor o istorioară sfântă şi adevărată prin care Dumnezeu ne-a arătat în chip minunat învierea cu trup a celor adormiţi în Hristos.*

Pe vremea împăratului Teodosie cel tânăr, care a luat împărăţia Bizanţului în anul 408 după venirea Domnului, s-a ivit un eres blestemat, care zicea că nu vor învia morţii. Iar Preabunul nostru Mântuitor, care pururea poartă grijă de Biserica Sa, pe care a răscumpărat-o cu Preascump sângele Său, a arătat o mare şi prea slăvită minune despre învierea celor adormiţi întru El în acest chip: Şapte tineri creştini ostaşi cu rânduiala, din oraşul Efes, a căror nume erau: Maximilian, Ianvlih, Exacusodian, Martinian, Ioan, Dionisie şi Antonie, pe vremea marilor prigoane din partea păgânului împărat Decie, au fugit din faţa muncitorilor şi s-au ascuns în peştera muntelui ce se chema Ohon. Stând ei acolo la rugăciune către Dumnezeu, au adormit în această peşteră şi au dormit 192 de ani, până pe vremea împăratului Teodosie cel tânăr.

Deci, cu puterea lui Dumnezeu trezindu-se ca dintr-un somn prea dulce, li s-a făcut foame şi au trimis în oraşul Efes pe Ianvlih, cel mai tânăr dintre ei, să le cumpere ceva de hrană. Acela luând nişte bani de argint, s-a dus în cetatea Efesului cu mare grijă ca să nu fie cunoscut de cineva spre a fi prins de cei ce

chinuiau pe creştini... şi mergând la un vânzător de pâine, a scos un ban de argint şi i l-a dat vânzătorului. Dar banul acela avea pe el chipul lui Deciu, cel ce împărăţise de demult. Văzând acest lucru vânzătorul de pâine a prins pe Sfântul Ianvlih şi i-a zis: "De unde ai găsit această comoară să ne spui şi nouă, iar de nu, te vom da pe mâna judecătorului". Apoi a dus pe Sfântul Ianvlih la antipatul şi la episcopul cetăţii.

Auzind Sfântul Ianvlih că împăratul Deciu a fost de demult a căzut cu faţa la pământ şi a zis: "Tot Deciu este împărat în cetatea aceasta?" Iar episcopul i-a zis: "Nu, fiule. Acest împărat păgân a fost de demult. Acum împărăţeşte peste noi drept credinciosul împărat Teodosie".

Atunci Sfântul Ianvlih a zis: "Mă rog vouă să mergeţi după mine să vă arăt peştera muntelui Ohon şi pe prietenii mei ca să ştiţi de la dânşii adevărul. Căci noi, fugind din faţa păgânului împărat Deciu, mai înainte cu câteva zile, ne-am ascuns în peştera aceea, iar pe el l-am văzut intrând în cetatea Efesului".

Apoi episcopul şi antipatul cu mai marii cetăţii au mers cu tânărul şi cu mulţime de popor la peşteră. Iar la gura peşterii au găsit între două pietre, două tăbliţe de plumb pe care erau scrise aceste cuvinte: "Aceşti şapte tineri Sfinţi, au fugit din faţa muncitorului Deciu şi s-au ascuns în peştera aceasta, iar Deciu a poruncit de s-a astupat peştera şi aşa s-au sfârşit într-însa aceşti tineri care au murit pentru Hristos" (a se vedea pe larg Vieţile Sfinţilor, la 4 august). Citind acestea toţi s-au umplut de mirare şi au prea slăvit pe Dumnezeu. Apoi, intrând în peşteră, au găsit pe Sfinţii tineri şezând plini de bucurie, cu feţele strălucind ca lumina, de harul lui Dumnezeu. Deci văzându-i pe ei antipatul şi episcopul şi cei mai mari ai cetăţii, au căzut şi s-au închinat până la pământ la picioarele lor şi au dat mare slavă lui Dumnezeu, că i-a învrednicit să vadă o minune prea slăvită ca aceasta. Auzind împăratul Teodosie aceasta, a venit la peşteră şi intrând a văzut pe Sfinţi ca pe nişte îngeri ai lui Dumnezeu şi căzând în genunchi li s-a închinat lor.

Vorbind împăratul Teodosie cu ei şapte zile, i-a văzut plecându-şi capetele lor şi adormind somnul morţii, după porunca lui Dumnezeu. Apoi a poruncit să se facă şapte sicrie de aur, în care purtând sfintele trupuri ale sfinţilor tineri, i-a îngropat acolo în peşteră.

Iubiţi credincioşi, ce datorii avem noi faţă de cei adormiţi, mai ales faţă de morţii noştri?

Să ne rugăm lui Dumnezeu pentru iertarea şi odihna sufletelor lor. Şi cum nu

ştim care dintre cei adormiţi au fost mântuiţi sau nu, suntem datori să ne rugăm lui Dumnezeu pentru toţi morţii noştri, pomenindu-i regulat la Sfânta Liturghie şi la parastase cu dezlegări. Iar în familie suntem datori să facem milostenie la săraci în numele lor. **Milostenia şi slujbele cu dezlegări la biserică sunt singurele căi de ajutorare a celor răposaţi.** Prin acestea Biserica a scos multe suflete din osândă şi le-a mântuit.

Şi dacă cei adormiţi au fost în viaţă credincioşi, iubitori de Dumnezeu şi de biserică, milostivi, smeriţi şi apoi spovediţi şi împărtăşiţi înainte de moarte, slujbele şi dezlegările îi mântuiesc sigur şi îi scot din osândă la odihnă.

Iar dacă, dimpotrivă, au trăit în viaţă indiferenţi şi departe de Dumnezeu şi de biserică şi au murit nespovediţi, slujbele şi milostenia nu le mai uşurează osânda sufletului, căci nimeni din cei ce mor nedezlegaţi prin spovedanie nu pot intra în odihna Raiului, căci zice Mântuitorul în Sfânta Evanghelie: ce veţi dezlega - prin spovedanie - pe pământ, va fi dezlegat şi în cer...

Aşadar foarte mult putem ajuta la mântuirea răposaţilor noştri prin slujbe şi milostenie în numele lor. ***Că fiii Bisericii lui Hristos prin moarte nu mor, adică nu sunt aruncaţi în osânda veşnică a iadului, ci dorm, adică se odihnesc cu drepţii în sânul lui Avraam, adică în Rai, până la Judecata de apoi. De aceea este păcat ca noi creştinii să plângem ca nişte deznădăjduiţi pe cei morţi, ci numai să ne întristăm pentru plecarea lor dintre noi, ca cei ce au nădejde.***

Vă spun şi aceasta, că este păcat şi oprit de Biserică să pomeniţi la sfintele slujbe pe cei ce au fost necredincioşi, adică lepădaţi de Dumnezeu sau sectanţi, adică lepădaţi de Ortodoxie, care au murit atei sau în vreo sectă. La fel, nu puteţi pomeni la biserică pe cei ce s-au sinucis şi pe copiii avortaţi, pentru că primii şi-au pierdut nădejdea de mântuire, iar ceilalţi nu au fost botezaţi. Nu pot fi pomeniţi la slujbe nici creştinii care au refuzat preotul şi Sfânta Împărtăşanie înainte de moarte sau care n-au vrut să se împace şi să ierte pe duşmanii lor nici măcar în ceasul morţii. Pe toţi aceştia nu-i puteţi pomeni.

O mare datorie avem şi faţă de noi înşine şi de fiii noştri. Aceea de a duce pe pământ o viaţă curată, creştinească, legată permanent de Hristos, ştiind că nu cunoaştem ceasul morţii fiecăruia dintre noi şi că fiecare în ce va fi găsit, în aceea va fi judecat!

Deci să ne pocăim fiecare de păcatele noastre, acum când mai avem putinţă şi puţină vreme. ***Să ne spovedim şi împărtăşim cât mai des cu Prea Cinstitele Taine; să ne rugăm neîncetat lui Dumnezeu cu credinţă şi cu nădejde; să îndemnăm şi pe fiii şi fraţii noştri la pocăinţă şi sfinţenie, iar pentru cei***

răposaţi să ne rugăm aşa cum ne învaţă Sfânta Biserică: ***"Cu sfinţii odihneşte, Hristoase, sufletele adormiţilor robilor Tăi, unde nu este durere, nici întristare, nici suspin, ci viaţă fără de sfârşit".***

Amin.

Arhimandritul Ilie Cleopa - Povestiri pentru copii - Cei 7 tineri din Efes

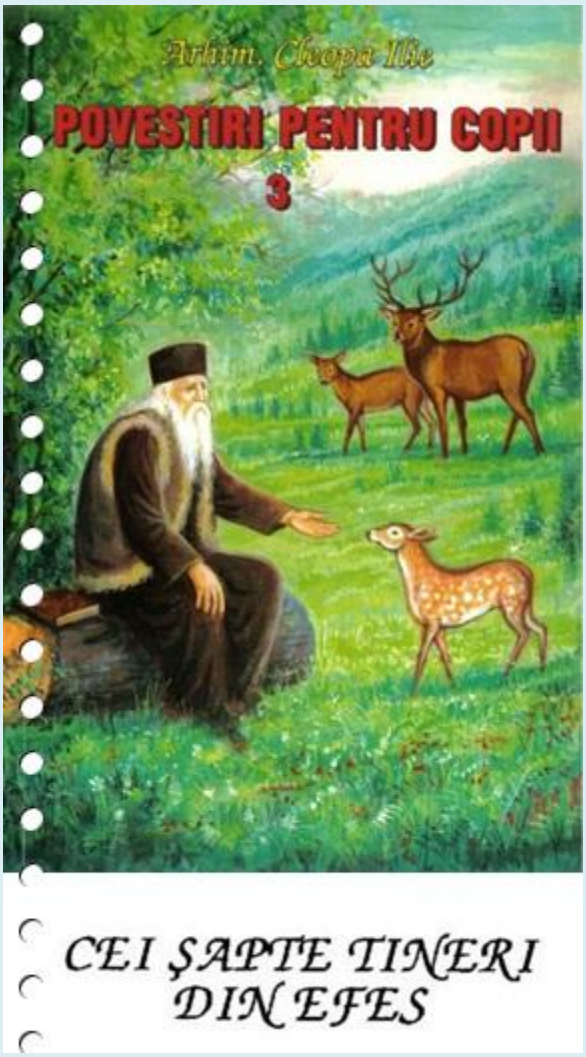

Povestiri pentru copii - Cei 7 tineri din Efes:

https://www.academia.edu/43777289/Povestiri_pentru_copii_Cei_7_tineri_din_Efes

https://archive.org/details/cei-7-tineri-din-efes

https://www.slideshare.net/steaemy1/cei-7-tineri-din-efes

***

Părintele Cleopa Ilie despre Sfinţii 7 tineri din Efes:

https://www.academia.edu/43887288/P%C4%83rintele_Cleopa_Ilie_despre_Sfin%C5%A3ii_7_tineri_din_Efes

https://archive.org/details/pr.-cleopa-despre-sf.-7-tineri

https://www2.slideshare.net/steaemy1/pr-cleopa-despre-sf-7-tineri-249918655

***

Mitropolitul Augustin de Florina (Kantiotis) – Predică la pomenirea Sfinţilor 7 tineri din Efes – 200 sute de ani de somn!

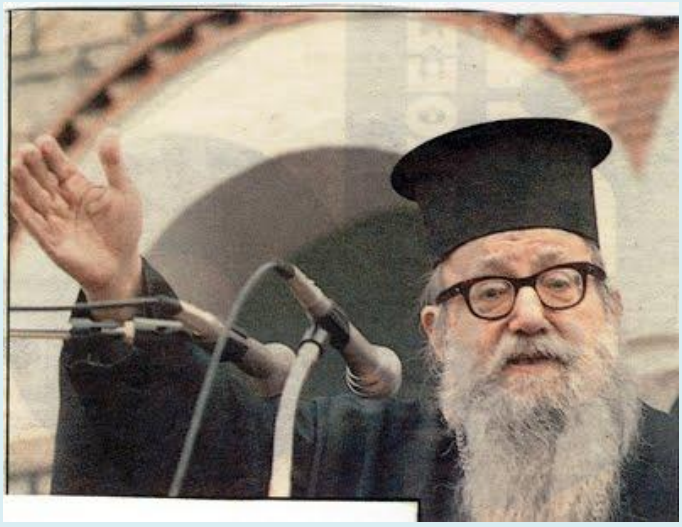

În predica anterioară, iubiţii mei creştini, am vorbit despre cei şapte tineri, de Macabei. Aici vom vorbi iarăşi despre şapte tineri, care au trăit o viaţă sfântă. Sunt cei şapte tineri din Efes. Pe 4 august este pomenirea lor. Despre ei vom vorbi. Pentru că este o privelişte frumoasă să-i vezi pe tineri că-L iubesc pe Dumnezeu, că împlinesc poruncile Lui şi că sunt gata să jertfească toate pentru credinţă. Aceşti tineri, oricât de puţini ar rămâne în timpurile de necredinţă şi de stricăciune, sunt un viu protest împotriva celorlalţi tineri, care rămân departe de Dumnezeu, se târăsc în patimile ruşinoase şi trăiesc o viaţă dobitocească.

Tineri, care citiţi în ceasul acesta această carte, luaţi aminte la predica aceasta, care are ca temă pe cei şapte tineri.

Istoria acestor tineri este foarte emoţionantă, dar şi foarte curioasă. Poate că unii nu vor vrea să creadă cele scrise de sinaxarul lor. Dar cele care par cu neputinţă şi de neizbutit, pentru cel care crede în Dumnezeu nu există nici o dificultate să le accepte. Pentru că Dumnezeu este atotputernic şi poate să facă nu doar cele pe care le scrie viaţa acestor şapte tineri, ci şi altele chiar mai mari şi mai minunate.

***

Aşadar, aceşti şapte tineri s-au născut în Asia Mică într-o cetate mare – Efes. S-au născut şi au trăit într-o epocă foarte dură pentru creştinătate. Atunci, era împărat unul din cei mai groaznici prigonitori ai creştinismului – Deciu (250 d.Hr). Acesta a declanşat prigoana împotriva creştinilor. Unii se lepădau de Hristos şi scăpau. Alţii însă rămâneau credincioşi lui Hristos şi vroiau să suporte orice numai să nu se lepede de Hristos. Unii trădători, alţii mucenici. Dar au

existat şi unii creştini, care pentru că se vedeau pe ei înşişi neputincioşi sufleteşte şi se temeau ca nu cumva să fie biruiţi de chinuri şi să se lepede de Hristos, fugeau departe din oraşe, se duceau în munţi, se ascundeau în peşteri şi trăiau o viaţă foarte aspră, grea, o viaţă care era şi aceasta un fel de mucenicie.

Dintre cei care au fugit din marea cetate a Efesului şi au scăpat în munţi au fost şi şapte tineri. Au găsit o peşteră şi obosiţi cum erau au căzut să doarmă. Tiranul îi căuta. Soldaţii pe care i-a trimis, căutându-I, au văzut peştera. Au intrat înăuntru, au găsit şapte tineri, dar tinerii nu dădeau nici un semn de viaţă. Erau morţi. Şi ce să le facă, dacă erau morţi? Să-i ia şi să-i ducă la împărat? O osteneală zadarnică. I-au lăsat deci acolo cum erau şi au astupat uşa peşterii cu pietre.

Acolo înăuntru au rămas cei şapte tineri. Au rămas mulţi ani. Nimeni nu-şi mai aducea aminte de ei. Din ziua în care au intrat în peşteră şi au căzut în somn trecuseră două sute de ani. Deciu şi alţi împăraţi prigonitori muriseră. Prigoanele încetaseră. Creştinii erau de acum liberi. Pe tron era un împărat creştin.

Dar în timp ce religia nu mai era în pericol de la duşmanii din afară, de la împăraţii închinători la idoli, au apărut alţi duşmani, care căutau să dărâme Biserica. Erau ereticii, adică cei care nu acceptau toate cele pe care le-a învăţat Hristos şi Biserica, ci alegeau din Evanghelie numai ce voiau, iar pe celelalte le respingeau. Un fel de eretici a apărut în timpul împăratului creştin Teodosie cel tânăr. Aceştia nu acceptau învierea morţilor. Aceşti eretici reuşiseră să atragă de partea lor multă lume.

Atunci, Dumnezeu a făcut o minune foarte mare, ca să le demonstreze că există învierea morţilor. Care este minunea? Un ţăran a cumpărat muntele unde era peştera în care erau ascunşi cei şapte tineri. Deschizând peştera, vede pe cei şapte sculându-se din somnul lor şi i-a auzit discutând şi zicând: Dacă ne-ar prinde astăzi Deciu, nu trebuie să ne fie frică, ci să ne mărturisim credinţa. Şi pentru că nu aveau mâncare, unul din cei şapte s-a hotărât să se ducă jos în cetate, să cumpere mâncare şi să vadă ce se întâmplă cu prigoana.

Iamvlih – acesta era numele lui – a plecat din peşteră. Când a ajuns în Efes, a văzut că multe lucruri se schimbaseră. A văzut Crucea înălţându-se în centrul cetăţii, a văzut biserici, a văzut creştini şi se nedumerea. S-a dus la un cuptor ca să cumpere pâine. Când Iamvlih a scos să plătească, cel de la cuptor, a văzut că monedele pe care i le dădea nu erau monede actuale, ci vechi. Şi la întrebarea care i s-a pus – unde le-ai găsit? - tânărul a răspuns că aceste monezi sunt în circulaţie şi că nu au trecut multe zile de când cu astfel de monezi şi-a cumpărat mâncare din cetate. Acest cuvânt i s-a părut ciudat brutarului. A început să

presupună că tânărul trebuie să fie vreo iscoadă şi a considerat de datoria lui să-l denunţe autorităţilor. Autorităţile l-au arestat pe tânăr şi au făcut o anchetă amănunţită.

Tânărul a insistat că este originar din Efes. Iar ca să-i convingă a menţionat numele împăratului şi a altor conducători pe care-i ştia. Autorităţile au deschis matricolele cetăţii şi a văzut că oamenii pe care-i spunea Iamvlih nu erau inexistenţi. Au trăit cu două sute de ani înainte în cetatea Efesului. Atunci au înţeles că s-a întâmplat ceva mare şi minunat.

I-au adus la cunoştinţă episcopului cetăţii, care împreună cu preoţii şi alţii s-au dus în peşteră, i-au aflat şi pe ceilalţi şase tineri şi din cele câte le-au auzit de la aceşti şapte tineri au crezut că a avut loc o mare minune.

După două sute de ani, Dumnezeu i-a înviat pe aceşti tineri, ca să adauge încă o dovadă că morţii într-o zi vor învia. Da! Vor învia, precum a înviat Hristos. Da! Vor învia, precum au înviat cu puterea lui Dumnezeu şi aceşti şapte tineri.

***

Iubiţii mei! Aceasta este istoria celor şapte tineri din Efes. Din toată această istorie să reţinem drept învăţătură ceea ce spunea şi Sfântul Cosma, etolianul cum că moartea este un somn lung. Somn, care ţine veacuri întregi, dar va veni o clipă în care acest somn se va sfârşi şi morţii vor învia. Vor învia cu aceiaşi uşurinţă cu care cineva care doarme se trezeşte de dimineaţă şi-şi începe lucrul, cu aceiaşi uşurinţă cu care s-au trezit şi cei şapte tineri din Efes, care au adormit în peşteră două sute de ani.

Învierea morţilor nu este o poveste, ci este un adevăr pe care îl mărturisim în Simbolul Credinţei, zicând: ”Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie”.

Amin!

(traducere: Frăţia Ortodoxă Misionară “Sfinţii Trei Noi Ierarhi”, sursa: „Myripnoa anthi”, Atena, 2007)

Teodor Danalache - Sfinţii şapte tineri din Efes care au dormit 200 de ani

Sfinţii şapte tineri din Efes, mai puţin cunoscuţi în părţile noastre, sunt sărbătoriţi de Biserica Ortodoxă de două ori pe an, pe 22 octombrie şi pe 4 august. Adesea, ei sunt întâlniţi sub denumirea de "cei şapte adormiţi". ***Peştera celor 7 Sfinţi din Efes, aşezată în Muntele Ohlonului, este identificată de tradiţia creştină cu aceea în care şi-a dat sufletul Sfânta Maria Magdalena.*** Cum şi de ce au adormit aceşti şapte tineri bineplăcuţi lui Dumnezeu vom afla imediat.

Această întâmplare minunată nu este mărturisită doar de Biserica Ortodoxă, ci ea apare în multe alte tradiţii necreştine. Astfel, legenda celor şapte tineri din Efes este prezentă şi în cultura islamică, fiind consemnată în Coran (sura 18, versetele 9-26). Ea mai este întâlnită şi în alte sfere culturale diferite. Astfel, sunt foarte cunoscute legendele cu oameni care dorm în aşteptarea unui eveniment, sau care sunt găsiţi dormind, după o perioadă foarte mare de timp. Aristotel vorbeşte şi el de un astfel de somn îndelungat, la sarzi.

Peştera Sfinţilor şapte Tineri din Efes

Sfinţii şapte tineri din Efes sunt mijlocitori ai somnului, cei cu insomnii făcând adesea rugăciuni către aceştia.

Sfinţii şapte tineri din Efes - somnul de aproape 200 de ani

Dumnezeu lucrează întotdeauna, prin sfinţii Săi, pentru unitatea Bisericii şi pentru rânduirea celor de folos credincioşilor rugători. Pentru a spune totul în câteva cuvinte, vom spune astfel: într-o perioadă în care învăţătura despre învierea morţilor era atacată de eretici, Dumnezeu îi trezeşte pe aceşti şapte tineri cu viaţă aleasă, adormiţi cu mai bine de două sute de ani în urmă. Această minune are drept scop întărirea credinţei oamenilor în înviere.

Cei şapte tineri au trăit la jumătatea secolului al III-lea, în cetatea Efes (actuala regiune Seljuk, vestul Turciei). Sfinţii tineri din Efes sunt şapte fraţi creştini, iubitori de Dumnezeu şi mult rugători pentru pacea lumii. Tradiţiile locului păstrează mai multe variante. Astfel, fraţii Maximian, Malchus, Martinian, Dionisius, Ioan, Serapion şi Constantin au fost zidiţi de vii într-o grotă în timpul împăratului persecutor Deciu, fiind găsiţi dormind acolo după două sute de ani. Ei s-ar fi trezit în anul 446 d.Hr, iar Malchus ar fi mers să cumpere pâine, plătind-o cu o monedă având chipul împăratului Deciu.

Peştera Sfinţilor şapte Tineri din Efes

Sinaxarul mărturiseşte însă o istorie diferită de cea dintâi, însă esenţial asemănătoare. Numele prăznuite în dată de 4 august sunt următoarele: Maximilian, Exacustodian, Iamvlih, Martinian, Dionisie, Ioan şi Constantin.

Vedem că există unele diferenţe faţă de prima tradiţie. Tot în timpul împăratului Deciu are loc şi minunea din calendar.

Împăratul Deciu, începând prigoana împotriva creştinilor, a hotărât că cine nu slujeşte idolilor, să fie omorât fără de milă. Astfel, Maximilian, fiul prefectului oraşului, şi alţi şase tineri din familii bune (sau fraţi), care slujeau în armată, mult se întristau pentru cele ce se petreceau. Când era anunţat un sacrificiu creştin public, cei şapte tineri se retrăgeau în biserică, pentru a se ruga. Păgânii au denunţat acest obicei al lor.

Peştera Sfinţilor şapte Tineri din Efes

Deciu, plin de mânie pentru mărturisirea lor creştină, le smulse centurile (semn al demnităţii soldaţilor). Crezând că îşi vor schimba mintea şi inima, împăratul le-a dat drumul vreo câteva zile, spre a se gândi bine la soarta lor. Sfătuindu-se bine între ei, cei şapte tineri din Efes au mers într-o peşteră din partea de răsărit a oraşului, spre a se închina şi a face rugăciune de luminarea minţii în încercarea ce urma. În aceste zile, doar Iamvlih, cel mai tânăr dintre ei, ieşea din când în când spre a cumpăra hrană.

Deciu, furios pe lipsa totală a celor şapte tineri, a hotărât aducerea de urgenţă a lor în oraş. Tânărul Iamvlih a alergat repede la peşteră şi i-a anunţat pe ceilalţi. Înmulţind rugăciunea, în acea noapte ei au adormit lin în Domnul, purtaţi fiind de rugăciune. Aflând de la părinţii lor locul în care erau ascunşi, Deciu a ordonat soldaţilor să zidească intrarea în peşteră, ca aceştia să moară. Pentru ca faptele lor să fie ţinute minte de cei ce vor urma, doi creştini, Teodor şi Rufin,

au scris pe două table de plumb viaţa lor şi le-au pus lângă pietrele ce astupau peştera.

După mai bine de două secole, în jurul anului 446, sub domnia lui Teodosie cel Tânăr, o erezie ce nega învierea morţilor, separa Biserica lui Hristos. Credinciosul împărat I-a cerut insistent lui Dumnezeu în rugăciune, să aibă grijă de creştinii lui. Astfel, ascultând rugăciunile lui, Domnul a rânduit minunea. Proprietarul unui teren din apropierea oraşului (locul în care se afla ascunsă peştera celor 7 Tineri din Efes), s-a apucat să construiască un grajd pentru animalele sale. Scoţând câteva pietre, peştera a ieşit la lumină, iar împreună cu ea, şapte tineri au păşit afară ca treziţi din somn.

Ieşind afară, tinerii aveau credinţa tare că Deciu îi va martiriza. Cu toate acestea nu s-au spăimântat. Ei au trimis în oraş pe tânărul Iamvlih, spre a cumpăra pâine, mai multă ca de obicei, căci le era tare foame. Ajuns la intrarea în oraş, el rămase uimit văzând semnul Sfintei Cruci la toate porţile şi uşile. Ne mai cunoscând nici oraşul, el era foarte dezorientat. Când a dat să cumpere totuşi pâine, vânzătorul, văzând banii, a crezut că acela găsise o veche comoară îngropată, căci acei bani purtau chipul unui alt împărat.

Prinzându-l şi legându-l, aceia căutau să afle unde este comoara, spre a o lua ei. Proconsulul, trecând prin zonă, a auzit zarva şi s-a oprit. De asemenea, şi el a fost uimit văzând banii cei vechi şi valoroşi. Tânărul spunea că îi are de la părinţii săi, însă nimeni nu îl credea. În cele din urmă, a venit şi episcopul. Cu toţii au mers la peşteră, să vadă dacă cele mărturisite de tânăr nu sunt minciuni.

La peşteră, ei au aflat plăcile de plumb cu istoria sfinţilor. Toţi au recunoscut veridicitatea miracolului şi au slăvit pe Dumnezeu.

După ce credinţa în învierea trupurilor s-a întărit în popor, tinerii s-au aşezat lin pe pământ, dându-şi sufletele în mâna Domnului până la obştească înviere. "După cuvintele lui Nichifor Calist, cei şapte tineri au mai trăit încă şapte zile, iar apoi au adormit intru Domnul în anul 434, fiind înmormântaţi cu mare cinste de către întregul popor."

Împăratul a hotărât să pună trupurile lor în sarcofage de aur, iar numele lor sfinte în calendare. Însă aceştia i-au apărut în vis şi i-au zis să îi lase în peştera aceea până la sfârşit.

În urma unor săpături arheologice efectuate în anii 1927-1928, a fost scoasă la iveală o catacombă creştină, datând din secolele V-VI, lângă Muntele Ohlon (Muntele Pion) construită pe peştera celor şapte sfinţi, după cum pot arăta inscripţiile aflate aici.

La grotte des Dormants d'Ephèse sur le Mont Pion

Mai devreme de acest moment, în perioada cruciadelor, oase considerate ca aparţinând celor şapte au fost transportate la Marseille, fiind până în ziua de astăzi cinstite în Biserica Saint Victoire.

Pr. Ciprian Apetrei - Sângele martirilor, sămânţa creştinismului - Câţi ani au stat în peşteră cei şapte tineri din Efes?

3. Les sept dormants d'Ephèse

Biserica Ortodoxă îi sărbătoreşte astăzi, 4 august şi în data de 22 octombrie, pe cei şapte tineri din Efes: Maximilian, Exacustodian, Iamblic, Martinian, Dionisie, Antonin şi Constantin. Pătimirea lor este amintită de mai multe izvoare, iar informaţiile conţinute sunt contradictorii.

Efesul a fost una din cele 12 cetăţi întemeiate de grecii ionieni pe ţărmul Asiatic al Mării Egee. Aici au înflorit din cele mai vechi timpuri comerţul şi credinţa în zei. Foarte multe imperii au râvnit la bogăţia Efesului. Templul zeiţei Artemis (Diana) din Efes era de patru ori mai mare decât vestitul Panteon din Acropola Atenei, fiind una din cele şapte minuni ale lumii.

Biserica creştină a Efesului s-a dezvoltat încă din veacul apostolic. Răscoala argintarului Dimitrie şi alungarea Sfântului Apostol Pavel din cetate n-au împiedicat progresul ei. Faptele Apostolilor şi Epistola către Efeseni a Sfântului Apostol Pavel dovedesc viaţa creştină ce s-a întemeiat în Efes. Aici a păstorit Timotei, pus episcop de Sfântul Apostol Pavel, şi tot aici a locuit Sfântul Ioan Evanghelistul după trecerea Sfintei Fecioare Maria din această viaţă.

Istoria celor şapte tineri, scrisă de Simeon Metafrastul, de Nichifor Calist, de Teodor, Rufin şi de alţi scriitori, ca şi organizarea aici a celui de-al treilea Sinod Ecumenic în anul 431, precum şi marele număr de mucenici efeseni, arată şi mai mult locul de seamă pe care l-a avut Efesul în lumea creştină.

Pătimirea celor şapte tineri în timpul lui Deciu

În timpul împăratului Deciu (249-251) – Caius Messius Quintus Decius - în toamna anului 249, a fost emis un edict de persecuţie generală a creştinilor.

În acest context al declanşării unei persecuţii generalizate în Imperiul Roman împotriva creştinilor, Împăratul Deciu vine în jurul anului 250 în Efes şi impune aplicarea imediată a Edictului de persecuţie dat împotriva creştinilor. Între cei identificaţi ca fiind creştini au fost şi cei şapte tineri pe care îi pomenim astăzi în Biserica noastră Ortodoxă, legionari importanţi în trupele imperiale romane. Unul dintre ei, Maximilian, era chiar fiul guvernatorului oraşului Efes.

Împăratul Deciu, aflând că aceşti tineri sunt creştini, a încercat printr-un interogatoriu direct să-i determine să apostazieze, însă, văzând că aceştia refuză, le-a dat un timp de reflecţie între a muri pentru Hristos sau a-şi păstra funcţiile în cadrul Armatei romane.
Cei şapte tineri s-au retras într-o peşteră din muntele Ohlon (azi muntele Pion) din imediata apropiere a Efesului. Cel mai tânăr dintre ei, Iamblic, cobora din când în când în Efes pentru a cumpăra hrană şi pentru a aduce haine de schimb. Împăratul Deciu, întorcându-se în Efes şi aflând că cei şapte nu au apostaziat, ci din contră s-au ascuns într-o peşteră din imediata apropiere a oraşului, a ordonat să fie zidită intrarea în peşteră pentru ca cei şapte tineri să moară prin asfixiere şi prin lipsa hranei. Această sarcină ingrată a revenit unor doi ofiţeri din Armata romană, Teodor şi Rufin, care erau creştini în ascuns. Ei s-au aflat între ceilalţi soldaţi romani care au îndeplinit ordinul împăratului şi au scris pe două tăbliţe de plumb pătimirea celor şapte tineri şi le-au ascuns între pietrele puse la intrarea în peşteră.

Ipoteze contradictorii

Dacă mergem pe firul Sinaxarului cuprins în Mineiul de astăzi aflăm următoarele: *"Apoi Împăratul Deciu murind, şi mulţi alţi împăraţi după dânsul schimbându-se până la împăratul Teodosie cel Mic. Atunci ivindu-se un eres care nega învierea, iar împăratul îngrijorându-se şi Dumnezeu binevoind a descoperi tuturor că este înviere, a deschis peştera şi a înviat pe aceşti şapte tineri din morţi după 372 de ani."*

Dacă citim în Agheasmatar şi Molitfelnic, la rugăciunea pentru bolnavul care nu poate dormi, spunem: *"Încă şi pe sfinţii Tăi, măriţi şapte tineri, i-ai arătat vestitori mărturiei arătării Tale în zilele lui Deciu împăratul şi prigonitorul, pe care i-ai adormit în peşteră 372 de ani şi ca nişte prunci ce se încălzesc la sânul maicii lor nu au suferit nici o stricăciune".*

Din aceste texte reiese că cei şapte tineri au adormit în peşteră timp de 372 de ani. Dacă vom calcula din anul 250, anul persecuţiei lui Deciu în Efes, 372 de ani rezultă anul 622, în timpul când Imperiul Bizantin era condus de împăratul

Heraclie (610-641). Însă Sinaxarul ne spune că minunea s-a întâmplat în timpul împăratului Teodosie cel Mic, care, după cum ştim din Istoria Bizanţului, este Împăratul Teodosie al II-lea care a domnit între anii 408 şi 450.

Închiderea în peşteră a celor şapte tineri

La aceasta vom răspunde după ce vom vedea ce s-a întâmplat cu ei după minunata adormire. Pe firul relatărilor istoricilor mai sus-menţionaţi şi a Sinaxarului aflăm că un anume Adolie care stăpânea muntele Ohlonului a luat pietrele cu care fusese zidită intrarea în peşteră pentru a fi folosite la o anumită construcţie şi a descoperit astfel intrarea.

Trezindu-se ca dintr-un somn de o noapte, cei şapte tineri l-au trimis ca de obicei pe Iamblic să cumpere de mâncare. Acesta, ajungând în Efes, a fost uimit văzând atâtea Biserici şi atâtea simboluri creştine peste tot şi ajungând la piaţă şi arătând moneda cu efigia împăratului Deciu a aflat că nu este de nici un folos, pentru că atunci erau alte monede în circulaţie cu efigia altui împărat. Ba, chiar mai mult, a fost arestat şi dus la guvernatorul oraşului Efes crezându-se că este un hoţ care a descoperit o comoară din timpul împăratului Deciu. Guvernatorul, aflând de la tânăr despre faptul că este încă din timpul împăratului Deciu, l-a dus la episcopul Ştefan şi, Iamblic, care realizând din convorbirea cu episcopul că nu mai trăieşte sub domnia lui Deciu, i-a condus pe toţi în peşteră la ceilalţi şase sfinţi. Cu acest prilej au descoperit tăbliţele de plumb cu numele sfinţilor şi, atunci, atât episcopul, cât şi guvernatorul au scris împăratului despre minunea cu cei şapte tineri din Efes.

Despre cei şapte tineri din Efes găsim o menţionare chiar şi în Coran, sura 18, versetele 9-26 (musulmanii socotindu-i şi ei sfinţi). Despre aceşti tineri a scris şi istoricul Nichifor Calist, care menţionează că au mai trăit şapte zile şi au adormit în Domnul în anul 434.

Din cele prezentate până acum se desprind două ipoteze privind răspunsul la întrebarea de mai sus referitoare la câţi ani au stat în peşteră cei şapte tineri din Efes:

1. Mergând pe firul relatărilor istorice ale Sfântului Simeon Metafrast, Nichifor Calist, Teodor, Rufin şi a Sinaxarului, plasând minunea în timpul împăratului Teodosie al II-lea şi socotind anul 434 ca an al trecerii la cele veşnice, se pare că cei şapte tineri au petrecut în peşteră aproximativ 200 de ani, mai exact 184 de ani.
2. Dacă vom considera cei 372 de ani ca fiind exacţi, şi nu o greşeală în textul Sinaxarului din Minei, prin transcriere repetată, greşeală care a fost preluată mai apoi şi de cărţile de cult Agheasmatar, respectiv Molitfelnic în Rugăciunea

pentru bolnavul care nu poate dormi, atunci rezultă că anul adormirii în Domnul a celor şapte tineri este anul 622. Atunci, greşeala din Sinaxar este legată doar de numele împăratului, care nu ar fi Teodosie al II-lea, ci Heraclie. Această a doua ipoteză, coroborată cu menţionarea minunii celor şapte tineri din Efes în Coran, şi legându-ne de anul 622, care corespunde cu perioada alcătuirii Coranului de către Mahomed, mergând mai departe pe acest fir, ne dăm seama că reverberanţa unei astfel de minuni, chiar dacă nu existau în acea perioadă mijloacele de comunicare în masă de astăzi, nu putea rămâne în interiorul graniţelor Imperiului Bizantin. Astfel, datorită impactului extraordinar al minunii, prin triburile de beduini din Peninsula Arabică, informaţiile referitoare la cei şapte tineri din Efes au ajuns şi la cunoştinţa lui Mahomed, care a introdus-o în Coran.

La această întrebare, răspunsul final trebuie să-l găsească istoriografia noastră bisericească.

"Istoria celor şapte tineri, scrisă de Simeon Metafrastul, de Nichifor Calist, de Teodor, Rufin şi de alţi scriitori, ca şi organizarea aici a celui de-al treilea Sinod Ecumenic în anul 431, precum şi marele număr de mucenici efeseni, arată şi mai mult locul de seamă pe care l-a avut Efesul în lumea creştină."

Pr. Ciprian Florin Apetrei - Şapte modele de mărturisire vie a lui Hristos din Efes

Biserica intră în istorie la Cincizecime, când Duhul Sfânt S-a pogorât peste Sfinţii apostoli, iar după predica Sfântului apostol Petru, s-a constituit prima comunitate creştină în Ierusalim prin botezul celor 3.000 de credincioşi. „Deci, cei ce au primit cuvântul lui s-au botezat şi în ziua aceea s-au adăugat ca la trei mii de suflete” (Faptele Apostolilor 2, 41). De atunci şi până astăzi, misiunea Bisericii în lume este mântuirea celor care prin Taina Sfântului Botez devin creştini. Dintre aceştia, printr-o viaţă plină de sfinţenie, unii devin modele pentru ceilalţi creştini, iar Biserica îi numără în rândul sfinţilor. Între oamenii bine plăcuţi înaintea lui Dumnezeu se regăsesc şi Sfinţii 7 tineri din Efes pe care îi sărbătorim astăzi, precum şi la 4 august.

Aceşti mărturisitori ai lui Hristos au trăit în urmă cu 1.800 de ani şi din Sinaxar aflăm numele lor: Maximilian, Exacustodian, Iamblic, Martinian, Dionisie, Antonin şi Constantin. Ei fac parte din rândul sfinţilor care au suferit în timpul persecuţiilor romane.

În primele secole ale existenţei creştinismului, în Imperiul Roman au existat sute de persecuţii împotriva celor care I-au urmat lui Hristos. Aceste persecuţii au început în timpul împăratului Nero, în anul 64, şi s-au încheiat în secolul al 4-lea prin Edictul de la Milano din anul 313, dat de Sfântul împărat Constantin cel mare, prin care creştinii au primit libertate de credinţă.

De la împăratul Nero (54-68) şi până la împăratul Deciu (249-251) au fost persecuţii locale, iar până la Diocleţian (284-305) întâlnim persecuţii generale împotriva creştinilor din Imperiul Roman. În timpul acestor persecuţii mii de creştini au suferit moarte martirică. Ei sunt Sfinţii mucenici ai Bisericii noastre, prin jertfa cărora s-a vestit lumii romane că Iisus Hristos este Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul neamului omenesc. Încă din această epocă a persecuţiilor romane împotriva creştinilor avem în Biserică cinstirea martirilor. Pe mormintele lor, încă din primele veacuri s-au zidit biserici, iar noi avem astăzi în piciorul Sfintei Mese moaşte ale mucenicilor, arătând astfel că prin jertfa lor am primit noi lumina Evangheliei adusă lumii de Mântuitorul Iisus Hristos.

Primul împărat care a dat un edict de persecuţie generală a creştinilor în Imperiul Roman a fost Casius Messius Quintus Decius, în toamna anului 249. Părintele profesor Nicolae Chifăr, în Istoria creştinismului, arată că în urma acestui edict *„creştinii, indiferent de vârstă sau stare socială, chiar şi dacă erau doar bănuiţi, pe baza listelor întocmite de autorităţile romane, erau obligaţi să se prezinte personal în faţa unei comisii de stat şi să demonstreze adeziunea la păgânism: sacrificii, libaţiuni, participare la ospeţe sacre. Celor care făceau*

acestea li se elibera un certificat (libelli), iar celor care fugeau li se confisca averea şi când se întorceau acasă erau ucişi. Cei care refuzau să se prezinte erau aduşi cu forţa, iar funcţionarii indulgenţi erau ameninţaţi cu pedepse grave... Nu se urmărea în mod special uciderea lor, ci mai ales apostazierea, de aceea erau supuşi la o îndelungată detenţie şi la torturi groaznice".

În acest context extrem de grav, toate comunităţile creştine din Imperiul Roman erau ameninţate. Una dintre cele mai vechi şi mai dinamice era cea din Efes, celebrul oraş din Asia Mică. Acest oraş, colonizat în secolul 9 î.Hr. de către ionieni, a devenit în anul 129 î.Hr. metropola provinciei romane Asia. Se pare că acest oraş a ajuns la o populaţie de 200.000 de locuitori, ceea ce îl situa în primele ale Imperiului Roman. Aici se găsea marele templu păgân al lui Artemis, fiind numărat între cele 7 minuni ale lumii antice. Comunitatea creştină din Efes îşi avea începuturile în epoca apostolică. Ştim că Sfântul apostol Pavel a propovăduit creştinismul în acest oraş şi a adresat o epistolă comunităţii creştine de aici, pe care o regăsim în canonul Noului Testament.

În acest oraş vine în jurul anului 250 împăratul Deciu pentru a impune aplicarea imediată a edictului de persecuţie dat de el împotriva creştinilor. Între cei identificaţi ca fiind creştini au fost şi cei şapte tineri pe care îi pomenim astăzi. Împăratul a încercat printr-un interogatoriu direct să-i determine să apostazieze, însă, văzând că aceştia refuză, le-a dat un timp de reflecţie.

Cei şapte tineri s-au retras într-o peşteră din muntele Ohlon (azi muntele Pion) din imediata apropiere a Efesului. Cel mai tânăr dintre ei, Iamblic, cobora din când în când în Efes pentru a cumpăra hrană şi pentru a aduce haine de schimb. Împăratul Deciu, întorcându-se în Efes şi aflând că cei şapte nu au apostaziat, ci dimpotrivă, s-au ascuns într-o peşteră din imediata apropiere a oraşului, a ordonat să fie zidită intrarea în peşteră pentru ca astfel cei şapte tineri să moară prin asfixiere şi prin lipsa hranei.

Un anume Adolie, care stăpânea muntele Ohlonului, a luat pietrele cu care fusese zidită peştera şi a descoperit intrarea. Trezindu-se ca dintr-un somn de o noapte, cei şapte tineri l-au trimis, ca de obicei, pe Iamblic să cumpere hrană. Acesta, ajungând în Efes şi arătând moneda cu efigia împăratului Deciu, a fost arestat şi dus la guvernatorul oraşului, crezându-se că este un hoţ.

Guvernatorul, aflând de la tânăr despre faptul că este un cetăţean roman din timpul împăratului Deciu, l-a dus la episcopul Ştefan al Efesului. Iamblic, realizând din convorbirea cu episcopul că nu mai trăieşte sub domnia lui Deciu, i-a condus pe toţi în peşteră la ceilalţi şase sfinţi. Atât episcopul, cât şi guvernatorul au scris împăratului despre minunea cu cei şapte tineri din Efes. După 7

zile de la descoperirea minunată a celor 7 tineri, aceştia s-au mutat la viaţa veşnică.

Despre timpul pe care l-au petrecut ei în peşteră, o notă la relatarea din Vieţile Sfinţilor ne spune: „Câţi ani au dormit sfinţii tineri de la Deciu până la învierea lor nu s-a pus în istorie, deoarece scriitorii nu se potrivesc la aceasta. Prologul, Hronograful şi Sinaxarul lunilor spun de 172 ani. Iar Gheorghe cel numit Chedrinos, scriitorul de istorii al Constantinopolului, în Sinopsisul istoriilor sale, întru împărăţia lui Teodosie cel mic, a scris că sfinţii au dormit 170 de ani şi au înviat în anul 23 al împărăţiei lui Teodosie. Însă despre timpul pe care l-au petrecut tinerii în peşteră vorbeşte şi Molitfelnicul, unde la rugăciunea pentru bolnavul care nu poate dormi, preotul spune: *„Încă şi pe sfinţii Tăi, măriţi şapte tineri, i-ai arătat vestitori mărturiei arătării Tale în zilele lui Deciu împăratul şi prigonitorul, pe care i-ai adormit în peşteră 372 de ani şi ca nişte prunci ce se încălzesc la sânul maicii lor nu au suferit nici o stricăciune“.* Din acest text reiese că cei şapte tineri au adormit în peşteră timp de 372 de ani.

Dacă vom calcula din anul 250, anul persecuţiei lui Deciu în Efes, 372 de ani, rezultă anul 622, în timpul când Imperiul Bizantin era condus de împăratul Heraclie (610-641). Înclin să dau crezare textului liturgic, deoarece ştim grija cu care au fost păstrate aceste texte în decursul istoriei creştine, mai ales că acest lucru poate fi întărit şi de menţionarea în Coran a celor 7 tineri, iar Mahomed a fost contem-poran cu împăratul Heraclie.

În mod sigur, minunea legată de cei 7 tineri a fost cunoscută până dincolo de hotarele Imperiului Bizantin şi i-a marcat pe toţi cei ce au auzit relatările despre ea.

Pentru noi, creştinii, Sfinţii 7 tineri din Efes sunt modele de urmare şi mărturisire a Domnului şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Mihai Grobnicu - Dovada celor 7 tineri din Efes

Sărbătoriţi de Biserica Ortodoxă la 22 octombrie, dar şi la 4 august, sfinţii şapte tineri din Efes, cunoscuţi şi sub numele de „cei şapte adormiţi“, scot în evidenţă, prin viaţa lor, modul în care Dumnezeu lucrează prin sfinţii Săi pentru unitatea Bisericii.

Într-o perioadă în care învăţătura despre înviere era atacată de eretici, Dumnezeu îi adoarme, iar apoi îi înviază pe cei şapte tineri, cu scopul de a întări credinţa oamenilor în înviere. Preluată de mai multe popoare şi religii necreştine, în multiple variante, viaţa celor şapte tineri trece din istorie în legendă, pentru ca mai apoi să devină o temă predilectă a artiştilor din epoca medievală.

Cei şapte tineri mucenici pe care Biserica Ortodoxă îi prăznuieşte astăzi, Maximilian, Iamvlih, Martinian, Ioan, Dionisie, Exacustodian şi Antonin, au trăit la jumătatea secolului al III-lea, în cetatea Efes (în zilele noastre - regiunea Seljuk, din partea vestică a Turciei). Cu toţii făceau parte din familii bune, tatăl unuia dintre ei, Maximilian, fiind chiar prefectul cetăţii. Împreună slujeau în armata imperiului Roman, dar mai presus de toate, slujeau veşnicului Împărat Hristos.

În perioada respectivă, Imperiul Roman, în a cărui stăpânire se afla Efesul, era condus de către Traianus Decius (249-251). Văzând în creştinism un element dizolvant pentru unitatea imperiului, acesta declanşează o persecuţie generală,

decretată prin lege de stat. În anul 249, dă un edict de persecuţie, prin care se cerea tuturor celor bănuiţi de creştinism să se prezinte în faţa unei comisii de stat pentru a săvârşi acte de adeziune la păgânism. Pe lângă suferinţele îndurate de creştini, edictul a provocat şi numeroase apostazii din partea credincioşilor.

„Noi avem pe Unul Dumnezeu, Aceluia Îi aducem jertfă de mărturisire“

La puţin timp după semnarea acestui edict, Decius soseşte din Cartagina în Efes, pentru a-şi pune în aplicare şi aici planul său de persecutare a creştinilor. Ajuns aici, va pune în mijlocul cetăţii mai mulţi idoli şi, împreună cu oamenii cei mai de seamă, se va închina idolilor, cerând şi creştinilor să o facă. Din informaţiile surselor siriene, primite prin filiera lui Grigorie de Tours şi Simeon Metafrastul, ni se aminteşte că „se uda pământul cu sângele dobitoacelor înjunghiate, iar fumul şi duhoarea celor jertfite umpleau văzduhul, săvârşindu-se de tot poporul necredincios praznicul păgânilor cel urât de Dumnezeu“.

La aflarea acestei dorinţe a împăratului, cei şapte tineri nu au dorit să se închine idolilor, rugându-se lui Hristos pentru a opri aceste gânduri ale împăratului şi pentru întărirea lor în aceste persecuţii. Trădaţi de către unul dintre locuitorii Efesului, cei şapte tineri sunt aduşi în faţa împăratului, unde îşi mărturisesc credinţa, spunând: ***„Noi avem pe Unul Dumnezeu, Împăratul Cel ce vieţuieşte în ceruri, de a Cărui slavă este plin cerul şi pământul. Aceluia Îi aducem jertfă de mărturisire şi rugăciunile noastre în tot ceasul“.*** La auzul acestor cuvinte, împăratul le dă răgaz câteva zile pentru a-şi schimba opiniile şi a aduce jertfe zeităţilor păgâne.

„Minunata adormire“

Scăpaţi pentru un moment de furia împăratului, cei şapte tineri s-au reîntors la slujirea lor creştină, ajutându-i pe cei neputincioşi şi făcând milostenie către săraci. Mai apoi, s-au hotărât să meargă în peştera unui munte din apropiere, Muntele Ohlon sau Coelian (azi muntele Pion), unde să se roage împreună lui Hristos „ca să ne întărească pe noi întru mărturisirea preasfântului Său nume, ca astfel să putem să stăm fără temere înaintea tiranului“.

În acest loc, cei şapte tineri aduceau cântări lui Dumnezeu, rugându-se atât pentru întărirea lor, dar şi pentru ceilalţi creştini ce sufereau chinurile sau pentru cei care se pocăiau pentru faptul de a fi jertfit idolilor. La anumite zile, trimiteau pe Iamvlih pentru a cumpăra mâncare şi pentru a le aduce veşti din cetate. Într-una dintre zile, pe când cumpăra cele de trebuinţă, Iamvlih a auzit că împăratul se întorsese în Efes şi dorea să afle ştiri despre cei şapte tineri care nu doreau să se închine zeilor. Întorcându-se din oraş, Iamvlih le-a povestit toate cele ce

auzise şi cu toţii au început să se roage lui Hristos pentru a-i îmbărbăta, punându-şi vieţile în mâinile Lui.

După ce au mâncat, cei şapte au mers să se culce, aşteptând să vadă ce va rândui Dumnezeu pentru ei. Sursele siriene ale vieţilor celor şapte sfinţi spun că, din acel moment, ei au dormit, prin voia lui Dumnezeu, 200 de ani.

Sfântul Simeon Metafrastul descrie acest moment în următorii termeni: „Iar milostivul şi iubitorul de oameni Dumnezeu, Care totdeauna poartă grijă de cele folositoare Bisericii Sale şi Se îngrijeşte de robii Săi, a poruncit acestor şapte tineri să adoarmă cu oarecare străină şi minunată adormire, ca Cel ce voia să facă prin ei, în vremea viitoare, o minune preaslăvită şi să încredinţeze pe cei care se îndoiau de învierea morţilor“.

În acest timp, Decius aflase că cei şapte sunt în peştera din Muntele Ohlonului, astfel că a dat poruncă slujitorilor ca intrarea în peşteră să fie zidită, pentru ca sfinţii să moară de foame şi sete. Pentru ca faptele lor să fie ţinute minte de cei ce vor urma, doi creştini, Teodor şi Rufin, au scris pe două table de plumb viaţa lor şi le-au pus lângă pietrele ce astupau peştera.

La cumpărături, după 184 de ani

Anii au trecut şi, odată cu Constantin cel Mare (306-337), creştinii nu au mai fost prigoniţi, creştinismul devenind cu timpul religia oficială a Imperiului Roman. Sursele folosite de cei doi sfinţi (Grigorie de Tours, iar mai târziu, prin secolul al X-lea, Simeon Metafrastul) amintesc că cei şapte tineri au fost înviaţi în chip miraculos de Dumnezeu, după o perioadă de 184 de ani (după cele mai multe calcule).

Dumnezeu i-a trezit pe aceştia în vremea împăratului Teodosie al II-lea (401-450), când învăţătura ereticilor manihei producea tulburare în popor. Aceştia contestatau învierea din morţi, spunând că oamenii nu vor mai învia, ci vor muri pentru totdeauna. Aşa că, Dumnezeu înviază pe cei şapte sfinţi. Tot atunci, un anume Adolie, care era stăpânul Muntelui Ohlonului, va folosi pietrele cu care fusese zidită gura peşterii, găsindu-i aici pe cei şapte care credeau că au dormit doar o noapte.

După ce se trezesc, cei şapte îl vor trimite pe Iamvlih pentru a lua mâncare şi pentru a mai aduce veşti. Foarte uimit de schimbările pe care le vedea în oraş, dar mai ales de bisericile şi crucile mari care stăteau la vedere, Iamvlih socoteşte că este într-un alt oraş, şi nu în Efes. Negustorii sunt miraţi să vadă o monedă de argint atât de veche, cu chipul împăratului Decius pe ea, aşa încât îl duc pe Iamvlih în faţa proconsului şi a episcopului, sub motivul că a găsit o comoară de demult. Realizând din convorbirea cu episcopul Ştefan, cel care

oblăduia cetatea Efesului în acea vreme, că nu mai trăieşte sub domnia lui Decius, Iamvlih îi conduce pe toţi cei de faţă la peşteră.

Au mai trăit 7 zile

Ajuns la peşteră, episcopul va găsi tăbliţele cu viaţa lor şi va da laudă lui Dumnezeu pentru că în acest fel le-a fost luminată mintea şi le-a fost arătat adevărul despre învierea morţilor. Chemat de către episcop, împăratul Teodosie a venit şi el la peşteră, s-a închinat sfinţilor şi I-a mulţumit lui Dumnezeu pentru ceea ce le-a descoperit. După cuvintele lui Nichifor Calist, cei şapte tineri au mai trăit încă şapte zile, iar apoi au adormit întru Domnul în anul 434, fiind înmormântaţi cu mare cinste de către întregul popor.

Istorie şi legendă

În urma unor săpături arheologice efectuate în anii 1927-1928, a fost scoasă la iveală o catacombă creştină, datând din secolele V-VI, lângă muntele Ohlon (astăzi Muntele Pion, Panayirdag), construită pe peştera celor şapte sfinţi, după cum pot arăta inscripţiile aflate aici. Mai devreme de acest moment, în perioada cruciadelor, oase considerate ca aparţinând celor şapte au fost transportate la Marseille, fiind până în ziua de astăzi cinstite în Biserica „Saint Victoire“. Deşi informaţiile despre viaţa celor şapte tineri sunt puse în circulaţie în Occident odată cu Sfântul Grigorie de Tours (538-594, „De gloria martyrum“), povestea despre aceştia are o origine mai veche, dar şi mai multe variante. Pe lângă sorgintea ei siriană, apar şi foarte multe voci care susţin că viaţa acestor sfinţi ar fi o legendă indiano-budistă, împrumutată de creştini. Odată înconjurată cu un aer de legendă, istoria celor şapte tineri va fi amintită şi de Mahomed în Coran (sura 18, versetele 9-26, musulmanii socotindu-i şi ei sfinţi), iar în Evul Mediu va fi subiectul preferat al tuturor artiştilor.

Nicolae Pintilie - Tinerii din Efes - sfinții care ne demonstrează că există viață și după moarte

Dumnezeu poate dărui nestricăciune trupului uman, exemplul cel mai clar fiind existența sfintelor moaște. Din acest motiv, teologia ortodoxă vorbește despre grija față de trup și după moarte. Așa înțelegem de ce pomenirile pentru cei dragi ai noștri, trecuți în Împărăția lui Dumnezeu, se fac la mormânt și nu în altă parte - cu excepția dumnezeiștii Liturghii, care se oficiază în biserică. Trupul omenesc se bucură de atâta cinstire în fața lui Dumnezeu, încât Fiul Său, Iisus Hristos, Şi l-a făcut trup propriu şi stă cu el în vecii vecilor, pe tronul slavei dumnezeiești.

***

Credința în Înviere și în viața veșnică este definitorie pentru religia creștină. În cadrul celei mai importante manifestări ale credinței noastre - dumnezeiasca Liturghie - ne mărturisim această credință. În Crez sau Simbolul de Credință, în articolele 11 și 12, creștinii mărturisesc credința lor în „învierea morților și viața veacului ce va sa fie”.

Sub inspirația Duhului Sfânt, dumnezeiștii Părinți de la Sinodul II Ecumenic au dat formă credinței în viața veșnică, acea credință care a existat încă din zorii religiei noastre. Mărturisim că trupurile celor adormiți vor învia - nu poate fi vorba doar despre o înviere a sufletelor, pentru că sufletele sunt nemuritoare. Moartea este încetarea vieții pământești a trupului, adică despărțirea sufletului nemuritor de trupul cel muritor, așa cum ne învață Sfânta Scriptură: trupul „ca

pulberea să se întoarcă în pământ cum a fost, iar sufletul să se întoarcă la Dumnezeu, Care L-a dat” (Ecclesiastul XII, 7).

Dacă moartea este despărțirea sufletului de trup, Învierea este unirea din nou a sufletului cu trupul cu care a viețuit pe pământ.

Teologia Bisericii este confirmată de către Sfântul apostol Pavel: „Așa este și cu învierea morților: se seamănă trupul întru stricăciune, înviază întru nestricăciune; se seamănă întru necinste, înviază întru slavă; se seamănă întru slăbiciune, înviază întru putere; se seamănă trup firesc, înviază trup duhovnicesc. Dacă este trup firesc, este și trup duhovnicesc” (1 Corinteni XV, 42-44).

O mărturie confirmată istoric

Acesta a fost credința dintotdeauna a Bisericii. O credință mărturisită timp de două milenii, în același timp o credință confirmată prin numeroase fapte minunate, consemnate în izvoarele creștine.

Un astfel de izvor istoric este o relatare minunată, provenită din Sinaxarul Constantinopolitan, o povestire ce a intrat în conștiința liturgică a Bisericii Ortodoxe - fiind pomenită în ziua de 4 august.

Pe scurt, întâmplarea minunată își are începutul în timpul împăratului păgân Deciu, undeva în jurul anului 250. Prigonitor al religiei creștine, împăratul a reînnoit o lege prin care în administrația romană nu aveau ce să caute creștinii. Valabilă pentru tot cuprinsul Imperiului Roman, legea a juns și pe meleagurile Efesului, acolo unde armata romană avea numeroși tineri creștini. Între conducătorii corpului de armată se aflau șapte tineri care nu plecaseră genunchii în fața idolilor păgâni: Maximilian, Iamvlih, Martinian, Ioan, Dionisie, Exacustodian şi Antonin. „Şi văzând în toate zilele răutăţile ce se făceau creştinilor şi uciderile cele cumplite, îşi zdrobeau inimile lor, suspinând şi plângând. Deci, pe când împăratul cu toţi păgânii mergeau la jertfe, ei se abăteau, intrând în biserica creştinească”, spune despre ei mărtuira istorică.

Bunătatea lor și vrednicia în cele ale războiului au făcut ca, în scurt timp, vestea despre ei să ajungă în Roma împăratului Deciu. Însă, o dată cu informțiile despre puterea lor a ajuns și vestea credinței lor în Mântuitorul Iisus Hristos. Ca să respecte propria lege, Deciu a dat poruncă ca cei șapte să fie arestați, fapt ce a fost executat în cel mai scurt timp. Nu se știe sigur dacă au fost înfățișați împăratului, însă un lucru este cert - au fost eliberați în contul faptelor de vitejie, autorităților fiindu-le milă și de tinerețea lor.

Eliberați, tinerii și-a vândut proprietățile, împărțind totul la săraci. În acest context încordat au luat hotărârea să se ascundă, gândindu-se că împăratul Deciu se poate răzgândi în orice moment.

Astfel sfătuindu-se, s-au ascuns într-o peșteră din muntele Ohlon, din preajma Efesului: „Cu plângere şi cu suspine s-au rugat lui Dumnezeu, încredinţându-se pe ei spre ajutorul şi mila Lui. Apoi, şezând ei, au mâncat, întărindu-şi trupurile lor pentru primirea chinurilor. Iar după ce au mâncat, au stat vorbind între dânşii, mângâindu-se unul pe altul şi îndemnându-se spre bărbătească pătimire pentru Hristos. Şi aşa, având cuvinte lăudătoare de Dumnezeu în gurile lor, au adormit".

Cel puțin 170 de ani de somn, spre slava lui Dumnezeu

În cetatea Efesului, întâmplările s-au precipitat. Deciu în persoană a sosit în oraș, ca să-i caute pe cei șapte ostași ai armatei sale. Căci dezertarea, în armata romană, era egală cu moartea. După multe căutări, cineva a adus informația că tinerii se ascund în peștera muntelui Ohlon. Din ordin imperial, ieșirea peșterii a fost astupată cu pietre, pentru ca tinerii să nu mai poată ieși din ascunzătoare. Vestea pecetluirii peșterii a adus tristețe în rândul comunității creștine din oraș.

În acest context, doi funcționari, Teodor şi Rufin, creştini tăinuiţi, au scris despre pătimirea şi numele acestor şapte sfinţi tineri, pe două tăbliţe de plumb: „Poate cândva va voi Dumnezeu să cerceteze pe robii Săi, mai înainte de venirea Sa, şi se va deschide peştera şi arătate vor fi într-însa trupurile sfinţilor".

Istoria și-a așezat praful peste amintirea comunității creștine din Efes. Edictul de la Milan din anul 313 a adus pacea și liniștea credinței creștine. Din catacombe și morminte, în biserici și catedrale, creștinii au trăit aceeași taină a prezenței reale a Mântuitorului în Euharistie.

Pacea externă a Bisericii nu a fost, însă, însoțită și de cea internă. În plin secol patristic, ereziile trinitare, hristologie, pnevmatomahe au fost, de multe ori, piatră de poticnire în istoria creștinismului. Însă, întotdeuna Părinții au găsit metoda combaterii acestor erezii, prin insuflarea Duhului Sfânt.

Minunea trezirii sfinților șapte tineri din Efes

În timpul împăratului Teodosie cel tânăr, cunoscut în istorie drept Teodosie al II-lea, în Asia apăruse un curent în cadrul Bisericii, care aducea o nouă învățătură - nu există învierea morţilor. După moarte nu va fi oamenilor nici un fel de mângâiere, pentru că cei ce mor cu trupul, mor şi cu sufletul, şi amândouă se nimicesc.

În așteptarea unui sinod care să curme învățătura greștită, Dumnezeu a încredințat adevărul printr-o mare minune.

Un bărbat oarecare, Adolie, a dorit să construiască un staul pentru oile sale, pe care le păștea pe muntele Ohlon. În acest scop, slugile au găsit de cuviință să care pietrele de la gura peșterii, fiind mai ușor de transportat: „Deci, trăgându-le din munte, au făcut o gaură în gura peșterii, cât putea să intre omul. Într-acea vreme, Domnul nostru Iisus Hristos, Cel ce stăpâneşte viaţa şi moartea, a înviat pe aceşti sfinţi mucenici după porunca Lui cea dumnezeiască, ca şi cum s-ar fi deşteptat din somn şi, sculându-se, au dat lui Dumnezeu lauda cea de dimineaţă. Deci, şezând, vorbeau, mâhnindu-se de slujirea idolilor care le stătea asupră-le. Atunci, Maximilian a zis către toţi: Fraţilor, să fim gata a ieşi şi a ne arăta cu îndrăzneală înaintea lui Deciu! Să ne punem sufletele pentru Iisus Hristos. Iar tu, frate Iamvlih, sârguieşte-te să ne găteşti hrană. Ia un ban de argint şi du-te în cetate, să ne cumperi pâine mai multă decât ieri. (...) Şi ieşind Sfântul Iamvlih din peşteră, apropiindu-se el de porţile cetăţii, a văzut o cinstită cruce deasupra, foarte frumos făcută şi s-a minunat mult. A intrat în cetate şi, mergând puţin, a auzit pe mulţi jurându-se cu numele lui Hristos şi mai mult s-a înspăimântat: Socotesc că aceasta nu este cetatea Efes, ci alta!

Și apropiindu-se de un vânzător de pâine, a scos banul de argint şi i l-a dat. Iar banul acela de argint era mare, având pe el chipul şi numele împăratului Deciu. Deci, vânzătorul de pâine, luând banul de argint, l-a arătat altuia; iar acela, luându-l, l-a dat la al treilea şi la al patrulea”.

Povestirea continuă cu arestarea tânărului „ciudat”. A fost dus în fața guvernatorului din Efes, ca să mărturisească de unde are banul. Pentru a se face dreptate, tânărul a ajuns în fața episcopului cetății, care și-a dat seama că are de-a face cu o minune a lui Dumnezeu: „Atunci, episcopul s-a gândit în sine, zicând: Dumnezeu voieşte ca prin tânărul acesta să ne descopere oarecare taină. Şi ajungând la muntele acela şi la peşteră, a intrat Iamvlih întâi în peşteră, au găsit pe sfinţi şezând plini de bucurie, cu feţele lor strălucite, cu lumina darului lui. Deci, văzându-i pe ei episcopul, antipatul, mai-marii cetăţii şi poporul, s-au închinat şi au dat slavă lui Dumnezeu”.

A fost argumentul de care aveau nevoie Părinții Bisericii: Dumnezeu poate dărui nestricăciune trupului uman, exemplul cel mai clar fiind existența sfintelor moaște. Din acest motiv, teologia ortodoxă vorbește despre grija față de trup și după moarte. Așa înțelegem de ce pomenirile pentru cei dragi ai noștri, trecuți în Împărăția lui Dumnezeu, se fac la mormânt și nu în altă parte - cu excepția dumnezeiștii Liturghii, care se oficiază în biserică. Trupul omenesc se bucură de atâta cinstire în fața lui Dumnezeu, încât Fiul Său, Iisus Hristos, Şi l-a făcut trup propriu şi stă cu el în vecii vecilor, pe tronul slavei dumnezeiești.

Sorin Preda - Minuni ale credinţei - Cei 7 tineri din Efes

Biserica salvată

În fiecare an, pe 22 octombrie, se prăznuieşte la biserica "Mihai Vodă" din Bucureşti, hramul Celor şapte tineri din Efes, treziţi după un somn de 200 de ani.

Aşa cum stă în lumina blândă şi păstoasă a toamnei, biserica "Mihai Vodă" din Bucureşti apare neclintită şi dreaptă, ca un tron voievodal. E cu neputinţă să nu o admiri. Ascunsă printre cele două rânduri de blocuri de la Podul Izvor, biserica este, prin ea însăşi, un adevărat miracol, mulţi bucureşteni amintindu-şi că, în urmă cu treizeci de ani, Ceauşescu s-a răzgândit în ultima clipă să o dărâme şi a acceptat ca nişte ingineri inimoşi să o decupeze din temelii şi să o poarte pe nişte şine imense, până în spatele noilor clădiri din zonă. Nimeni nu poate şti de ce buldozerele s-au oprit chiar la poarta bisericii, de ce ideea salvatoare a translării a apărut atât de târziu.

Se spune doar că, în preziua demolării, Ceauşescu a avut un vis anume şi că asta l-ar fi făcut să renunţe. Se mai spune că, tot în preziua demolării, enoriaşii din cartier - de la copiii nou născuţi, până la bătrânii grav bolnavi - au postit negru şi s-au rugat fără încetare, iar Dumnezeu i-a ascultat, întărind o mai veche credinţă a locului, anume - că de ctitoria lui Mihai Viteazul nu se putea atinge nimeni şi nimic.

Cu greu găseşti în tot Bucureştiul o biserică mai apărată şi mai bineplăcută lui Dumnezeu ca "Mihai Vodă", o biserică ce adăposteşte, pe lângă minunate icoane cu puteri vindecătoare, o mare şi neştiută comoară de sfinţenie: părticele de moaşte (extrem de rare) ale Celor şapte tineri din Efes, martirizaţi şi zidiţi de vii pentru credinţa lor, pentru ca 200 de ani mai târziu, Dumnezeu să-i trezească din somnul în care îi cufundase, drept mărturie şi credinţă în marele adevăr al Învierii.

Zidiţi de vii

Povestea celor 7 martiri din Efes începe pe vremea Împăratului Deciu (250), care obligase întreaga populaţie a Imperiului Bizantin să se adune în temple, pentru a se închina idolilor.

Desigur că mulţi creştini din acea perioadă au cedat sub ameninţarea torturilor, iar aceia care nu au vrut să se supună au fost excutaţi fără milă, în adevărate procesiuni ale morţii, organizate în pieţele celor mai importante cetăţi ale imperiului. Văzând toate aceste cruzimi, Maximilian, fiul prefectului din Efes, şi alţi şase tineri creştini, deşi proveneau din familii bogate şi ca militari, erau obligaţi să asculte orbeşte ordinele primite, au refuzat să participe la adoraţiile păgâne poruncite de marele conducător. Urmăriţi şi prinşi asupra faptului (cu genunchii aplecaţi în faţa icoanei Mântuitorului), cei şapte prieteni ostaşi au fost legaţi în lanţuri grele şi duşi chiar la judecata Împăratului. Degeaba a insistat Deciu ca tinerii să se lepede de Hristos. Cu cât ameninţările erau mai mari, cu atât creştea şi hotărârea lor de a nu se închina la idoli, pentru ca, intru sfârşit, Maximilian să ia cuvântul în faţa mulţimii şi să mărturisească pentru ceilalţi şase fraţi de credinţă motivul pentru care nu se închinau la idoli: "Noi avem deja

un Dumnezeu, a cărui slavă umple cerul şi pământul. Noi Îi dăm în dar jertfa tainică a mărturisirii credinţei noastre şi a neîncetatelor noastre rugăciuni!".

Cu greu stăpânindu-şi furia, dar şi impresionat de faptul că tinerii făceau parte din cele mai importante familii ale imperiului, Deciu le va acorda câteva zile pentru a se răzgândi şi a se salva astfel de la moarte.

Tinerii, însă, au rămas neclintiţi. În ciuda potopului de lacrimi şi rugăminţi ale părinţilor şi ale celor mai dragi prieteni, cei şapte tineri s-au sfătuit între ei şi au hotărât să se retragă departe de lume, într-o peşteră situată în partea de răsărit a oraşului, pentru a se pregăti în linişte şi rugăciune până să fie aduşi din nou în faţa tiranului, lăsându-l doar pe Iamvlih, cel mai tânăr dintre ei, să coboare în oraş şi să aducă de acolo ultimele veşti şi ceva de-ale gurii.

Nu a trecut mult timp şi revenit în Efes, Împăratul a dorit neîntârziat să audă răspunsul celor şapte creştini, pregătindu-se să-i vadă cu ochii lui cum li se închină şi aduc ofrande idolilor din templul zeiţei Isis. Mare îi va fi însă dezamăgirea să afle că tinerii, în loc să se bucure de mărinimia lui, s-au ascuns în munte şi acum refuzau să coboare de acolo.

Parcă nevenindu-i să creadă că nişte tineri renunţă atât de uşor la viaţa lor, Deciu a mai făcut o ultimă încercare şi i-a trimis pe părinţii celor şapte să discute şi să-şi înduplece fiii, dar, văzând încăpăţânarea lor, s-a înfuriat şi a început să caute o pedeapsă cât mai cumplită, pe măsura îndrăznelii de a nu i se respecta porunca. Ar fi putut să-i atârne în cârlige, să le smulgă carnea cu fiare înroşite şi, după câteva zile, să le tăie capetele. Ar fi putut, deci, să imagineze

alte şi alte cazne, dar nimic nu i s-a părut mai potrivit şi mai răzbunător pentru mândria lui ranită decât să-i zidească de vii, blocând cu pietre şi cărămizi intrarea în peşteră, în aşa fel încât nimeni să nu afle despre martirajul lor şi, în acest fel, să-i transforme în eroi. Nici prin gând nu-i trecea Împăratului că tocmai Theodor şi Barabos, zidarii trimişi să închidă definitiv intrarea în peşteră, erau ei înşişi creştini, drept pentru care, împlinind cu greu porunca împărătească, au săpat, totuşi, pe şapte plăci de plumb, povestea celor şapte mucenici, şi le-au ascuns în mare taină într-o groapă făcută nu departe de locul supliciului.

În cele câteva ore cât a durat închiderea intrării în peşteră, tinerii creştini nu s-au pierdut cu firea. Ştiau că vor avea parte de o moarte lentă, plină de chin şi neputinţă fizică, de gânduri şi ispite cumplite, dar la fel de bine ştiau că Dumnezeu nu-i va lăsa nici o clipă lipsiţi de ajutor şi mângâiere. Au stat în genunchi, privind cu lăcomie la razele de lumină ce se stingeau pe rând, ca o ultimă amintire a ceea ce a fost şi ca o vestire a ceea ce îi aştepta în viaţa fără de sfârşit. Au stat cu demnitate. Au stat tăcuţi şi neclintiţi ca nişte ostaşi ai lui Hristos. Adânc şi nemilos ca veşnicia, întunericul a cuprins treptat peştera. Fără a înceta vreo clipă rugăciunea lui Iisus, cei şapte au gustat ultima bucăţică de pâine, adusă de Iamvlih cu câteva zile în urmă, s-au îmbrăţişat frăţeşte, cerându-şi iertare unul altuia, şi, cuprinşi brusc de un somn greu, au adormit cu mierea rugăciunii pe buze. Aveau să doarmă cel mai lung somn pe care îl putea trăi vreodată un pământean. Un somn ca boarea unei morţi, ca amintirea unei uitări fără sfârşit. Un somn lung, de două veacuri.

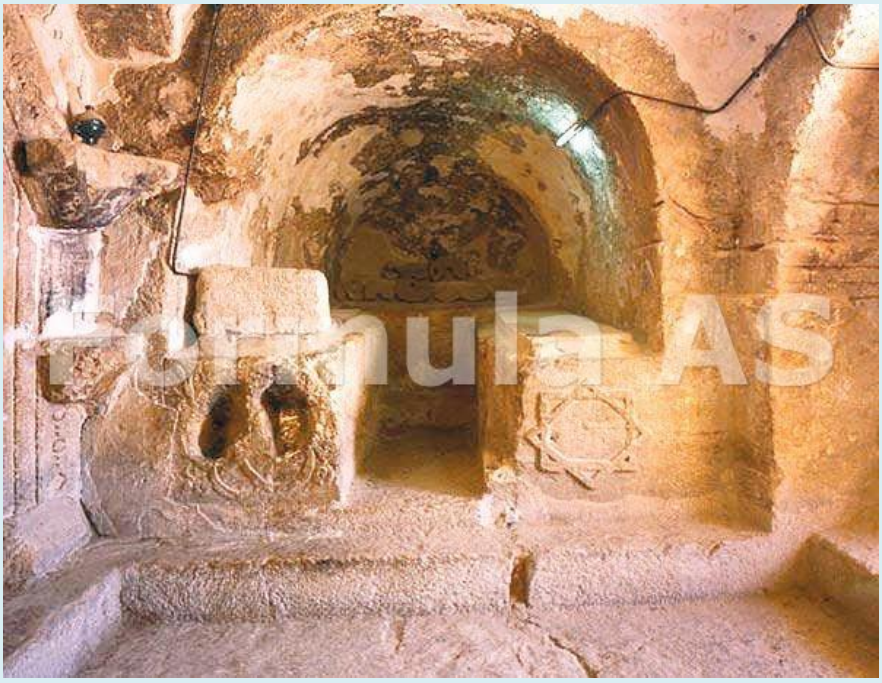

După ani şi ani, după mai multe molime, războaie şi domnii, un păstor oarecare, pe nume Adatiu, hotărându-se să-şi facă staul pentru mica lui turmă chiar în munte, s-a gândit că cel mai lesne ar fi să lărgească o grotă aflată în preajmă. Astfel, a început să îndepărteze pietrele şi trunchiurile de copaci ce-i stăteau în cale, a curăţat şi a trudit o zi întreagă, până când a dat peste un brâu de cărămizi zidite în peşteră, pe care a început să le spargă, una câte una, mânat de o curiozitate nefirească. Astfel, ciobanul Adatiu va zări la lumina tremurătoare a torţei improvizate trupurile celor şapte tineri şi, apropiindu-se cu oarece teamă şi precauţie, se va înspăimânta descoperind că trupurile acelea sunt vii, se mişcă şi dau a se ridica în picioare. Mărturia lui Adatiu şi a altor efeseni din timpul acela nu lăsa loc nici unei îndoieli. Trezirea la viaţă a celor şapte tineri din Efes s-a săvârşit, cu adevărat, pe vremea lui Teodosie cel Tânăr (anul 446 d.Hr.).

Sigur că tinerii, sculaţi din somnul lor de moarte, n-au bănuit nimic din ce se întâmplase cu ei vreme de 200 de ani. Ca în fiecare zi, s-au rugat şi i-au mulţumit lui Dumnezeu pentru toate şi, venind ora prânzului, l-au trimis pe Iamvlih să cumpere pâine, dar acesta s-a întors speriat şi uimit şi, în loc să le dea pâinea mult aşteptată, s-a pornit să le spună fraţilor lucruri cu totul incredibile: că la porţile caselor şi pe cupola bisericilor se află semnul crucii; că oamenii şi-au schimbat îmbrăcămintea, că din străzile Efesului nu mai recunoşti nimic.

Degeaba îl întrebau fraţii unde este pâinea pentru care fusese trimis. Iamvlih repeta întruna că, atunci când a întins banii pentru pâine, brutarul nu a vrut să-i ia, arătându-i efigia de pe monedă şi zicând că acum la Constantinopole domneşte un alt împărat, nu Deciu. Mai mult chiar, crezându-se că a descoperit cine ştie ce comoară veche, Iamvlih a fost dus la proconsulul cetăţii şi apoi la marele episcop Şefan, care a început să-l descoasă cu întrebări, până ce acesta şi-a dat seama că tânărul nu era nici nebun şi nici înşelător, ci era chiar dovada vie a unei mari minuni făcute de Dumnezeu, fapt deplin confirmat şi de plăcuţele de plumb găsite la intrarea în peşteră.

Cronicile vremii pomenesc despre Iamvlih şi aventurile prin care a trecut el, dar cel mai mult se opresc la vizita împăratului Teodosie făcută celor şapte tineri din munte, cu mare alai de slujitori, şi la faptul că în dreptul peşterii se aduna zi de zi mulţime de oameni, tulburând liniştea tinerilor, până într-o zi când, ascultându-le rugăciunea, Dumnezeu s-a milostivit încă o dată de ei şi, cufundându-i în somn, nu i-a mai trezit niciodată.

Ce s-a întâmplat cu trupurile celor şapte tineri din Efes nu se ştie prea bine, mai ales că, în urma unui vis tulburător, împăratul Teodosie a renunţat să-i mai aşeze în cele şapte sarcofage de aur pregătite special, preferând să-i îngroape într-un

loc neştiut de nimeni şi apoi să zidească, din nou, intrarea în peştera Efesului, care a devenit între timp loc de pelerinaj.

Puţine lăcaşuri sfinte din lume se pot mândri măcar cu o fărâmă din moaştele celor şapte mucenici. Biserica "Mihai Vodă" e una din ele, dar nu-şi face din asta nici un motiv de laudă. Păstrează pe mai departe sfintele moaşte într-o răcliţă de argint şi continuă să fie singura biserică din ţară care cinsteşte pe 22 octombrie, în dragoste şi discretă reculegere, ziua Tinerilor din Efes, lăsând, fără pic de ostentaţie sau mândrie deşartă, ca fiecare credincios să descopere singur minunata poveste a celor 7 sfinţi efeseni şi să ia aminte la pilda lor vie, de încredere în ziua Mântuirii şi a Învierii de apoi.

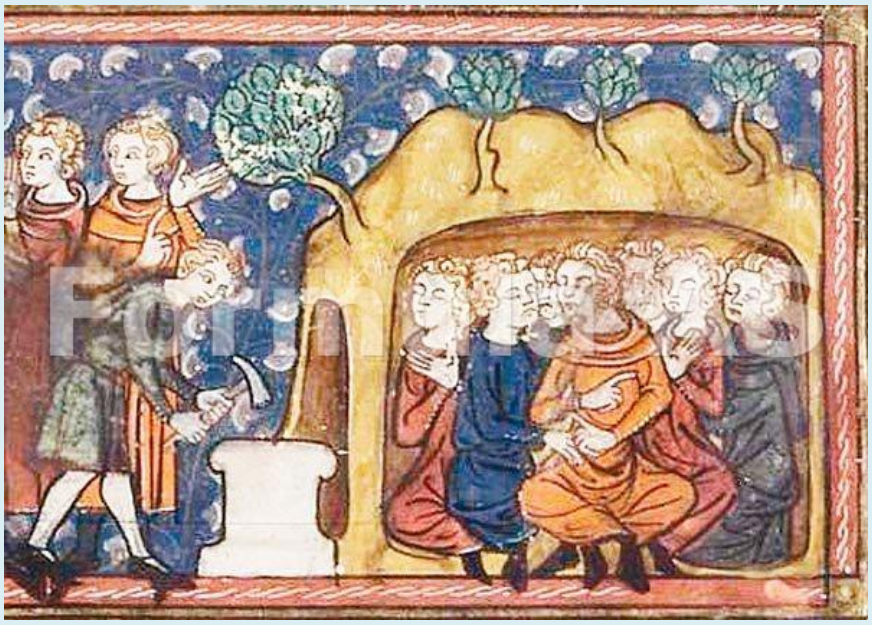

Sunt multe lucruri frumoase la "Mihai Vodă". Dacă intri, ai ce vedea. Icoanele şi odoarele sfinte par să te aştepte. Le priveşti şi iei aminte, citeşti micul istoric din pridvor şi te minunezi de vechimea construcţiei, pentru a te opri apoi în prag, constatând cu un frison de îngrijorare că, la ora vecerniei, biserica e aproape goală, cum se mai întâmplă uneori în cartierele nou apărute, cu sedii de bănci şi apartamente rezidenţiale, cu oameni elegant îmbrăcaţi, fără timp şi fără linişte sufletească; oameni grăbiţi şi atenţi mai mult la soneria telefonului celular decât la chemarea clopotului de slujire, de sub fereastra casei lor.

Pusă discret într-un colţ, răcliţa celor şapte tineri din Efes nu se grăbeşte nicăieri. Icoana fără egal a răbdării lui Dumnezeu, mica raclă îi aşteaptă pe toţi - credincioşi şi mai puţin credincioşi. Îi aşteaptă până în ultimul ceas, până în ultima clipă. Pentru Hristos, nimic nu e prea târziu - cu atât mai mult pocăinţa şi întoarcerea omului la faptele cele bune.

Wikipedia - Cei șapte tineri din Efes

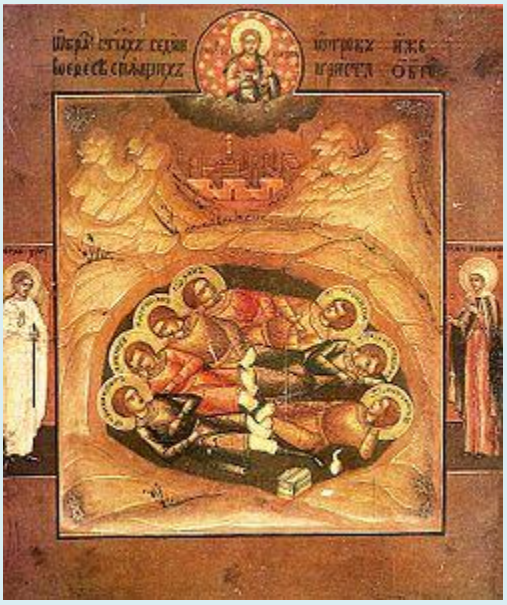

Icoană rusă reprezentându-i pe cei şapte tineri din Efes

Legenda celor șapte tineri din Efes sau Legenda celor șapte adormiți este o povestire hagiografică creștină. Conform acesteia, cei șapte frați Maximian, Malchus, Martinian, Dionysius, Ioan, Serapion și Constantin au fost zidiți de vii într-o peșteră în timpul împăratului Decius (249-251 d.Hr) și au fost găsiți dormind acolo două sute sau trei sute de ani mai târziu.

Conform unor superstiții pe care se bazează un număr de meteorologi amatori, ziua de 27 iunie determină soarta vremii pentru următoarele 6-7 săptămâni. Dacă plouă, vremea va fi ploioasă, dacă va fi frumos, vremea va fi predominant bună, senină, cu mult soare. Mai puțin cunoscută este legătura celor șapte frați cu data de 27 iunie. În anul 446 d.Hr cei șapte s-ar fi trezit din adâncul somn. Malchus ar fi mers să cumpere pâine, plătind-o cu o monedă având efigia împăratului Decius. Așa a devenit povestea cunoscută la Efes. După aceea, tinerii au murit din cauze naturale și au fost îngropați în acea grotă. Sanctificați, cei șapte frați au fost timp de câteva secole comemorați anual de biserică pe data de 27 iunie, după care - legenda devenind prea incredibilă - au fost scoși din calendarul sărbătorilor creștine și uitați.

Legenda este redată și în Coran (sura 18, versetele 9-26).

În numeroase sfere de cultură circulă povestiri despre personaje care fie dorm în așteptarea unui eveniment important (de ex. regele Barbarossa), fie au fost găsite dormind după o perioadă îndelungată de timp. Cert este că și Aristotel (Phys., IV, xi) vorbește de un astfel de somn îndelungat la sarzi.

În apropiere de anticul oraș Efes (în prezent orașul Selçuk din Turcia) există o peșteră din perioada creștinismului timpuriu, care, conform tradiției ar fi peștera acelor tineri. Peste mormintele lor a fost ridicată o biserică, peștera fiind întărită cu zidărie. În timpul săpăturilor arheologice dintre anii 1927-1928, s-a constatat că în jurul acelei biserici-grotă au fost săpate alte mici grote unde s-au găsite numeroase morminte din perioada secoleleor V-VI d.Hr. Pe zidurile ruinelor bisericii dar și pe unele morminte s-au descoperit inscripți dedicate Celor șapte tineri adormiți. În prezent peștera atrage numeroși turiști și pelerini fiind o atracție a vechiului Efes.

Sărbători:

- în calendarul ortodox: 4 august, sub numele cei șapte tineri din Efes;
- în calendarul romano-catolic: 27 iunie (în spațiul de limbă germană sărbătoarea este denumită Siebenschläfertag, Ziua celor șapte adormiți);

Literatură:

J. Koch, Die Siebenschläferlegende, ihr Ursprung und ihre Verbreitung ("Legenda celor Șapte Adormiți, originile și răspândirea ei"), Leipzig 1883,
Hermann Kandler, Die Bedeutung der Siebenschläfer im Islam ("Însemnătatea celor Șapte Adormiți în Islam"), Bochum 1994.

Mihai Alex Olteanu - Icoana Mineiului pe luna august

Icoana Mineiului pe luna august este o icoană rusească, din secolul al XIX-lea. Aceasta este împărțită pe patru rânduri în care sunt zugrăviți sfinții prăznuiți în luna august, în funcție de importanța lor pentru viața parohiei care deține icoana.

***

Icoana Mineiului este o grupare de icoane ale sfinților și sărbătorilor, icoane așezate de obicei pe patru rânduri, în ordinea lor din calendarul Bisericii. Astfel, pentru fiecare Minei avem și o icoană care îi corespunde.

Icoana Mineiului pe luna august este o icoană rusească, din secolul al XIX-lea. Aceasta este împărțită pe patru rânduri în care sunt zugrăviți sfinți ce sunt prăznuiți în luna august, în funcție de importanța lor pentru viața parohiei care deține icoana. Din această cauză, icoanele mineiului pe aceeași lună nu sunt identice în ceea ce privește numărul sfinților zugrăviți.

Numele și data de prăznuire pentru sfinți și sărbători sunt înscrise în icoană în limba slavonă, cu litere și cifre chirilice, deși scrisul nu este de fiecare dată ușor de citit. De asemenea, în partea de sus a icoanei este înscrisă, într-un chenar, luna calendaristică.

Sfinții și sărbătorile prezentate în icoana Mineiului pe luna august sunt:

Primul rând (de la stânga la dreapta):

- Scoaterea Sfintei Cruci (1 august);
- Sfinții 7 mucenici Macabei, cu mama lor Solomoni și dascălul lor Eleazar (1 august);
- Sfântul întâi mucenic și arhidiacon Ștefan; Sfântul Vasile din Moscova, cel nebun pentru Hristos (2 august);
- Sfinții cuvioși Isaac, Dalmat, Faust, Cosma famenul și Antonie Romanul (3 august);
- Sfinții 7 tineri din Efes (4 august);
- Sfântul mucenic Evsignie din Antiohia (5 august);
- Schimbarea la Față a Domnului (6 august);

Al doilea rând:

- Sfântul cuvios Dometie Persul (7 august);
- Sfântul ierarh Emilian mărturisitorul, episcopul Cizicului (8 august);
- Sfântul apostol Matia (9 august);
- Sfântul mucenic Lavrentie, arhidiaconul (10 august);
- Sfântul mare mucenic Evplu, arhidiaconul (11 august);
- Sfinții mucenici Fotie și Anichit (12 august);
- Sfântul cuvios Maxim mărturisitorul (13 august);
- Sfântul proroc Miheia (14 august);
- Adormirea Maicii Domnului (15 august);
- Sfânta Mahramă a Domnului (16 august);

Al treilea rând:

- Sfântul mucenic Miron prezbiterul (17 august);
- Sfinții mucenici Flor și Lavru (18 august);
- Sfântul mucenic Andrei Stratilat (19 august);
- Sfântul proroc Samuel (20 august);

- Sfântul apostol Tadeu; Sfânta muceniță Vasa; Sfântul cuvios Avraam din Smolensk (21 august);
- Sfântul mucenic Agatonic din Nicomidia (22 august);
- Sfântul mucenic Lup (23 august);
- Sfântul sfințit mucenic Eutihie; Sfântul ierarh Petru, Mitropolitul Moscovei și a întregii Rusii (24 august);

Al patrulea rând:

- Sfinții apostoli Bartolomeu și Tit (25 august);
- Sfinții mucenici Adrian și Natalia (26 august);
- Sfântul cuvios Pimen cel mare (27 august);
- Sfântul cuvios Moise etiopianul (cel negru) (28 august);
- Tăierea capului Sfântului proroc Ioan Botezătorul (29 august);
- Soborul Sfinților din Serbia (inclusiv Regele Ștefan) sau cel mai probabil Sfinții ierarhi Alexandru, Ioan și Pavel (cel nou), patriarhii Constantinopolului; Sfântul Alexandru din Svir; Sfântul Alexandru Nevsky (30 august);
- Așezarea în raclă a brâului Maicii Domnului (31 august);

În plus, pe marginile icoanei Mineiului se află zugrăvite icoane ale Maicii Domnului care sunt prăznuite în luna august.

Ieromonahul Theologos Simonopetritul - Mormântul Sfintei Maria Magdalena - locul în care se săvârșesc multe minuni

Mormântul Sfintei Maria Magdalena din Efes se află la dreapta intrării în peștera unde au adormit, mai târziu, cei șapte tineri din Efes. Închinătorii Sfintelor Locuri nu scăpau prilejul de a trece și prin Efes, ca să se închine la mormântul Sfintei. La locul acela se săvârșeau mulțime de minuni.

***

Mormântul Sfintei Maria Magdalena din Efes se află la dreapta intrării în peștera unde au adormit, mai târziu, cei șapte tineri din Efes. În locul acesta s-a format un locaș numit martyrion ce are o cupolă și care închide mormântul cu acoperământul lui. Foarte curând a început să devină locul unui mare pelerinaj.

Cea dintâi mărturie cu privire la existența mormântului și martyrionului Sfintei Maria Magdalena în Efes apare menționată în anul 590 de către Grigorie de Tours.

Jumătate de secol mai târziu, în 630, patriarhul Ierusalimului, Sfântul Modest, menționează aceeași informație.

Închinătorii Sfintelor Locuri nu scăpau prilejul de a trece și prin Efes, ca să se închine la mormântul Sfintei.

La locul acela se săvârșeau mulțime de minuni. Acolo împăratul Teodosius al II-lea cel tânăr (408-450) a ridicat foarte curând deasupra peșterii o basilică strălucitoare ca să-i amintească pe cei șapte tineri din Efes.

(Ieromonahul Theologos Simonopetritul, Sfânta Maria Magdalena - Sfântul odor al Mănăstirii Simonos Petras, traducere Laura Enache, Editura Doxologia. 2015, pp. 118-119)

Grota celor șapte adormiţi de la Efes

Această grotă se află la poalele culmii Pnayir în partea orientată spre oraşul Selciuk. Această legendă este foarte importantă atât pentru creştini cât şi pentru lumea islamică şi poartă denumirea de Eshab ul-kehf. Povestea celor şapte martiri din Efes începe pe vremea Împăratului Decius (250), care obligase întreaga populaţie a Imperiului Bizantin să se adune în temple, pentru a se închina idolilor.

Mulţi creştini din acea perioadă au cedat sub ameninţarea torturilor, iar aceia care nu au vrut să se supună au fost excutaţi fără milă, cei şapte fraţi Maximian, Malchus, Martinian, Dionysius, Ioan, Serapion şi Constantin au refuzat să participe la adoraţiile păgâne poruncite de marele conducător. Urmăriţi şi prinşi asupra faptului (cu genunchii aplecaţi în faţa icoanei Mântuitorului), cei şapte au fost legaţi în lanţuri grele şi duşi chiar la judecata Împăratului. Degeaba a insistat Decius ca tinerii să se lepede de Hristos. Cu cât ameninţările erau mai mari, cu atât creştea şi hotărârea lor de a nu se închina la idoli.

Cu greu stăpânindu-şi furia, Decius le va acorda câteva zile pentru a se răzgândi şi a se salva astfel de la moarte. Tinerii, au rămas neclintiţi, s-au sfătuit între ei şi au hotărât să se retragă departe de lume, într-o peşteră situată în partea de răsărit a oraşului, pentru a se pregăti în linişte şi rugăciune până să fie aduşi din nou în faţa lui Decius. Nu a trecut mult timp şi revenit în Efes, Împăratul a dorit neîntârziat să audă răspunsul celor şapte creştini, pregătindu-se să-i vadă cu ochii lui cum li se închină şi aduc ofrande idolilor din templul zeiţei Isis.

Mare îi va fi însă dezamăgirea să afle că tinerii, în loc să se bucure de mărinimia lui, s-au ascuns în munte şi acum refuzau să coboare de acolo. Parcă nevenindu-i să creadă că nişte tineri renunţă atât de uşor la viaţa lor, văzând încăpăţânarea lor, s-a înfuriat şi a început să caute o pedeapsă cât mai cumplită, pe măsura

îndrăznelii de a nu i se respecta porunca. Nimic nu i s-a părut mai potrivit şi mai răzbunător pentru mândria lui rănită decât să-i zidească de vii, blocând cu pietre şi cărămizi intrarea în peşteră, în aşa fel încât nimeni să nu afle despre martirajul lor şi în acest fel, să-i transforme în eroi.

În cele câteva ore cât a durat închiderea intrării în peşteră, tinerii creştini nu s-au pierdut cu firea. Au stat cu demnitate. Au stat tăcuţi şi neclintiţi ca nişte ostaşi ai lui Hristos. Fără a înceta vreo clipă rugăciunea lui Iisus, cei şapte s-au îmbrăţişat frăţeşte, cerându-şi iertare unul altuia, şi, cuprinşi brusc de un somn greu, au adormit cu mierea rugăciunii pe buze.

Aveau să doarmă cel mai lung somn pe care îl putea trăi vreodată un pământean. Un somn lung, de 200 de ani.

După ani şi ani un păstor oarecare, pe nume Adatiu, hotărându-se să-şi facă staul pentru mica lui turmă chiar în munte, s-a gândit că cel mai lesne ar fi să lărgească o grotă aflată în preajmă şi astfel va zări la lumina tremurătoare a torţei improvizate trupurile celor şapte tineri şi apropiindu-se cu oarece teamă şi precauţie, se va înspăimânta descoperind că trupurile acelea sunt vii, se mişcau şi dau a se ridica în picioare. Mărturia lui Adatiu şi a altor efeseni din timpul acela nu lasă loc nici unei îndoieli.

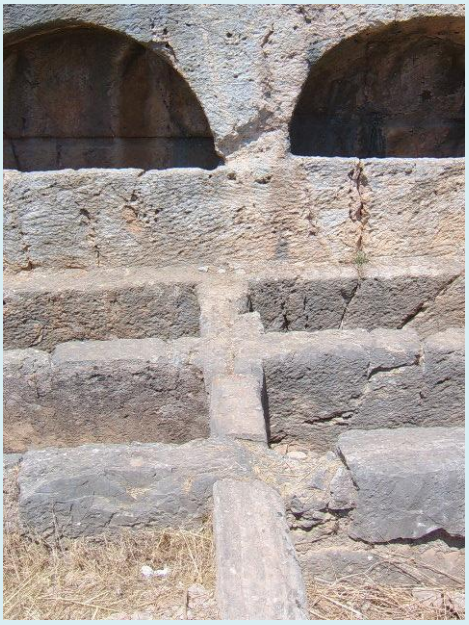

Trezirea la viaţă a Celor şapte tineri din Efes s-a săvârşit, cu adevărat, pe vremea lui Teodosie cel tânăr (anul 446 d.Hr.). Malchus ar fi mers să cumpere pâine, plătind-o cu o monedă având efigia împăratului Decius. Dar acesta s-a întors speriat şi uimit şi în loc să le dea pâinea mult aşteptată, s-a pornit să le spună fraţilor lucruri cu totul incredibile: că la porţile caselor şi pe cupola bisericilor se află semnul crucii; că oamenii şi-au schimbat îmbrăcămintea, că din străzile Efesului nu mai recunoşti nimic. Degeaba îl întrebau fraţii unde este pâinea pentru care fusese trimis, Malchus repeta întruna că, atunci când a întins banii pentru pâine, brutarul nu a vrut să-i ia, arătându-i efigia de pe monedă şi zicând că acum la Constantinopole domneşte un alt împărat, nu Decius.

Cronicile vremii pomenesc despre vizita împăratului Teodosie făcută celor şapte tineri din munte, cu mare alai de slujitori, şi la faptul că în dreptul peşterii se aduna zi de zi mulţime de oameni, tulburând liniştea tinerilor, până într-o zi când, ascultându-le rugăciunea, Dumnezeu s-a milostivit încă o dată de ei şi cufundându-i în somn, nu i-a mai trezit niciodată.

În calendarul romano-catolic sărbătoarea este trecută pe data de 27 iunie (în spaţiul de limbă germană sărbătoarea este denumită Siebenschläfertag)

În Bucureşti se află o părticică din moaştele celor şapte tineri adormiţi la biserica Mihai Vodă, unde sunt pomeniţi de două ori pe an, pe 4 august şi 22 octombrie – Sfinţii 7 tineri din Efes

Grota celor 7 adormiţi

Înainte de a intra în oraşul antic Ephes, putem zări un indicator la stânga care ne îndreaptă spre Grota celor şapte adormiţi (sau Grota celor Sapre Traverse, cum mai este ea cunoscută).

Am ajuns la baza unui munte şi ne-am speriat că vom avea de făcut un mic traseu montan. Nu, este puţin de mers, urcăm poteca de lângă indicator şi ajungem la Grota celor şapte adormiţi.

Conform legendelor, în acele vremuri tulburi, (mijlocul sec III) când oamenii erau nedumeriţi de religia apărută, creştinismul, s-au supărat foarte tare pe şapte tineri, fraţi, care erau adepţii lui Iisus. Alungaţi din sat, împreună cu câinii lor, ei s-au retras în această grotă, dar au fost prinşi şi ucişi.

Se spune că s-au trezit la viaţă după mai bine de două sute de ani. Neştiind că au fost ucişi şi crezând că au dormit (o noapte), unul dintre ei s-a dus la cumpărături, să ia o pâine.

Pe drum a rămas uimit să vadă peste tot semnul crucii, să vadă că oamenii credeau în Iisus, totul în jur arată altfel. Când a plătit pâinea, vânzătorul a rămas uimit văzând că plătea cu o monedă veche, cu chipul altui împărat pe ea. Încet, s-a aflat misterul, cei şapte tineri au revenit la viaţă şi au întărit tuturor credinţa în Învierea de după moarte.

Peste acest loc s-au construit apoi mai multe mănăstiri, care au rezistat mult, până în sec. XII. Acest loc aparte, în care au reuşit să revină la viaţă cei şapte fraţi a fost folosit ulterior şi de alţi credincioşi, pentru somnul de veci, în ideea reînvierii.

Săpăturile arheologice au scos la iveală o catacombă creştină, iar rămăşiţele celor trei fraţi au fost duse la Marseille, în Biserica Saint Victoire, pentru a fi cinstite. În calendarul creştin ortodox, cei şapte fraţi sunt pomeniţi pe 22 octombrie şi pe 4 august.

Grota e împrejmuită şi se poate ajunge doar până la intrarea ei, nu e permis accesul în acest loc sacru.

În apropiere, mi-a atras atenţia un copac, împodobit ca un pom de crăciun, cu multe hârtii – şerveţele, înfăşurate în jurul ramurilor! Nu se apropia nimeni şi nu am îndrăznit să ne apropiem nici noi, dar acum îmi pare rău. Cred că era un fel de copac al dorinţelor, poate puteam scrie ceva pe hârtie... lângă noi era un ghid turc cu un mic grup, arăta spre el, dar nu ştiam ce spune, nici nu s-au apropiat. Am stat şi noi departe.

Ce putem vedea aici? E doar o grotă, ai cărei pereţi poartă urmele unei construcţii în boltă, multe nişe în ziduri, cavităţi rotunjite care au fost sicrie... Cei care vin aici vin pentru ceea ce înseamnă acest loc, pentru a vedea locul în care se presupune că s-a produs miracolul Învierii şi eventual, pentru a-şi pune o dorinţă în acel copac, dacă asta reprezintă. Povestea are o importanţă deosebită pentru creştini, dar şi pentru cei de religie islamică.

La întoarcere, am zărit un restaurant tradiţional turcesc, o tradiţie a anilor demult trecuţi. E singurul de acest fel pe care l-am întâlnit în Turcia. Trei femei stăteau lângă cuptor şi învârteau de zor un aluat, povesteau, stăteau nepăsătoare în faţa turiştilor care, curioşi, făceau poze acestui loc interesant. Nu am văzut clienţi în local, dar curioşi erau o mulţime.

E un restaurant tipic, cu măsuţe de înălţime foarte mică, asemănătoare celor de cafea şi scaune mult mai mici, astfel că, eşti obligat să stai turceşte! Atât scaunele cât şi mesele sunt acoperite cu covoare şi tapiţerii cu motive tradiţionale, cu perne moi pentru spate, o multitudine de culori! Lumini difuze, provenind de la nişte lămpi micuţe luminează fiecare colţişor, iar pereţii din lemn au ornamente rustice!

Restaurantul are o secţiune dedicată suvenirurilor, prin urmare dacă veniţi aici, chiar dacă nu consumaţi nimic, merită să vă opriţi puţin pentru a privi acest loc interesant sau pentru suveniruri!

Grota celor 7 adormiţi Efes - un sicriu săpat în piatră

Grota celor 7 adormiţi Efes - urme ale unei construcţii

Grota celor 7 adormiţi Efes - interiorul grotei

Grota celor 7 adormiţi Efes - interiorul grotei, nişe în ziduri

Grota celor 7 adormiţi Efes - un sarcofag rămas printre ruine

Grota celor 7 adormiţi Efes - urme ale unei construcţii

Grota celor 7 adormiţi Efes - "patul" celor şapte fraţi

Grota celor 7 adormiţi Efes - urmele unui cimitir

Grota celor 7 adormiţi Efes - vedere în afară grotei, se văd urmele unei construcţii

Grota celor 7 adormiţi Efes - pământul care înghite totul...

Grota celor 7 adormiţi Efes - copacul miraculos

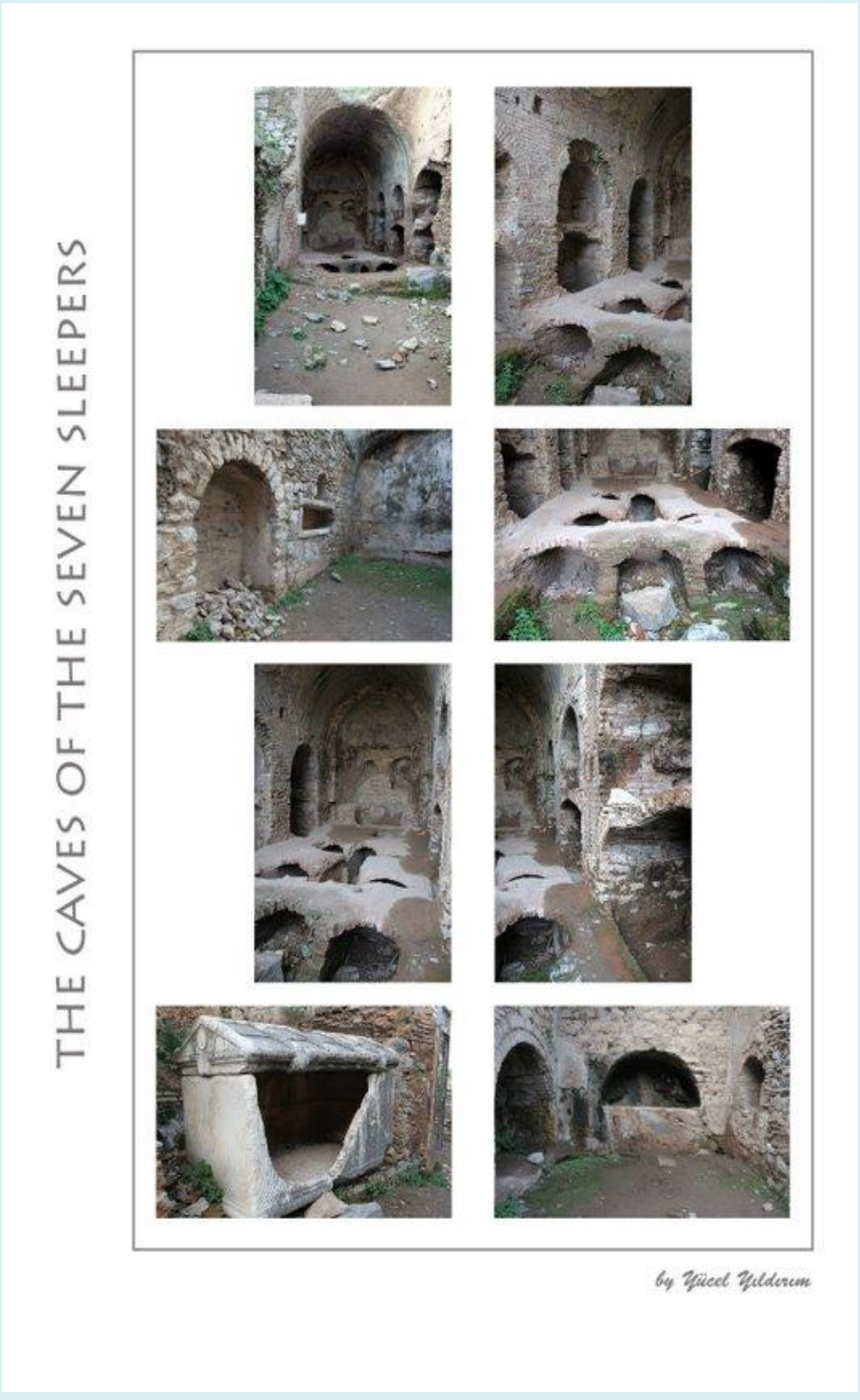

Imagini de la Peştera Sfinţilor şapte tineri din Efes

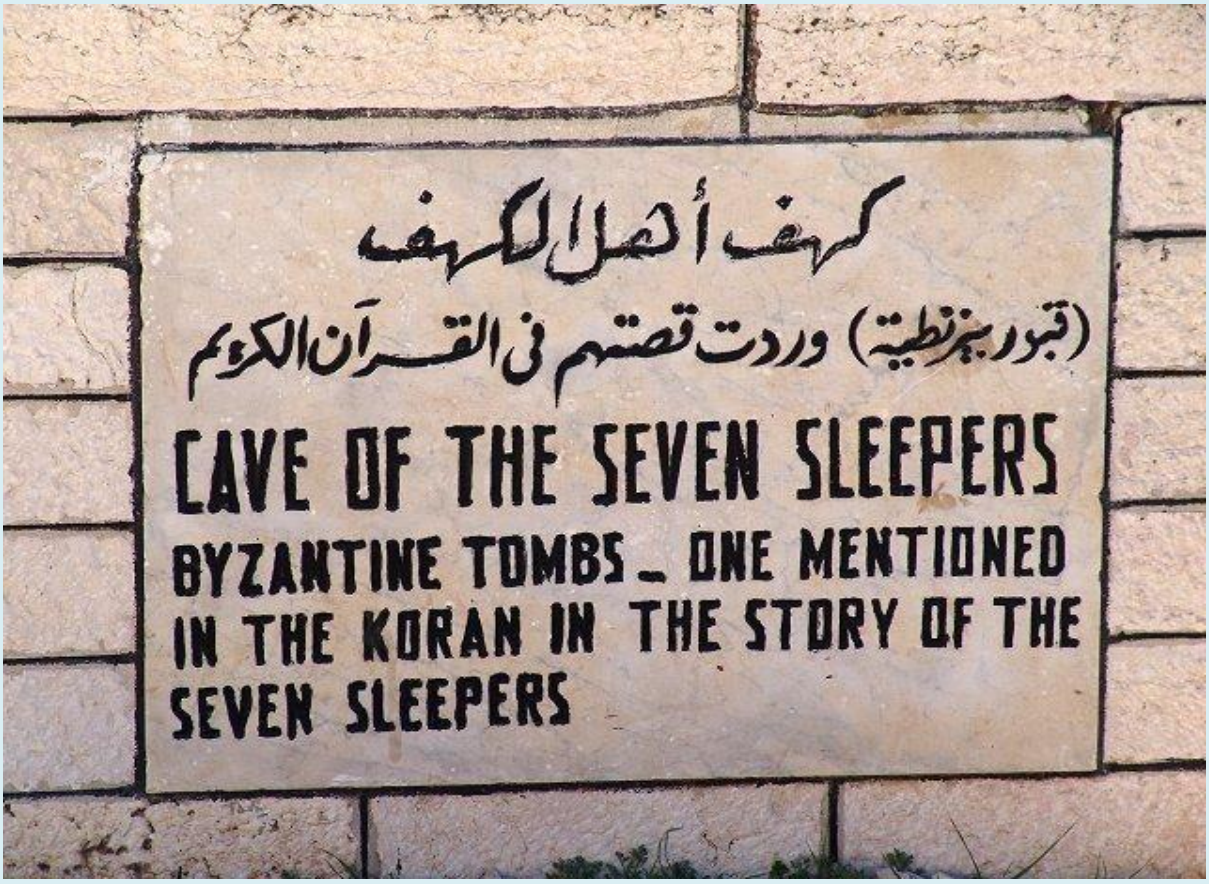
كهف أهل الكهف
(قبور بيزنطية) وردت قصتهم فى القرآن الكريم
CAVE OF THE SEVEN SLEEPERS
BYZANTINE TOMBS _ ONE MENTIONED
IN THE KORAN IN THE STORY OF THE
SEVEN SLEEPERS

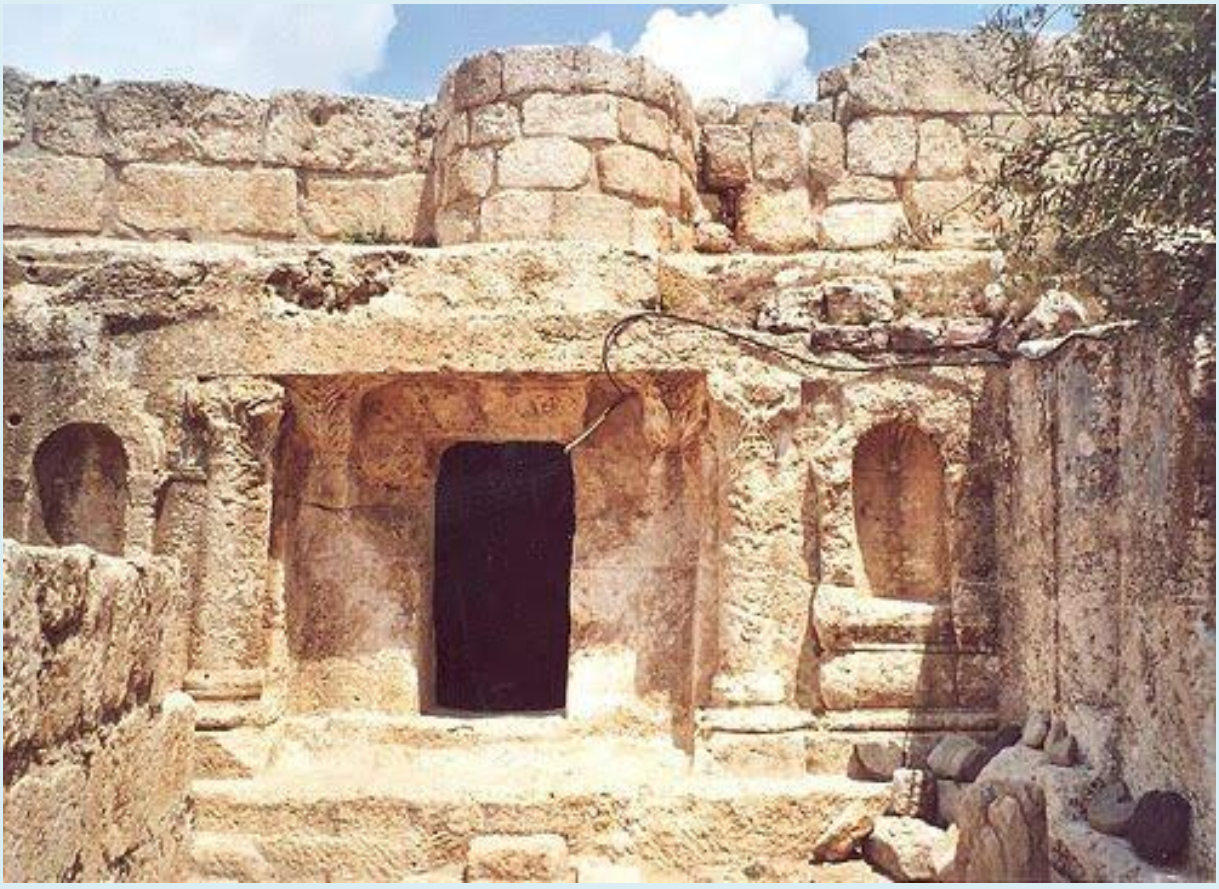

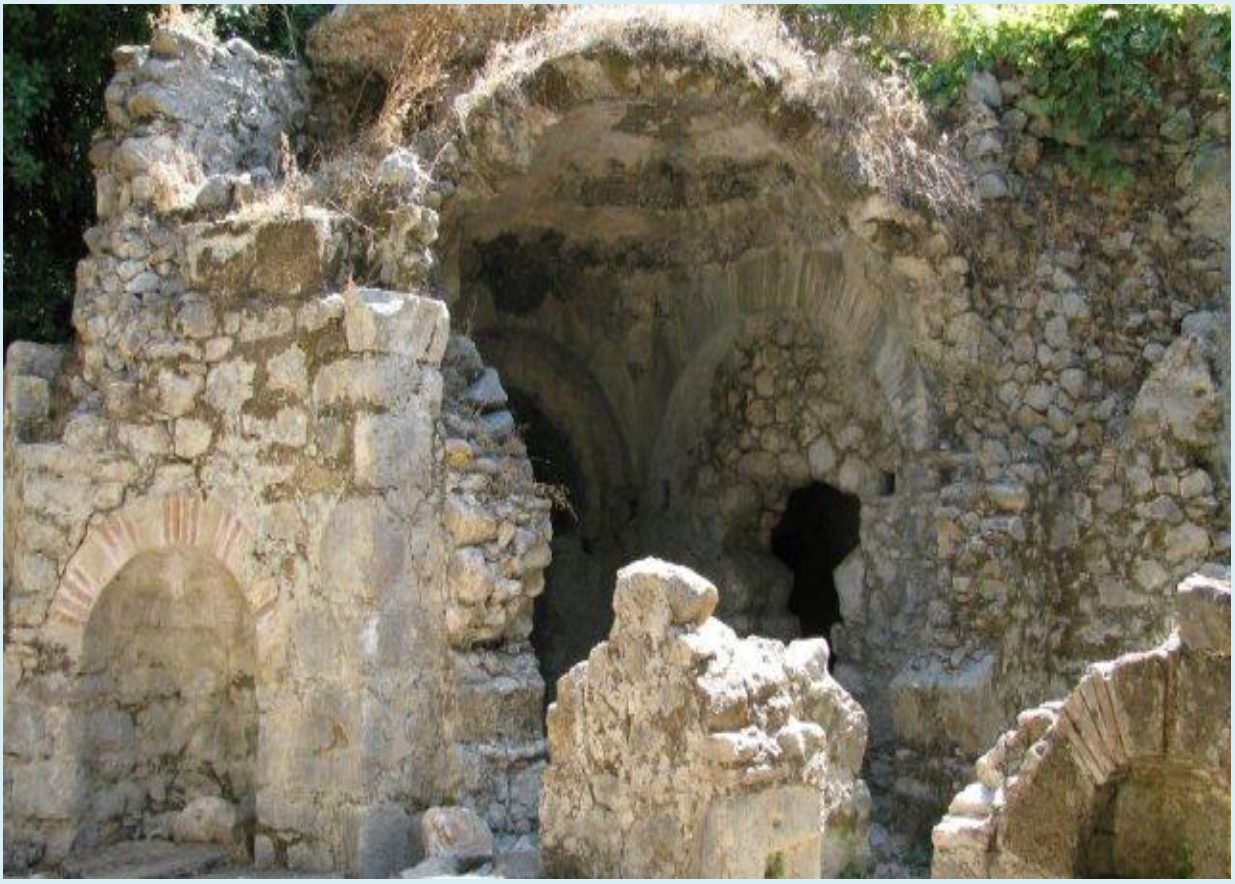

Picture of the Cave of the Seven Youths of Ephesus ("Cave of the Seven Sleepers") as it appears today. Note: according to tradition, this cave was also the original burial place of St. Mary Magdalene

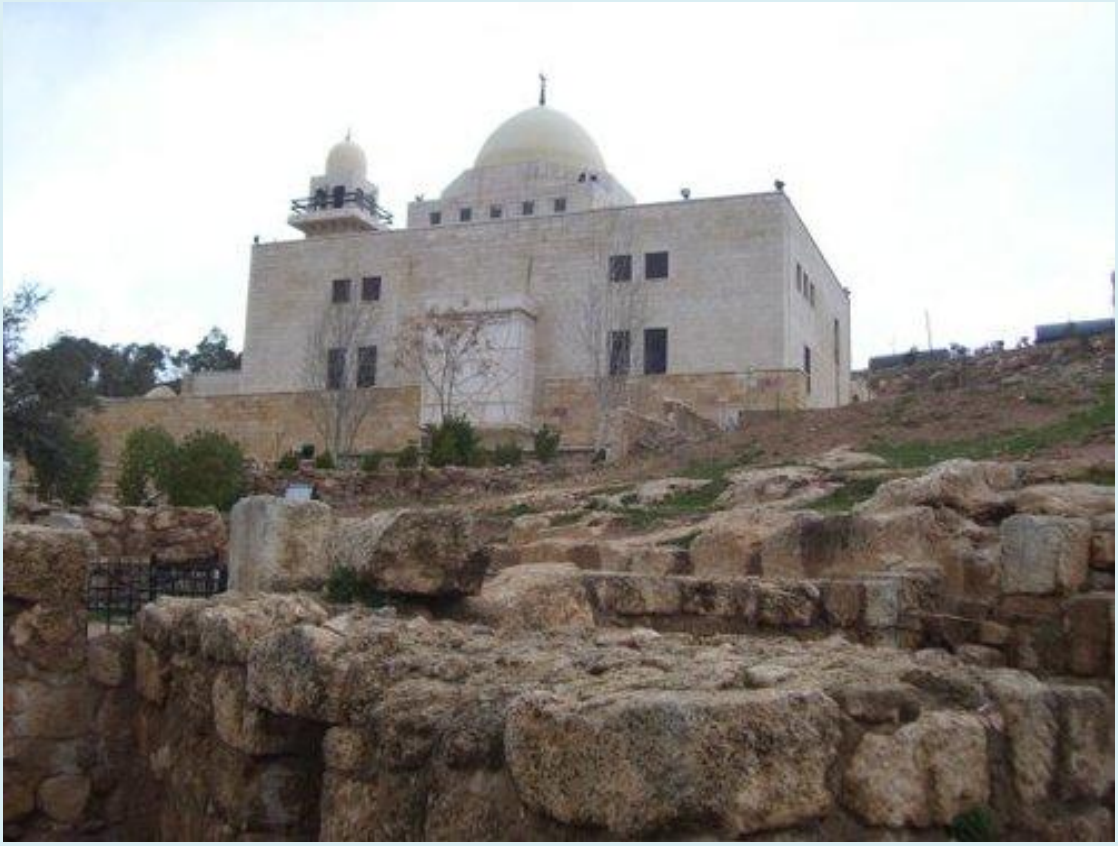

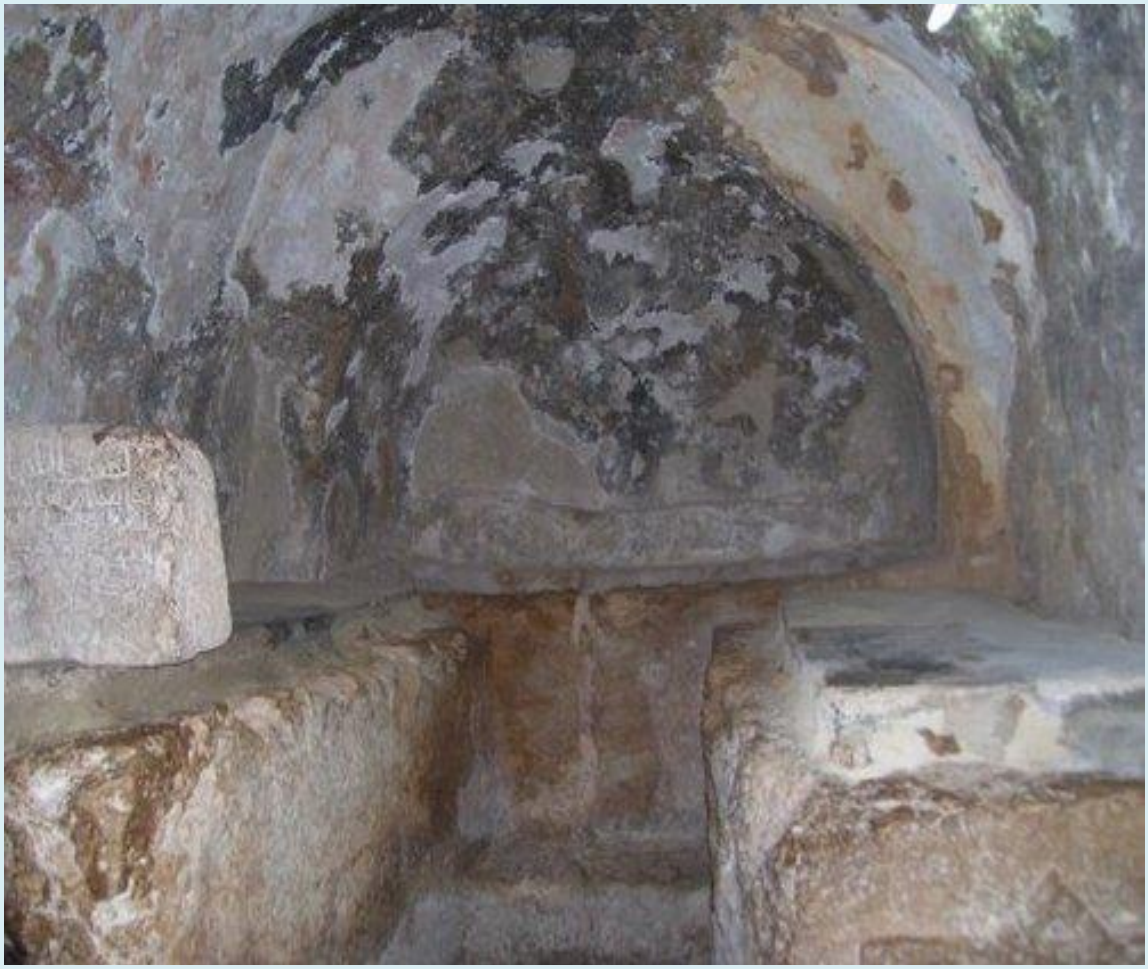

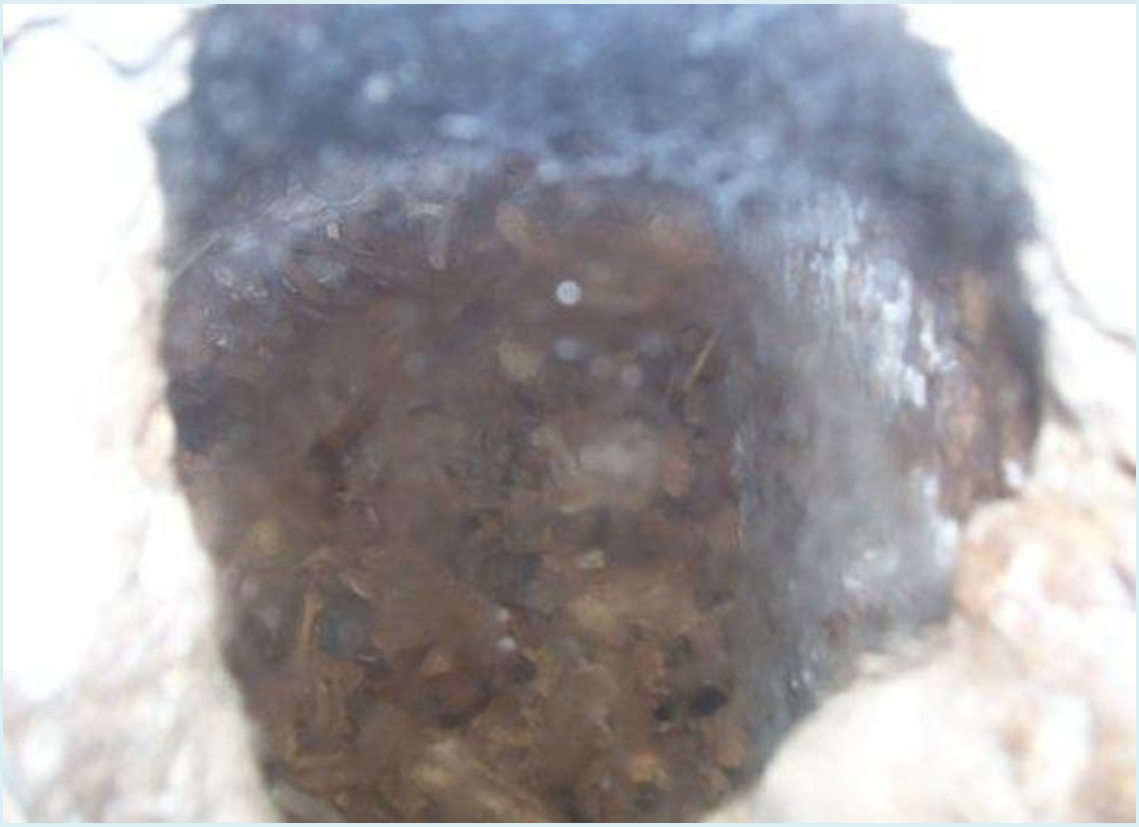

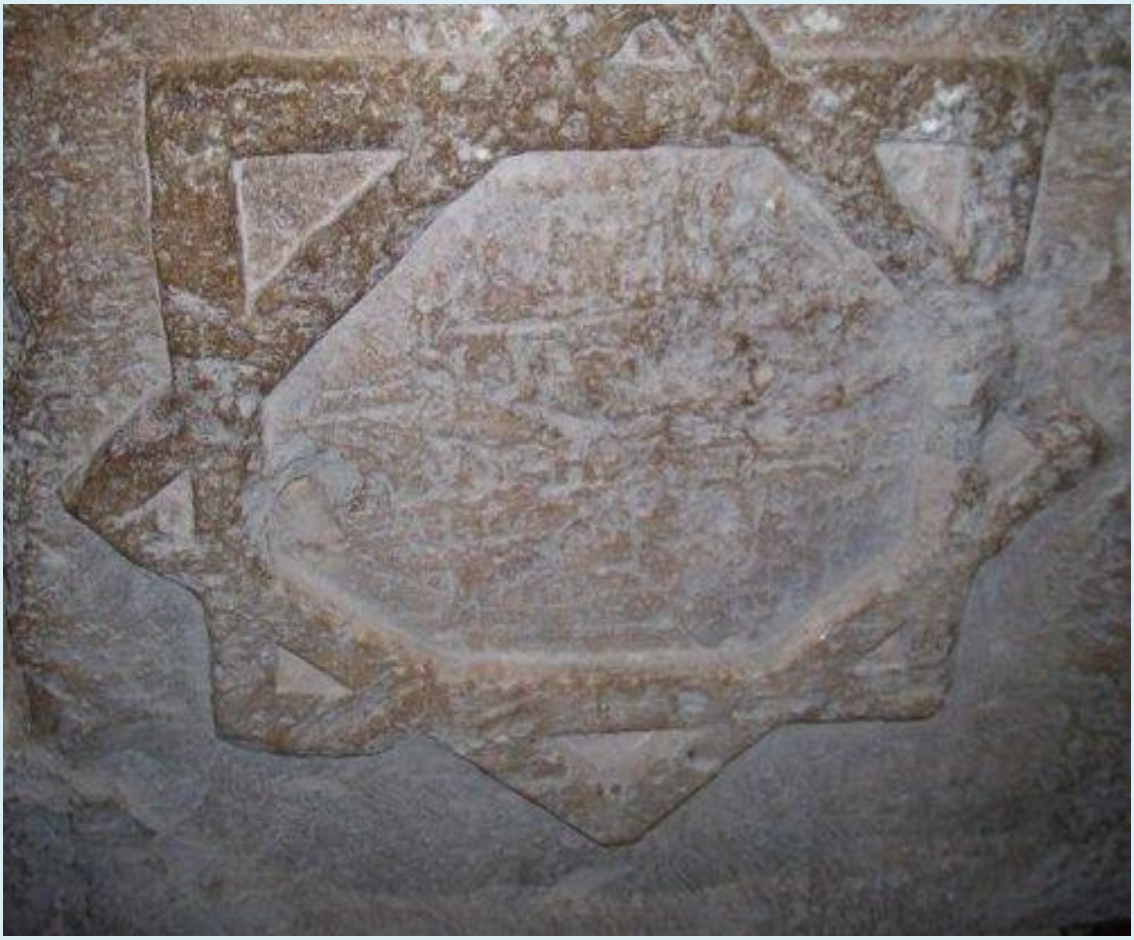

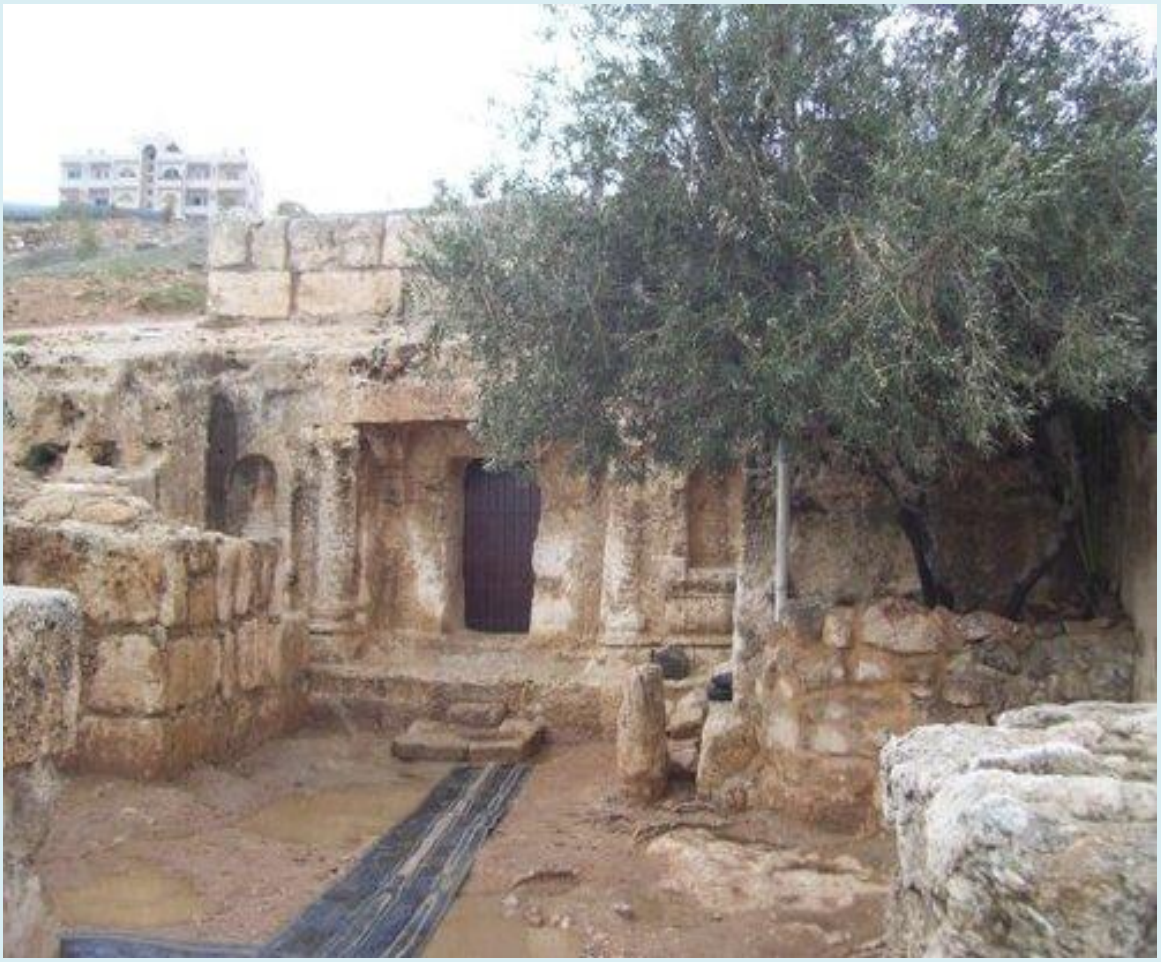

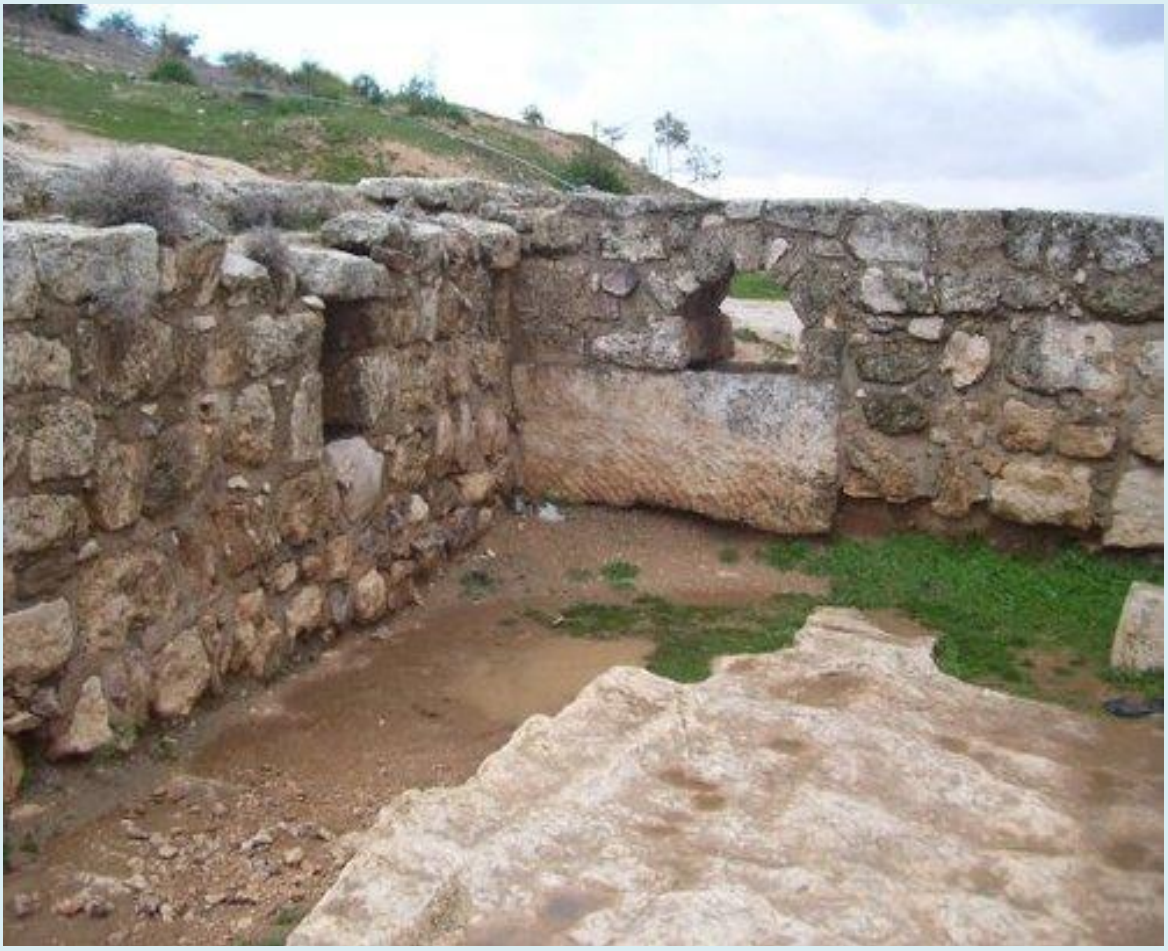

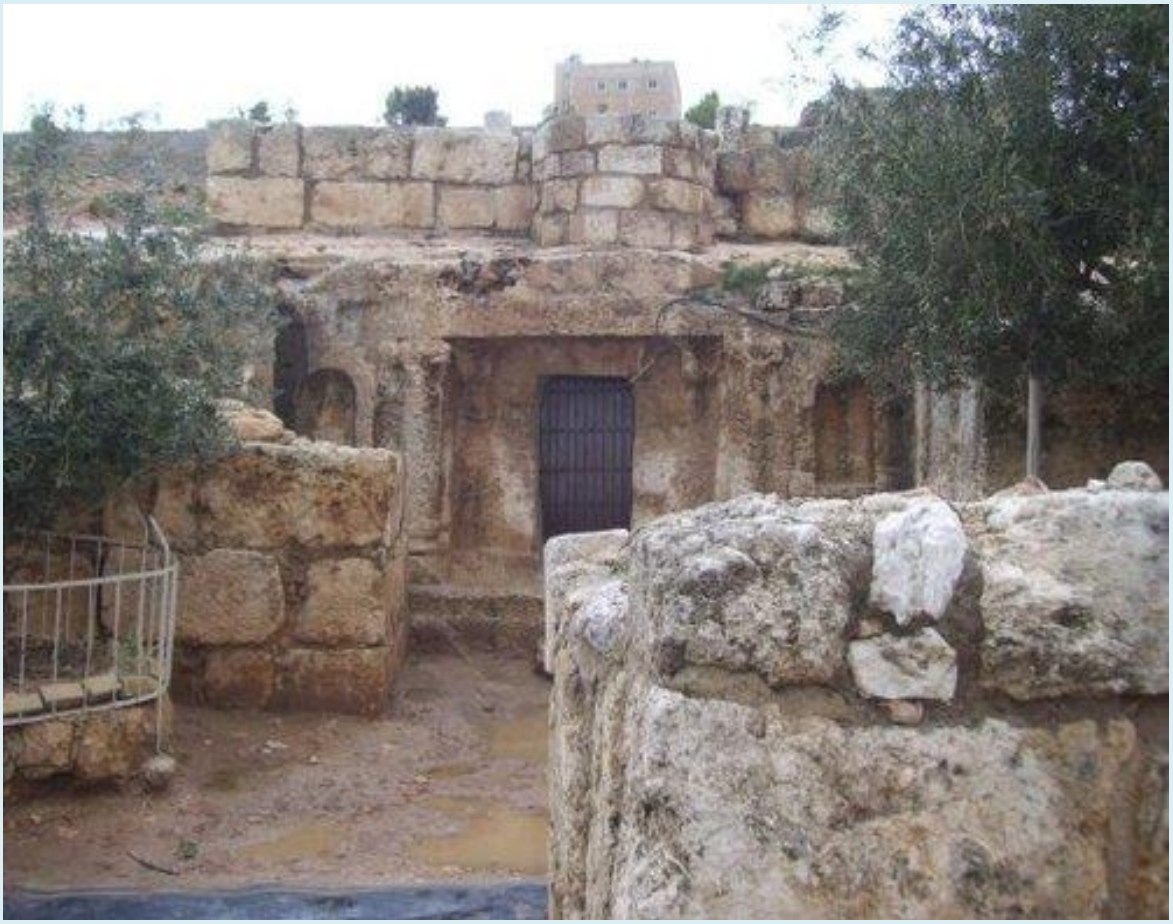

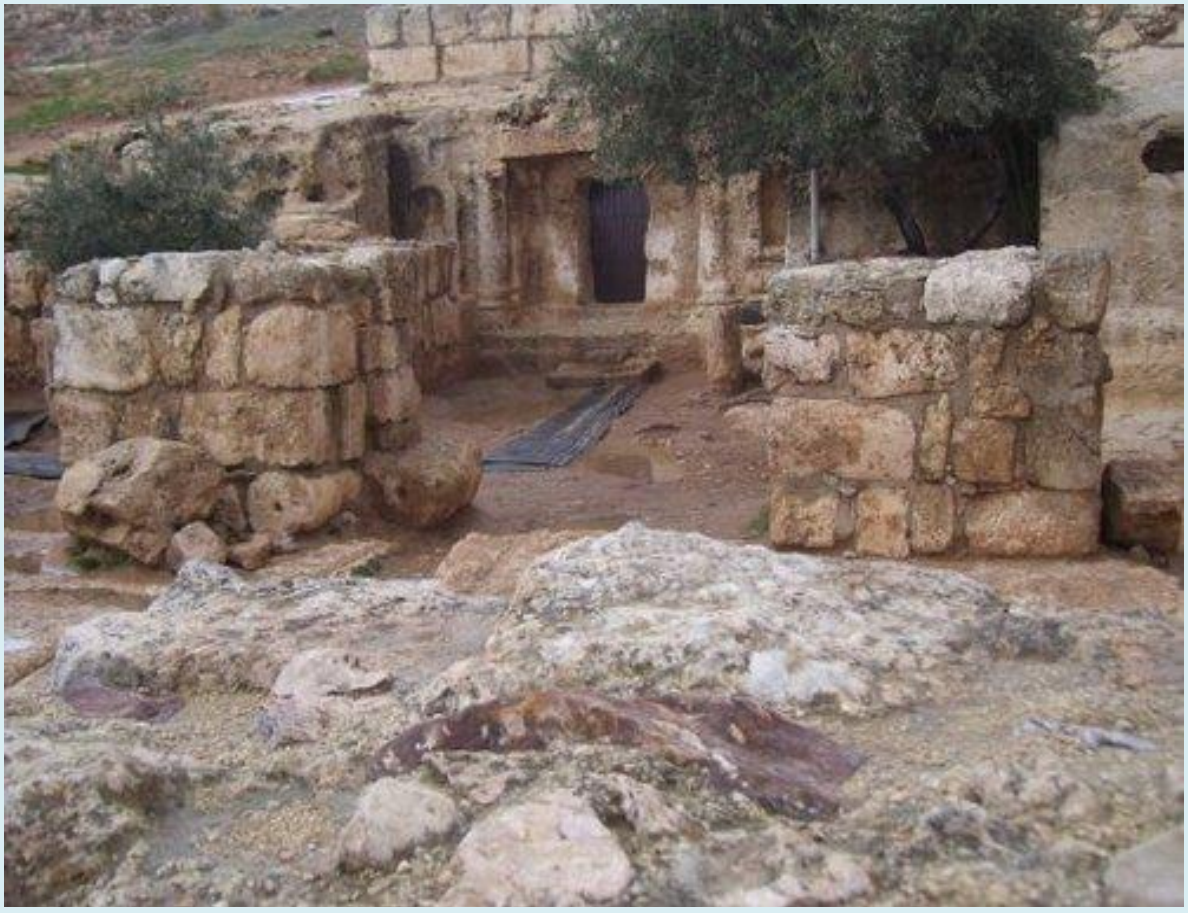

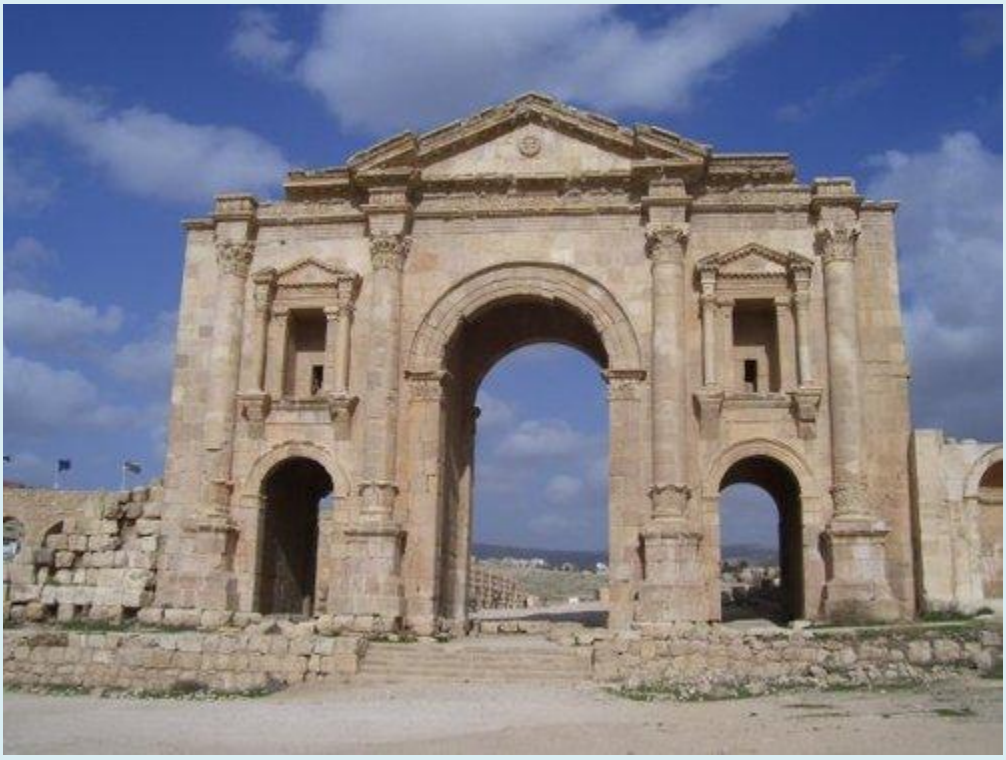

Turcia altfel 5 - Grota celor 7 tineri din Efes

De ce am scris despre grota celor 7 tineri din Efes? Mărturisesc că doream să amintesc doar în treacăt despre Grota celor 7 tineri din Efes (sau cei şapte Sfinţi adormiţi), şi asta la începutul articolului referitor la Casa Fecioarei Maria. Apoi mi-am zis că ar fi bine să trag un ochi în Vieţile Sfinţilor, aşa că am citit pe nerăsuflate tot ce am găsit acolo referitor la cei 7 tineri din Efes.

Harta:
https://www.google.com/maps/search/selcuk+seven+sleepers/@37.943955,27.354515,2352m/data=!3m1!1e3?hl=ro-RO

Coroborat cu ceea ce am citit şi tradus de pe net şi cu puţinele detalii găsite în cartea despre Efes cumpărată din Turcia, am reuşit să alcătuiesc un articol destul de complex şi mai detaliat decât ceea ce se poate găsi pe net în limba romană. Şi uite aşa a apărut acest articol, iniţial neavând plănuit să fac acest lucru (mare minune, nu?)

După ce am terminat de vizitat Efesul şi am cumpărat pliante, cărţi şi suveniruri de la magazinele aflate la intrarea de jos, ne-am suit în maşini şi am luat-o la dreapta, spre Casa Fecioarei Maria. Vă asigur că sunt indicatoare peste tot, aşa că nu aveţi a vă teme că nu veţi nimeri drumul.

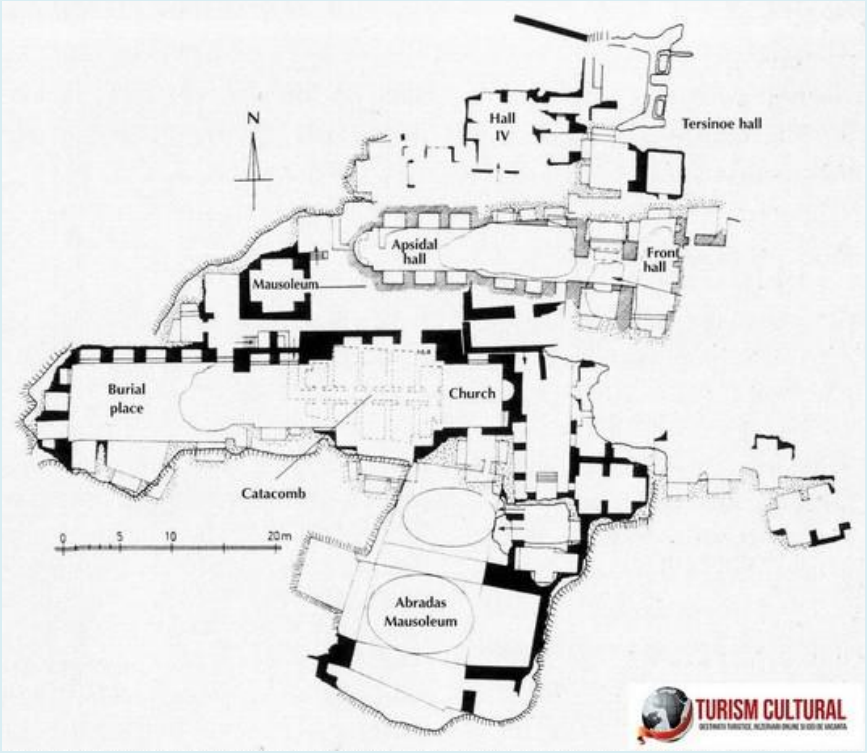

Mormintele există dar nu pot fi vizitate…

Abia dacă am parcurs 100 de metri, că a trebuit să ne oprim într-o parcare improvizată, cu 2-3 chioşcuri care vindeau fructe în general şi rahat în special, rahat pus în nişte cutii mari, lucioase, pe care, dacă le deschideţi, veţi avea surpriza neplăcută să constataţi că în interior, în ditamai cutia, se află un ghemotoc de rahat, introdus într-o punguliţă de plastic. Deci, dacă doriţi să cumpăraţi rahat turcesc, nu cumpăraţi la cutie ci în vrac, rahat pe care îl şi puteţi vedea, nu doar ghici.

Oprim maşinile, ocolim puţin, apoi trebuie să urcăm pe un deluşor (de fapt pe versantul celălalt al Muntelui Panayir; toate dealurile din jurul Efesului le veţi găsi în pliante purtând denumirea de „munţi"), pentru a vedea Grota, care se află în afara zonei zidului de apărare al oraşului Efes, zid ridicat de Lisimah (vezi relatarea despre Efes). Zona nu este chiar accesibilă publicului, probabil se mai fac cercetări, săpături, însă se vede de la o poştă că locul nu este amenajat momentan pentru vizitare şi este cam deprimant pentru turişti. Se urcă pe nişte poteci burduşite cu pietricele aşa că poţi lesne să te dai de-a berbeleacul pe ele dacă nu eşti atent.

Turcia Efes grota celor 7 tineri (copac cu bileţele - rugăciuni)

Ajungem, vedem nişte caverne în care se spune că au existat nişte morminte, un copăcel plin cu hârtiuţe sau panglici legate pe toate rămurelele (cred că sunt rugăciuni scrise pe ele) însă locul principal de văzut, nişte ruine destul de impozante, este bine izolat de un gard din plasa cu sârmă ghimpată în partea de

sus, în dreptul intrării întâmpinându-ne o poartă din fier, de vreo 2-3 metri înălţime, închisă cu un lanţ gros şi cu un lacăt la fel de gros.

Pentru a fotografia aceste ruine trebuie să-ţi introduci mâinile printre zăbrele şi să încerci să scoţi nişte poze mai de Doamne-ajută, sperând să nu-ţi scape aparatul foto dincolo de zăbrele şi să-ţi iei adio de la el pentru todeauna.

Legenda celor 7 tineri din Efes

Legenda acestei grote spune că pe la jumătatea secolului al 3-lea, în Efes trăiau şapte tineri creştini, toţi soldaţi (în tradiţia iconografică sunt prezentaţi drept adolescenţi). La începuturile creştinismului, când abia se stabilea credinţa mai stăruitor în oameni, tinerii îşi afişau curajos credinţa în Dumnezeu. Aşa că locuitorii Efesului, aşa cum este firea omului, invidioasă şi rea, în urma unor evenimente produse pe timpul împăratului Decius, i-au pârât conducerii oraşului.
Acum, după cum există două variante a morţii lor, una sălbatică (omorâţi) alta mai „blândă” (îngropaţi de vii) tot aşa există mai multe variante în ceea ce priveşte numele şi viaţa lor.

Eu voi povesti aici doar despre varianta mai blândă şi care este şi cea mai credibilă şi acceptată de toată lumea. Despre varianta scurtă nu am găsit mare lucru pe net, deci cred că nu este valabilă.

Efes - Grota celor şapte tineri adomiţi - morminte

Pentru numele sfinţilor există două variante:

1 - fraţii Maximian, Malchus, Martinian, Dionisius, Ioan, Serapion şi Constantin au fost zidiţi de vii într-o grotă în timpul împăratului Trajanus Decius (249 d.Chr. - 251 d.Chr.), fiind găsiţi dormind acolo după două sute de ani. Ei s-ar fi trezit în anul 446 d.Chr., iar Malchus ar fi mers să cumpere pâine, plătind-o cu o monedă având pe ea chipul împăratului Decius.

2 - fraţii Maximilian, Exacustodian, Iamvlih, Martinian, Dionisie, Ioan şi Constantin, care trăiau tot pe timpul împăratului Trajanus Decius. În anul 250 d.Chr., împăratul a ajuns la Efes şi a hotărât ca toată lumea să participe la sărbătorile organizate în templele închinate idolilor, specificând faptul că cei care nu vor participa la aceste sărbători şi nu slujesc idolilor, să fie executaţi în piaţa publică.

Altă variantă spune că Maximilian era fiul prefectului oraşului, iar ceilalţi şase tineri proveneau din familii foarte bune (sau erau fraţi, sunt controverse pe această temă), care slujeau în armată, şi care nu erau de acord cu prigonirea celor care se declarau creştini.

Arestarea celor 7 tineri din Efes

În a treia zi a sărbătorilor, împăratul a hotărât arestarea tuturor creştinilor cunoscuţi din oraş, omorându-i apoi în public dacă nu renunţau la creştinism. La prigoana creştinilor au participat cu veselie atât păgânii cât şi evreii, care îi ajutau pe soldaţi în arestarea creştinilor. Când era anunţat un sacrificiu creştin public, cei şapte tineri se retrăgeau în biserică, pentru a se ruga, aşa că au fost urmăriţi şi denunţaţi conducerii oraşului.

Efes - Grota celor şapte tineri adomiţi

Cu ochii plini de lacrimi şi prinşi în lanţuri, au fost târâţi la palat. Maximilian, mai şcolit, vorbi în numele tuturor, pentru a răspunde împăratului, care le puse întrebări privind motivul nesupunerii lor: „Noi avem un Dumnezeu, a cărui slavă umple cerul şi pământul, noi Îi dăm în dar jertfa tainică a mărturisirii credinţei noastre şi a neîncetatelor noastre rugăciuni !”

Împăratul, mânios pentru mărturisirea lor creştină, ordonă să le fie smulse centurile (semn al demnităţii soldaţilor). Văzându-i atât de tineri şi crezând că îşi vor schimba mintea şi inima, împăratul i-a lăsat liberi câteva zile, spre a se gândi bine la soarta lor, cât timp el va lipsi din oraş, în dorinţa de a vizita împrejurimile Efesului.

Tinerii s-au sfătuit şi au hotărât să se retragă într-o peşteră aflată în partea de răsărit a oraşului, pentru a se pregăti în linişte şi rugăciune pentru momentul în care aveau să fie aduşi din nou în faţa împăratului.

În aceste zile, doar Iamvlih (vezi varianta a două), cel mai tânăr dintre ei, ieşea din când în când în oraş, ocupându-se de aprovizionarea cu mâncare.

Ziditi de vii

Reîntorcându-se la Efes, Decius a dat ordin să-i fie aduşi tinerii. Tânărul Iamvlih a alergat repede la peşteră şi i-a anunţat pe ceilalţi. Speriaţi, cei şapte şi-

au înmulţit rugăciunea şi în acea noapte au adormit lin în Domnul, purtaţi fiind de rugăciune.

Efes - Grota celor şapte tineri adomiţi

Ca o paranteză, se spune că yoghinii pot face acelaşi lucru rostind mantre de intrare în transă (cuvinte repetate de mai multe ori), prin reducerea bătăilor inimii, însă acest lucru doar pentru câteva ore sau câteva zile, cu atât mai puţin pentru sute de ani.

Aflând de la părinţii lor locul în care erau ascunşi, Decius a ordonat soldaţilor să zidească intrarea în peşteră, ca tinerii să moară asfixiaţi (varianta mai dură spune că au fost omorâţi şi apoi închişi în peşteră).

Funcţionarii însărcinaţi cu această misiune, Teodor şi Bărbos (altă variantă spune de Teodor şi Rufin), care în ascuns erau şi ei creştini, executară ordinul fără tragere de inimă, apoi după ce soldaţii au zidit intrarea în peşteră, au gravat povestea vieţilor celor şapte tineri pe două plăci de plumb puse într-o ladă pe care o ascunseră în apropiere, pentru ca faptele lor să fie cunoscute în viitor.

Cei 7 tineri din Efes au înviat după 200 de ani!

Acum urmează minunea: după vreo două sute de ani, sub domnia lui Teodosius al 2-lea (408 d.Chr - 450 d.Chr), împărat al Imperiului Roman de Răsărit, prin anul 446 d.Chr o erezie nega învierea morţilor, separând astfel Biserica în două

echipe: una care credea în înviere, cealaltă care nu credea. Teodosius avea nevoie de o minune ca să-şi susţină teoria privind învierea din morţi aşa încât implora pe Dumnezeu să-i arate care este adevărul.

Atunci se întâmplă că proprietarul terenului (pe numele său, Adatius) pe care se afla peştera celor şapte adormiţi, să hotărască să construiască un staul pentru turmele sale. Pe când muncitorii scoteau pietrele, eliberară intrarea în peşteră şi imediat cei şapte reveniră la viaţă, fără să se fi schimbat nicicum şi fără să fi suferit de pe urmă acestui somn lung.

Neştiind că au trecut două sute de ani de la adormirea lor, aşteptau să vină oamenii lui Decius, pentru a-i aduce în piaţa publică şi pentru a-i omorî. Au hotărât cu toţii să nu cedeze şi l-au trimis, ca de obicei, pe Iamvlih să se ducă în oraş să cumpere nişte pâine şi totodată să afle şi ceva veşti.

Iamvlih este prins în Agora de jos

Ajuns la intrarea în Efes, Iamvlih fu surprins să vadă semnul crucii la toate porţile. Nu mai cunoştea nici oamenii şi nici construcţiile, era foarte dezorientat, întrebându-se dacă visează sau dacă nu cumva intrase în alt oraş. Cumpără pâine în Agora de jos dar când dădu banii brutarului, acesta se uita cu atenţie la el şi îl întreba dacă nu cumva găsise vreo comoară deoarece monedele purtau efigia unui împărat din vechime şi nu mai aveau valabilitate.

Pe Iamvlih îl cuprinse frica şi gândindu-se că urma să fie dat în mâinile împăratului, vru să o ia la fugă însă negustorii îl ameninţară că-l vor ucide dacă nu avea să împartă cu ei comoara. I-au legat o funie de gât şi l-au târât în piaţa publică (Piaţa lui Diocleţian).

Pe drumul spre piaţa publică mulţimea se întâlni cu proconsulul oraşului. Informat de pricina acestei agitaţii, înaltul magistrat fu şi el uimit de monedele pe care le avea tânărul şi îl întrebă pe Iamvlih cum găsise comoara aceea şi unde o ascundea. Tânărul îi răspunse că nu găsise nici o comoară şi că avea banii aceia de la părinţii săi.

Cum i se puneau întrebări despre ţara lui şi despre neamurile sale, el răspunse: „Sunt de aici, din Efes, dacă acest oraş este Efes, iar părinţii mei sunt cutare şi cutare”.

Aceste nume fiindu-i necunoscute proconsulului şi mai ales neobişnuite, acesta se mânie şi îl acuză pe Iamvlih că vrea să îl înşele, în timp ce monedele, vechi de peste două sute de ani, mărturiseau că găsise o comoară. Iamvlih căzu la picioarele sale şi îl ruga să îl ducă în faţa împăratului Decius, ca acesta să-l recunoască şi să nu mai fie acuzat de minciună.

Când i se răspunse că împăratul acesta era mort de multă vreme, îi propuse proconsulului să îl urmeze până la peşteră, ca să-i arate că plecase cu adevărat

să se refugieze cu cei care îi ţineau companie pentru a scăpa de persecuţiile lui Decius.

Minunea găsirii în viaţă a celor 7 tineri, după 200 de ani!

Proconsulul împreună cu episcopul şi o mare mulţime de oameni se duseră la peşteră şi descoperiră tăbliţele de plumb purtând numele acelor tineri. Toţi au recunoscut veridicitatea miracolului şi L-au slăvit pe Dumnezeu.

Proconsulul şi episcopul Efesului scriseră apoi împăratului Teodosius că apariţia miraculoasă a celor şapte tineri morţi de multă vreme era o dovadă evidentă a reînvierii trupurilor.

Împăratul sosi repede la Efes pentru a-i vizita pe tineri. Aceştia au povestit împăratului viaţa lor şi apoi au mai trăit doar câteva zile, adormind definitiv în ziua de 22 octombrie.

Teodosius a dat ordin să fie construite şapte sarcofage din aur şi să fie cinstiţi tinerii prin mari sărbători, sărbători la care au fost invitaţi toţi locuitorii din Efes, atât cei bogaţi, cât şi cei săraci. Însă în noaptea următoare cei 7 tineri din Efes îi apărură în vis, cerându-i să le lase trupurile de-a dreptul pe pământ în peştera lor, în aşteptarea Învierii.

Curios lucru, această peşteră a celor şapte adormiţi este identificată de tradiţie cu aceea în care şi-a dat sufletul Maria Magdalena.

Cultul celor şapte tineri este întâlnit în întreaga lume creştină şi se regăseşte chiar şi în tradiţia islamului.

În ortodoxie, pomenirea lor este la 4 august sub numele „Sfinţii şapte tineri din Efes”. Calendarul bizantin îi comemorează la două date: 4 august şi 22 octombrie.

Povestea celor 7 tineri din Efes în diverse documente

Primele mărturii despre ei apar la Sfântul Grigorie din Tours (538 d.Chr - 594 d.Chr) în lucrarea „De Gloria Martyrum”, acesta spunând că a auzit povestea de la cineva din Siria. Altă mărturie o găsim la Pavel, diaconul (720 d.Chr - 799 d.Chr) în „Istoria Lombarzilor” . Cea mai cunoscută variantă apare în „Legenda de Aur” a lui Jacobus de Voragine, unde s-a fixat şi anul 378 d.Hr. ca fiind anul reînvierii lor.

Povestea celor şapte sfinţi apare şi în Coran (da, am citit şi Coranul, dar uitasem de povestea lor) în Sura18 versetele 9-26 şi este o legendă foarte importantă

pentru lumea islamică. Versiunea din Coran spune că tinerii au fost însoţiţi în peşteră şi de un câine.

În perioada cruciadelor, oasele sfinţilor au fost luate de la Efes şi transportate la Marsilia, în Biserica Saint Victoire, ca o relicvă de mare preţ, unde se află şi astăzi.

Descoperiri arheologice interesante

Echipa din Austria care a efectuat săpături în acest loc între anii 1927 - 1928, a descoperit mai multe ruine şi o catacombă creştină, ruine construite pe peştera celor şapte sfinţi, etajate în funcţie de etapele de construire a lor (vedeţi prima fotografie cu schema sitului arheologic).

Inscripţiile din această peşteră datează din secolul I d.Chr (fiind şi primele inscripţii creştine) şi conform lui Mecdelli, un pocăit din sec.I d.Chr, Fecioara Maria locuise şi fusese înmormântată la Efes (alţii presupun că a dorit să fie înmormântată la Ierusalim).

Arheologii au descoperit şi o inscripţie în limba greacă antică, care indică faptul că legendara Sfânta Photini (o femeie samariteancă, conform Evangheliei după Ioan - dacă ştiţi bine engleza, puteţi citi istoria extraordinară a acestei femei curajoase, care l-a înfruntat pe Nero) fusese îngropată în această peşteră.

În jurul peşterii s-au descoperit mai multe morminte dar şi ruinele unor mănăstiri care au rezistat până în secolul al XII-lea d.Chr, când au fost părăsite şi lăsate în paragină. Repet, din ceea ce am văzut la faţa locului, este nevoie de mulţi bani şi de mulţi ani pentru a excava întreg locul.

După această vizită ne-am îndreptat spre Casa Fecioarei Maria, aflată pe un alt „munte”, de unde se coboară într-o vale răcoroasă.

Cum se ajunge la Grota celor 7 tineri din Efes: excursie luată de la o agenţie de turism din Kusadasi (cel mai confortabil) sau cu dolmus-ul (microbuzul turcesc).

Pentru a ajunge la Kusadasi cu avionul, cel mai apropiat aeroport este Adnan Menderes Airport din Izmir, care deserveşte şi staţiunea Kusadasi.

Sursa:
https://www.turismcultural.ro/turcia-altfel-5-grota-celor-7-tineri-din-efes.html

Icoane

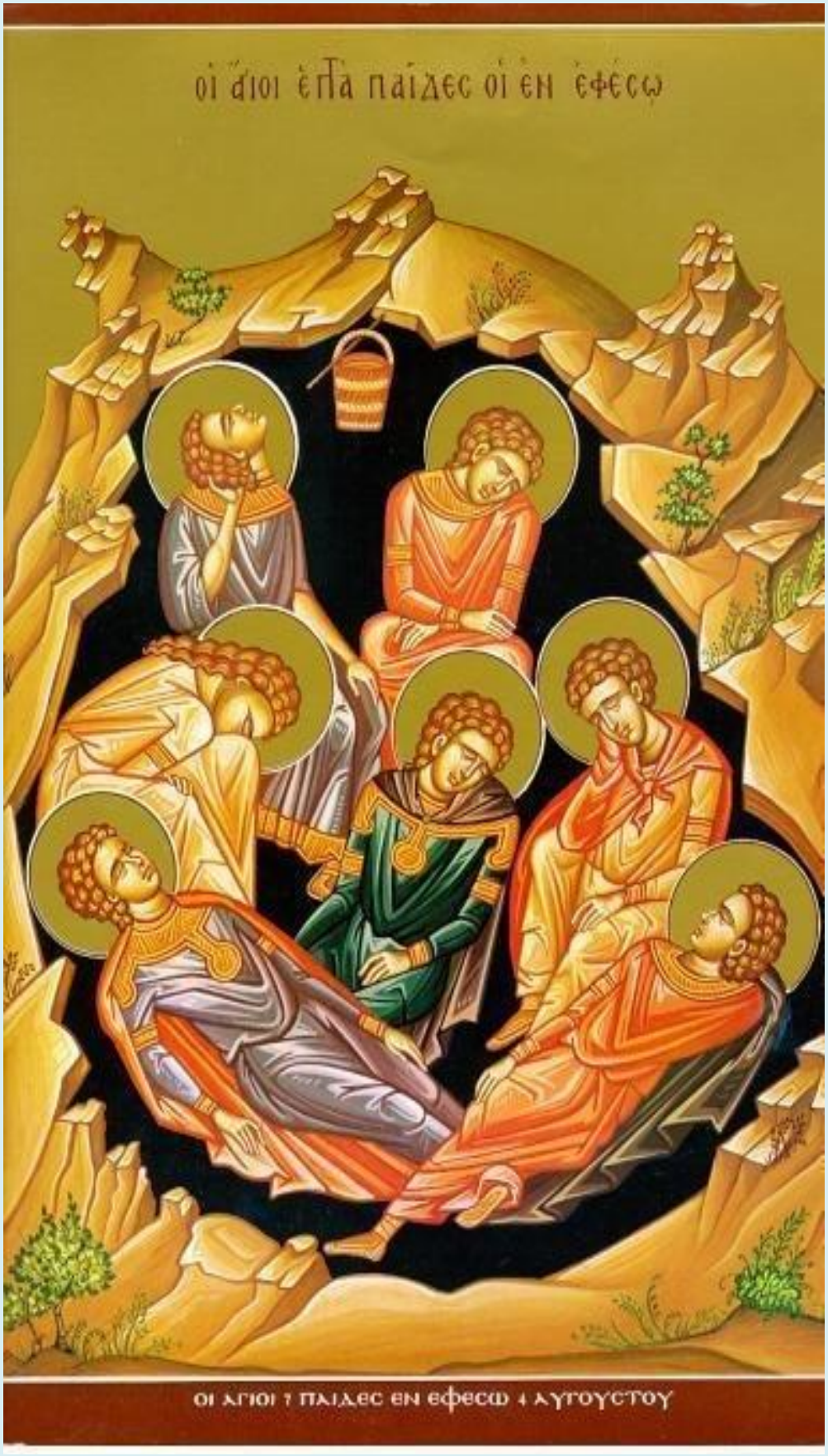
οἱ ἅγιοι ἑπτὰ παῖδες οἱ ἐν ἐφέσῳ
ΟΙ ΑΓΙΟΙ 7 ΠΑΙΔΕΣ ΕΝ ΕΦΕΣΩ 4 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

ΜΑΡΤΙΝΙΑΝ
ΕΞΑΚΟΥΣ
ΑΙΑΝΟΣ
ΚΩΝΣΤΑΝ
ΤΙΝΟΣ

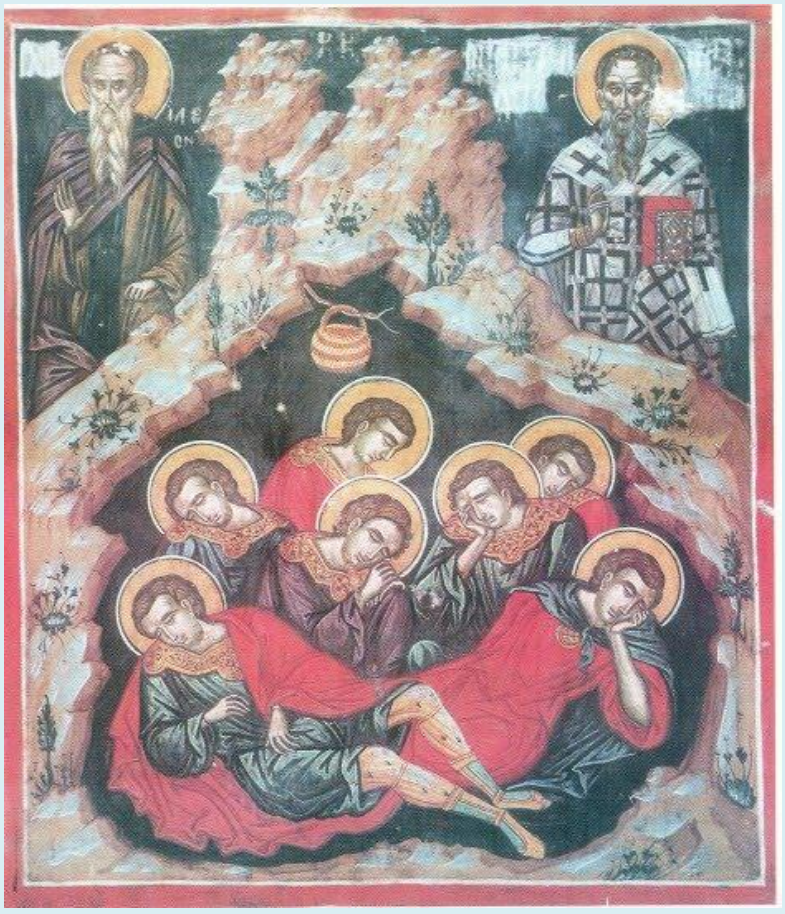

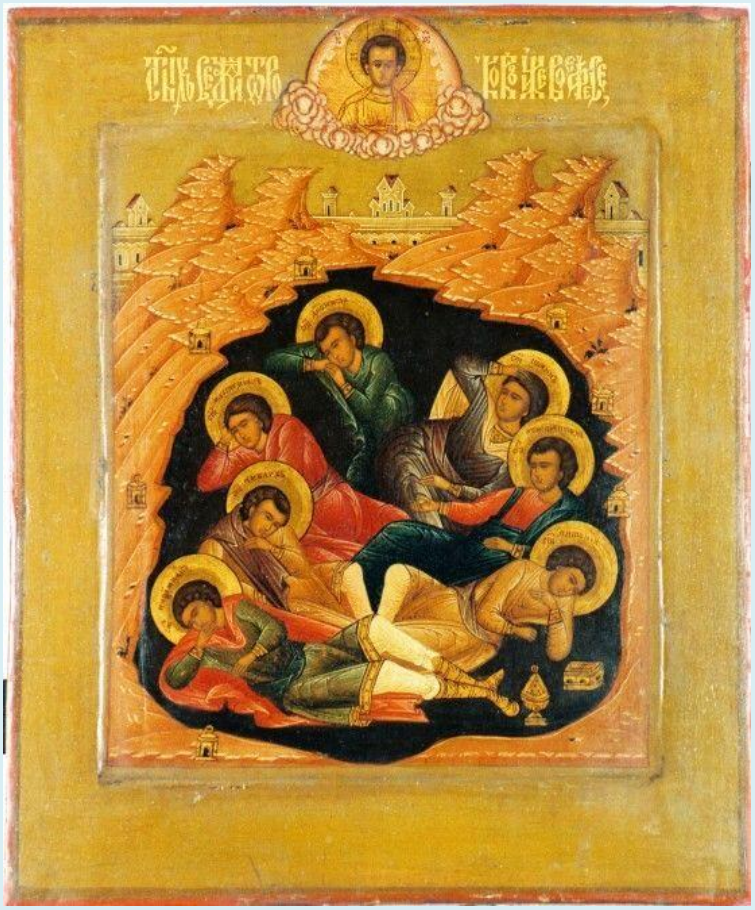

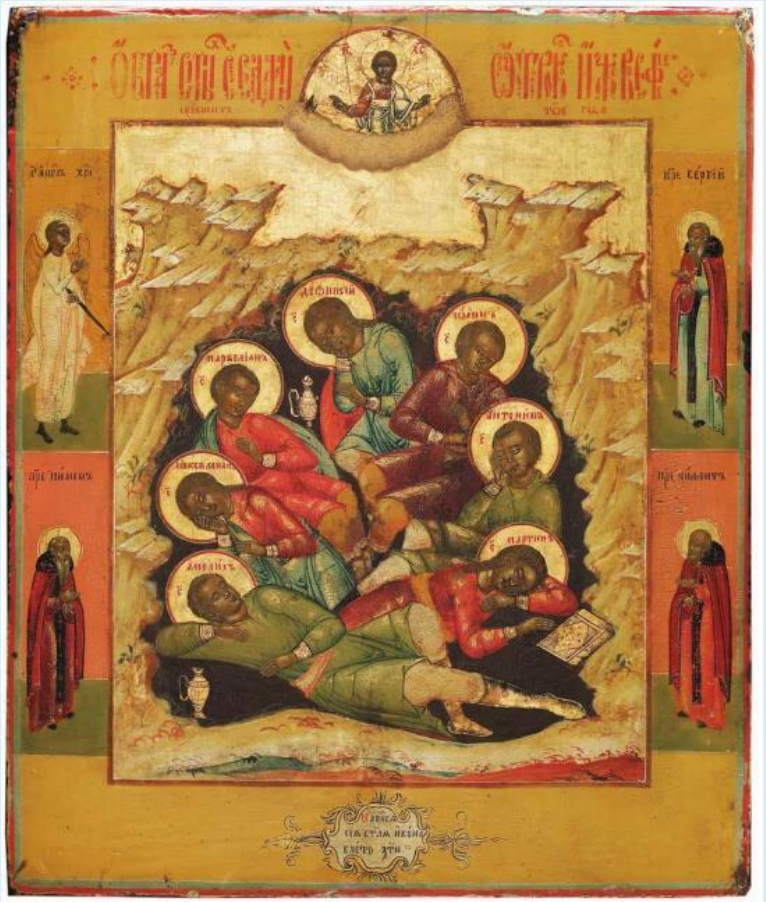

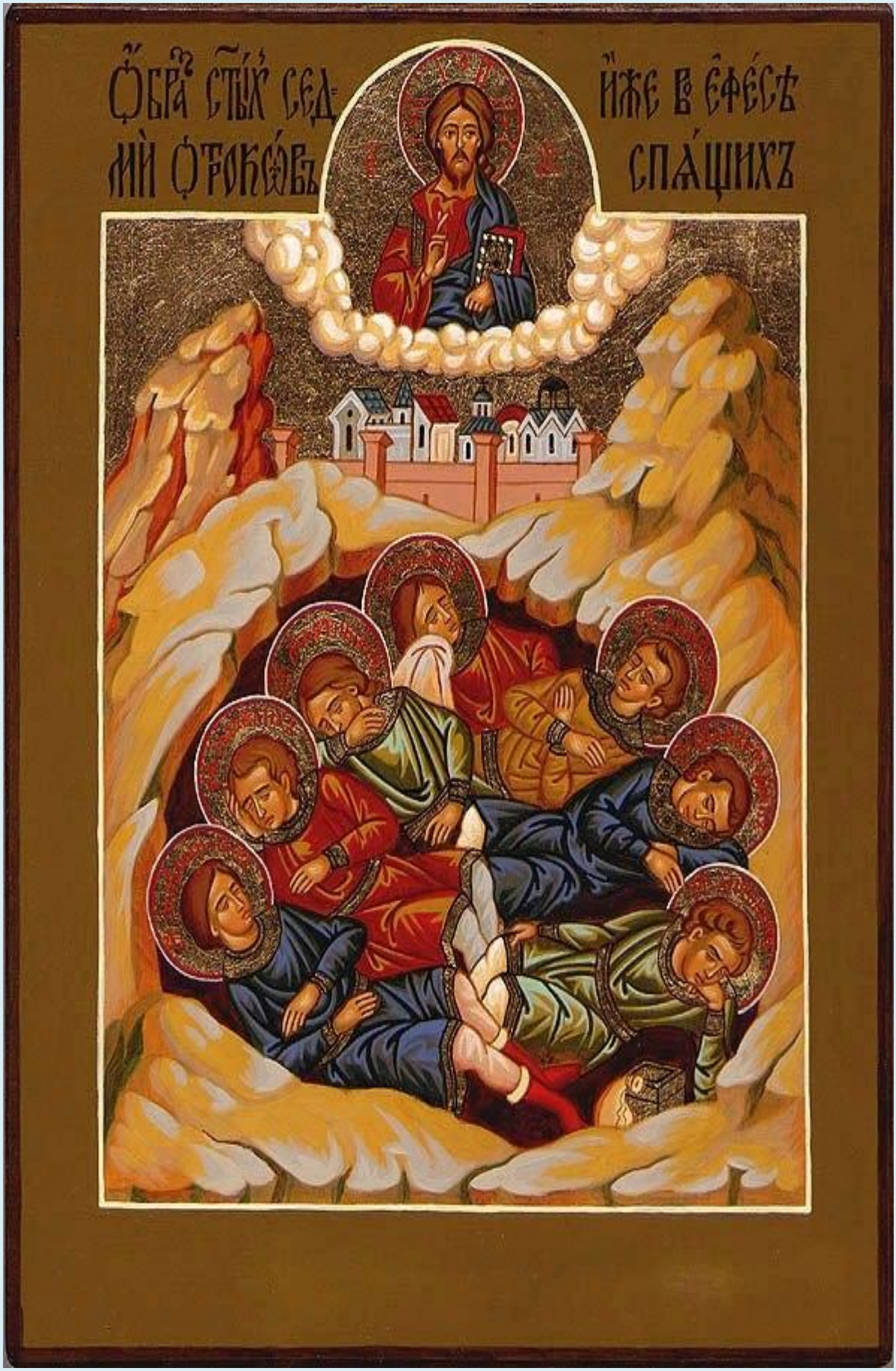
ОБРЪ СТЫХЪ СЕДМИ ОТРОКОВЪ
ИЖЕ В ЕФЕСѢ СПЯЩИХЪ

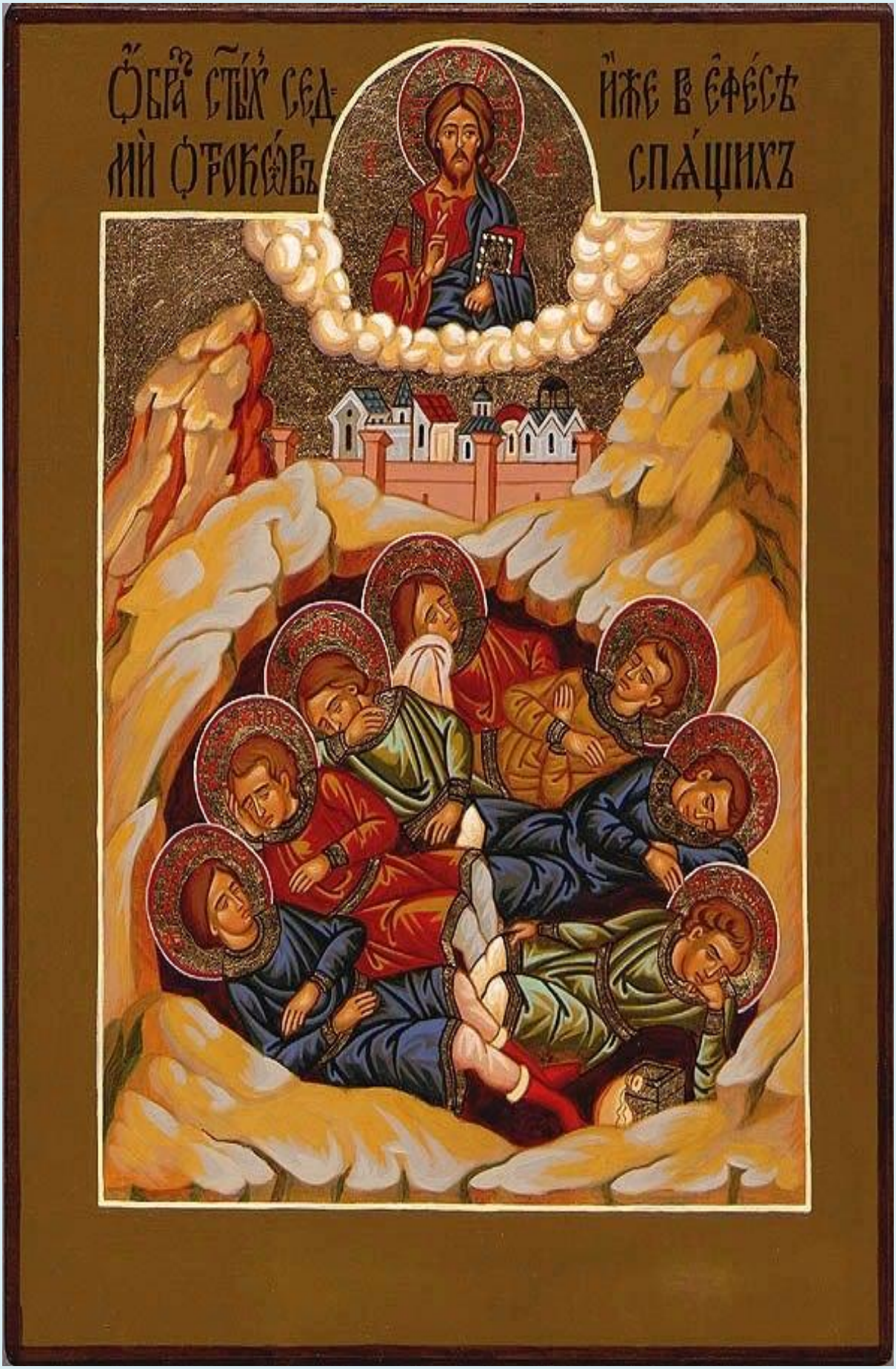
ОБРЪ СТЫХЪ СЕДМИ ОТРОКОВЪ
ИЖЕ ВЪ ЕФЕСѢ СПЯЩИХЪ

СЕМЬ ОТРОКОВЪ
ЭФЕССКИХ
ІС ХС
ikony-pskov.livemaster.ru

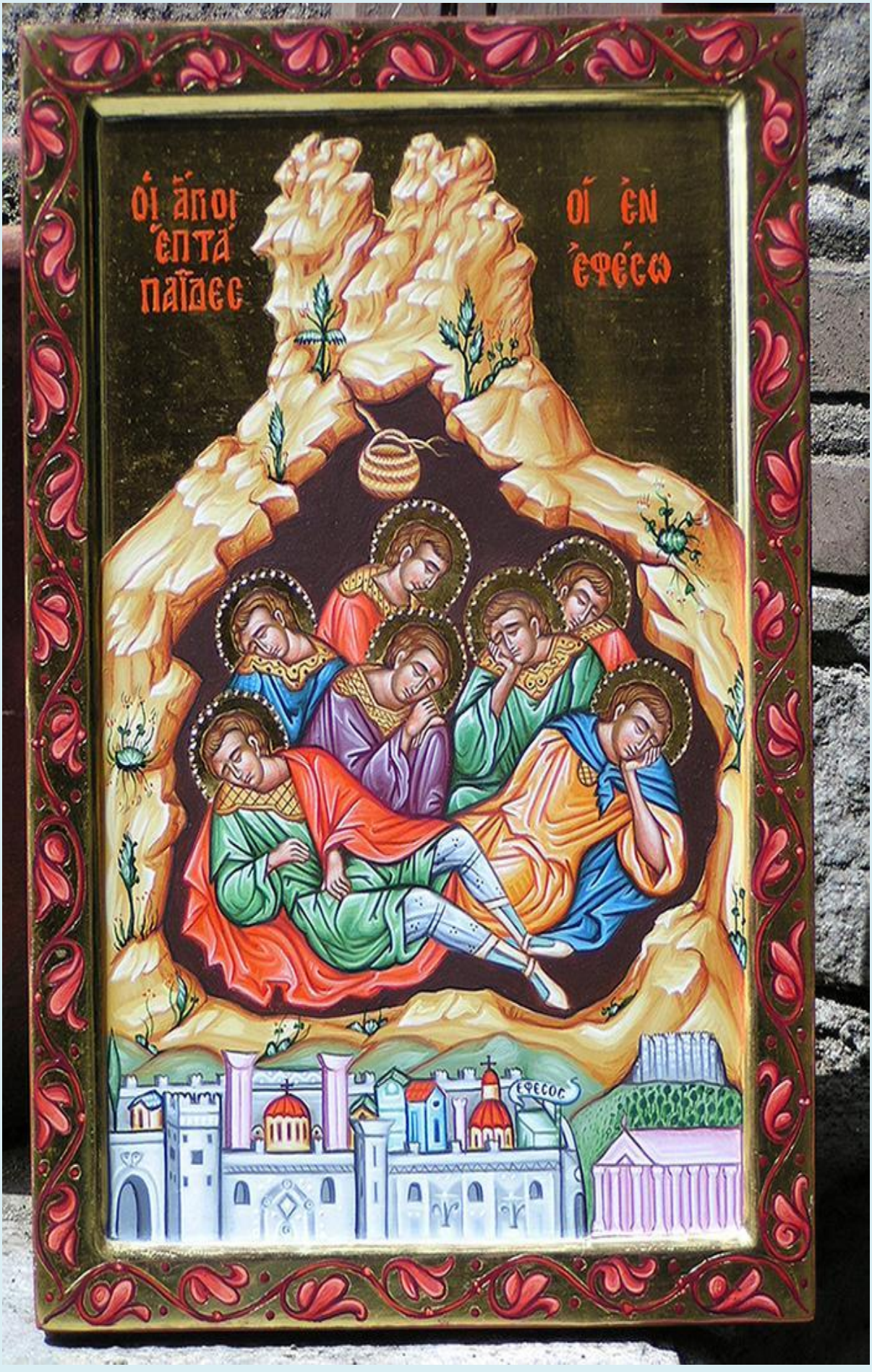
Οἱ ἅγιοι
ἑπτὰ
παῖδες
οἱ ἐν
Ἐφέσῳ
ΕΦΕΣΟΣ

СТЫЯ СЕДЬМЬ СОТВОРИВЪ, ИЖЕ
ВО ЕФЕСѢ

οἱ ἅγιοι ἑπτὰ παῖδες οἱ ἐν ἐφέσῳ

Sfântul Maximilian, din Efes

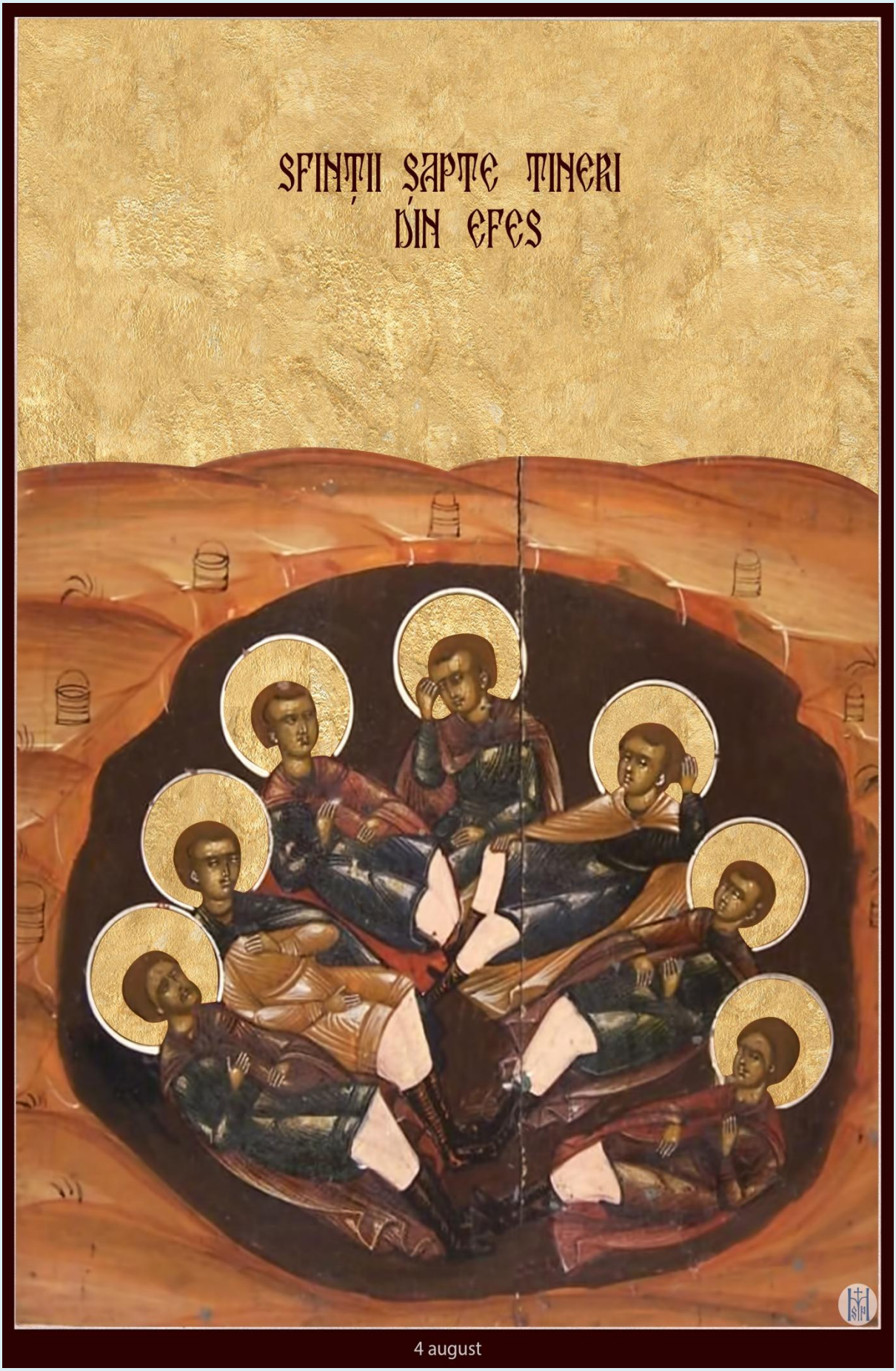

4 august

22 octombrie

4 August

22 Octombrie

Sfinții 7 tineri din Efes

icoane canon articole

DOXOLOGIA.ro
Sfinții
7 Tineri
din Efes

Sf. 7 tineri din Efes
DOXOLOGIA.ro

ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΣ
ΙΑΜΒΛΙΧΟΣ
ΜΑΡΤΙΝΙΑΝΟΣ
ΑΙΟΝΥΣΙΟΣ
ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ
ΕΞΑΚΟΥΣΤΟΣ
ΑΙΑΝΟΣ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΣ
ΙΑΜΒΛΙΧΟΣ
ΜΑΡΤΙΝΙΑΝΟΣ
ΑΙΟΝΥΣΙΟΣ
ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ
ΕΞΑΚΟΥΣΤΟΣ
ΑΙΑΝΟΣ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Știați că?

Într-o perioadă de persecuție împotriva creștinilor, Dumnezeu i-a adormit pe cei 7 tineri din Efes și i-a înviat peste 200 de ani, când apăruse o erezie care punea la îndoială Învierea. Sfinții sunt grabnic ajutători ai celor care suferă de insomnie.

BASILICA.RO

Troparul Sfinților şapte tineri din Efes

4 August - Glasul 4

Mucenicii Tăi, Doamne, întru nevoințele lor, cununile nesctricăciunii au dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru. Că având tăria Ta, pe chinuitori au învins; zdrobit-au şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lor, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

Troparul Sfinţilor şapte tineri din Efes
22 Octombrie - Glasul 4
Mucenicii Tăi, Doamne, întru nevoinţele lor, cununile nesctricăciunii au dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru. Că având tăria Ta, pe chinuitori au învins; zdrobit-au şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lor, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

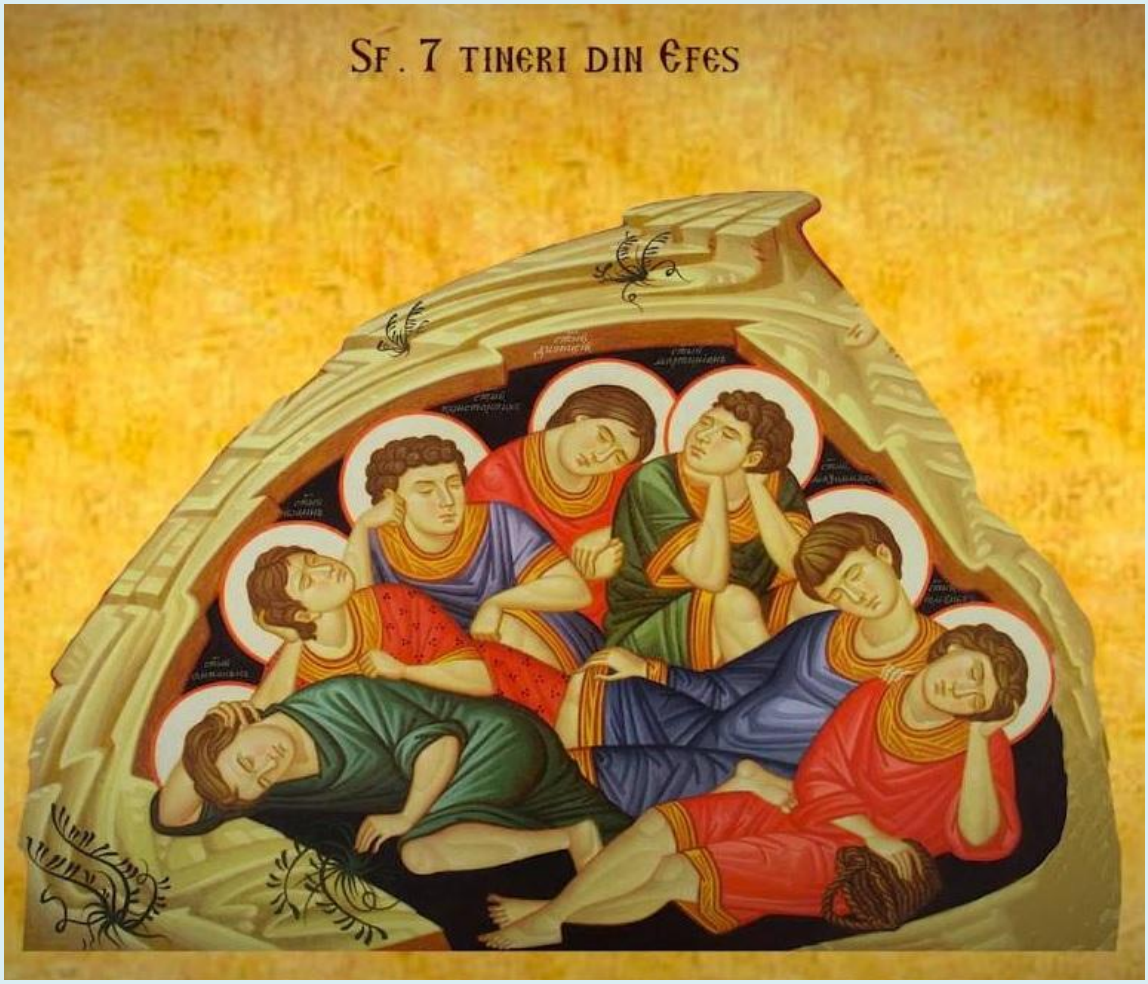
Sf. 7 tineri din Efes

Sfinţilor şapte tineri din Efes, cei şapte stâlpi ai Înţelepciunii prin care a voit Cuvântul a ridica înţelegerea omenească la înălţimea tainei învierii celor adormiţi se veselesc acum în lumina iubitoare a Treimii şi cer pentru sufletele noastre învierea din adâncul întunecat al patimilor, cu ale lor sfinte rugăciuni, ca Cel ce în peşteră Te-ai născut, ca să ne arăţi chipul smereniei desăvârşite, scoate-ne pe noi din peştera patimilor, înviind sufletele noastre cu roua smereniei mântuitoare.

Bucuraţi-vă, Sfinţilor tineri din Efes: Maximilian, Exacustodian, Iamvlih, Martinian, Dionisie, Ioan şi Constantin!